88

COLECȚIA ROMANTIC

PENNY JORDAN

APROAPE DE ȚINTĂ

editura alcris

Coperta: ANDY

© 1986, Penny Jordan

WITHIN REACH
Harlequin Enterprises Ltd.

Toate drepturile asupra acestui titlu aparţin editurii
ALCRIS-M94

PENNY JORDAN

APROAPE DE ȚINTĂ

Traducere de
ILEANA JITARU

BUCUREȘTI, 1995

Redactor: AURELIAN MICU ANDY
Consilier editorial: TRAIAN IANCU
Lector: ANGELA VASILE

ISBN: 973-9197-65-5
Colecția „ROMANTIC“

CAPITOLUL I

Deșertul părea încremenit sub soarele implacabil al după-amiezii, atât de arzător încât valurile de căldură urcau de la sol făcând să tremure aerul înconjurător, tulburând peisajul până la orizont. Nu era nici o adiere de vânt care să facă această căldură mai suportabilă și nici unul din locuitorii naturali ai deșertului: șerpi, șopârle, nu se încumetau să iasă din găurile lor pentru a o înfrunta. Doar oamenii puteau fi atât de nebuni încât să se aventureze pe afară la o asemenea oră.

Rafael Contreras stătea la fel de nemișcat ca și deșertul de pietre și nisip care-l înconjura. Cascheta de base-ball pe care-o purta în locul obișnuitei lui pălării de cowboy, nu-l proteja aproape deloc de razele nemiloase ale soarelui dar părea că nici nu-i pasă de așa ceva. Toată atenția îi era concentrată asupra celor șase băieți care veneau spre el.

Aveau toți între șaisprezece și douăzeci de ani, cel mult. Total inconștienți de supravegherea al cărei obiect erau, vorbeau cu însuflețire, discutând unul cu altul într-o spaniolă rapidă și colorată. Unul dintre ei era tocmai pe cale să povestească în amănunțime întrevederea furtunoasă pe care-o avusese în ajun cu tatăl prietenei sale, întâmpinat cu râsetele vesele ale prietenilor săi, când Rafael le ieși înainte.

Veselia lor se topi instantaneu, dar nici unul dintre ei nu schiță nici cea mai mică mișcare de a fugi. Știau din experiență că nu au de ce se teme de Rafael, nici de ceilalți de la paza de frontieră. O dată în plus, plimbarea lor spre nord se termina la mai puțin de patru kilometri de frontieră, iar acum vor fi conduși înapoi acasă cu mașina. Măcar atât...

Rafael îi lăsă să se apropie de el fără să se miște. Nu-și scoase revolverul care-i atârna pe coapsă și nici nu avea intenția s-o facă. Aceștia șase nu erau periculoși. Îi cunoștea bine deoarece îi oprise de mai multe ori. Nici măcar nu vor opune rezistență. Se vor lăsa, cuminți, conduși în satul lor, la San Ignacio, și vor încerca din nou, fără îndoială, peste câteva zile, mai mult din joacă decât dintr-o necesitate reală. Spre deosebire de cea mai mare parte a mexicanilor care încercau să intre clandestin în Statele Unite, aceștia nu aveau motive nici de foame, nici de disperare...

Ceilalți, în general erau mai agresivi; îl înconjurau pe Rafael și pe camarazii lui iar uneori deveneau chiar violenți. Dar Rafael îi înțelegea. Înțelegea prea bine că doreau să părăsească Mexicul și mizeria lui cotidiană, pentru viața bogată ce părea să le-o ofere Statele Unite. Și el, în urmă cu vreo douăzeci de ani, trecuse ilegal această frontieră de mai multe ori, nu fără succes dealtfel, pentru că nu fusese oprit decât o singură dată. În același timp înțelegea însă și faptul că Statele Unite nu pot să-i primească pe toți dezmoșteniții care-și părăseau țara. Și, oricum, meseria lui era aceea de a-i împiedica pe aceștia să treacă.

Rafael Contreras intrase în paza de frontieră în urmă cu zece ani. În primii cinci ani lucrase la San Diego. Nu

fusese deloc ușor și păstra o amintire urâtă despre acea perioadă. Avusese de-a face nu numai cu imigranți clandestini dar și cu contrabandiști, cu atât mai periculoși și hotărâți cu cât erau acoperiți de poliția mexicană din partea locului, căreia de fapt îi aparțineau uneori. Încăierările și crimele erau lucruri obișnuite pe această porțiune de frontieră, așa încât Rafael nu încercă nici un regret când se văzu mutat departe de San Diego. Acum lucra în deșert, la Sud de New Mexico, și asta-i convenea perfect. Iubea deșertul, uscăciunea lui, asprimea lui dar și liniștea lui. În deșert omul era singur cu el însuși și Rafael iubea singurătatea.

Un camion cu prelată al patrulei de frontieră se opri într-un nor de praf la câțiva metri de Rafael și de cei șase băieți. Jim Stone opri motorul și sări jos din mașină.

– Hai, sus! Toată lumea în camion... ordonă el îndreptându-se spre spatele vehiculului. E-n regulă, Rafe?

Diminutivul îi zgârie o dată în plus urechile lui Rafael, dar dând afirmativ din cap, nu-i zise nimic colegului său.

Cea mai mare parte a oamenilor cu care lucra nu știau în spaniolă decât câteva cuvinte necesare în meseria lor și puțin le păsa de pronunție sau de accent. Se părea că le este în special foarte greu să pronunțe cele trei silabe ce compuneau numele lui, Ra-fa-el, și rezolvaseră în final problema prescurtându-i cât se poate prenumele. Nu avea nici importanță dacă lui Rafael îi plăcea sau nu.

Cei șase tineri urcară unul câte unul în camion. Ultimul urcă Eduardo, un băiat vesel și obraznic de vreo șaisprezece ani pe care Rafael îl prindea cam o dată pe săptămână sau chiar mai des.

– Nu ne-am văzut de mult! declară Eduardo cu un surâs șmecher adresat lui Rafael.

– Ne vedem chiar prea des, după părerea mea, mormăi acesta.

– Nu ți se pare că mi-am îmbogățit engleza?

– Ba da, fu de acord Rafael.

– Într-o zi o să trăiesc și eu în America, Contreras, zise Eduardo așezându-se lângă prietenii săi. Numai că eu voi ști să profit într-adevăr, nu ca dumneata...

Rafael își reținu un oftat. Turul lui de gardă se apropia de sfârșit și era grăbit să ajungă acasă. A doua zi, sâmbătă, începea un week-end lung în care va lenevi după pofta inimii. Poate va citi un pic, în mod sigur va meșteri câte ceva, dar mai ales se va duce s-o vadă pe Constancia.

Constancia... Ceea ce simțeau pentru celălalt ținea mai mult de prietenie decât de dragoste. Se înțelegeau foarte bine și le plăcea să facă dragoste amândoi dar totul se oprea aici. Și amândoi păreau să fie mulțumiți de această legătură simplă și fără complicații.

Jim și Rafael îi duseseră pe cei șase băieți la San Ignacio, apoi mai patrulară încă vreo oră pe frontieră înainte de a se duce la postul de gardă de la Nueva Vida unde îi aștepta schimbul. În fine, după ce-și redactă raportul, Rafael își schimbă uniforma de grănicer cu un jeans și o cămașă roșie căreia îi ridicase mânecile. Ziua de lucru se terminase, se putea întoarce acasă.

Totuși, când trecu cu mașina sa neagră marca Bronco prin fața cafenelei „Blue Parrot", cea mai populară din oraș, nu rezistă dorinței de a se opri și de a bea o bere rece. Parcă deci în fața cafenelei alături de un Mustang nou-nouț căruia abia îi acordă o privire, apoi cu un pas liniștit, intră în local.

Jim Stone era deja însoțit de două femei din care una era soția. Dar nici Jim, nici Rafael nu-și făcură măcar un

semn. Chiar dacă lucraseră toată ziua împreună, acum parcă nici nu se cunoșteau. Rafael trecu prin fața lor de-a lungul barului și se așeză la capătul sălii, cu fața spre ușă.

– Este la fel de amabil ca de obicei, recunoscu Royce Ann Stone urmărindu-l cu privirea. Putea totuși să te salute, măcar din politețe.

– Nu toată lumea poate fi ca tine, draga mea! îi răspunse soțul ei, ridicând din umeri. Rafe nu vorbește decât când are ceva de spus, oricât de ciudat ți s-ar părea acest lucru...

Dar Royce Ann nu renunță așa ușor.

– Asta nu schimbă cu nimic faptul că este prost crescut, zise ea pe un ton ce nu mai suporta replică. Oh, Krista... continuă ea întorcându-se spre vecina ei. Ce noroc ai că nu ești măritată! Crede-mă, nici un bărbat nu merită să-l iei ca soț...

– De asta nici nu m-am măritat până acum, zise Krista surâzând. Cine este acesta, Jim? întrebă ea uitându-se insistent după noul venit.

– Rafael Contreras. Lucrăm împreună.

– Ah, este tot grănicer? Presupun că nu-i însurat?

– Bineînțeles! exclamă Royce Ann ca și cum răspunsul venea de la sine. Ar trebui să fii nebună să te interesezi de el.

Krista făcu o mutră nehotărâtă.

– Vrei să spui că poate trebuie să fii nebună să nu te intereseze... o corectă ea. Este incredibil de frumos. Ce poți să-i reproșezi? Bea? Își bate amantele?

– Nu vorbește niciodată, Krista, explică Royce Ann pe un ton confidențial. De asemenea, nu surâde niciodată. Nici nu cred să știe să surâdă... Este bărbatul cel mai rece pe care l-am cunoscut, cel mai ostil și mai inuman. Dacă

vrei un sfat, Krista, nu-ți pierde timpul privindu-l astfel. Nu este un bărbat pentru tine.

Krista era convinsă de contrariu, dar nu răspunse nimic. Sorbind încet din sticla de Coca-Cola, continuă să-l examineze liniștită pe cel care se numea Rafael Contreras. Era de departe cel mai seducător bărbat pe care-l întâlnise vreodată. Era, pur și simplu, splendid. Brunet, viril, musculos... I se părea că el era cel pe care și-l visase dintotdeauna.

– Locuiește în oraș? întrebă ea.

– Nu chiar, o informă Jim. Și-a cumpărat o casă nu departe de ferma tatălui său. Îți amintești de proprietatea familiei Moreno?

Krista dădu din cap afirmativ, cu toate că amintirile ei erau cam vagi. De fapt, ea nu cunoștea prea bine localitatea. Nu trăise aici decât primii șase ani din viață, iar ultima vacanță la tatăl ei, aici, fusese în urmă cu vreo zece ani.

– Acolo s-a instalat, încheie Jim.

– Și... are vreo amantă oficială?

– Glumești! strigă Royce Ann. Nici o femeie de pe aici nu s-ar compromite cu el.

– Se întâlnește cu o mexicană care locuiește la San Ignacio, de partea cealaltă a frontierei, răspunse Jim, fără să țină cont de intervenția soției lui. Am văzut-o de două-trei ori. Este fermecătoare.

La celălalt capăt al sălii își terminase și el berea. Ridicând ochii o văzu pe tânăra blondă care era împreună cu familia Stone și privirile li se încrucișară. De când intrase în cafenea, ea nu încetase să-l privească, fără măcar să roșească sau să-și întoarcă privirea. Era ciudat... De obicei era suficient ca el să privească pe cineva și acesta

întorcea imediat capul în partea cealaltă. Dar ea, nu. Ce putea oare să-i povestească nevasta lui Stone despre el încât ea să se intereseze atâta de el?... Și, mai întâi, cine era? În mod sigur nu era din Nueva Vida, pentru că altfel ar fi întâlnit-o până acum. Și totuși, paradoxal, avea impresia că nu-i era total necunoscută. Unde naiba mai văzuse el chipul ăsta?

Krista se ridică și-și luă poșeta.

– Pe curând și mulțumesc pentru coca.

– Treci pe la noi când vrei, Krista, îi reaminti Royce Ann. Sunt totdeauna bucuroasă să trăncănesc cu tine.

– De acord! La revedere!

Krista se îndreptă spre ușă, nu înainte de a observa cu coada ochiului că Rafael se ridicase și el.

Când acesta ajunse în parcare, Krista îl aștepta, sprijinită ușor de capota Mustangului ei. Îl lăsă să se apropie, apoi, înțelegând că mașina neagră parcată lângă a ei era a lui, veni și se propti în fața lui, barându-i pur și simplu trecerea.

– Bună ziua! îi aruncă ea cu un surâs radios.

Rafael privi spre mâna care i se întinsese ca și cum n-ar fi știut ce să facă, apoi își ascunse privirea în spatele unor ochelari cu lentile-oglindă pe care și-i scosese din buzunarul cămășii.

Surâsul Kristei se șterse pe jumătate.

– Mă numesc Krista, continuă ea.

Rafael știu imediat cu cine are de-a face. Krista nu era un nume frecvent întâlnit pe aici și cu trei zile în urmă văzuse în dosarul lui Art Mac Laren fotografia unicei sale fiice, Krista, în vârstă de douăzeci și opt de ani, a cărei sosire în Nueva Vida era prevăzută spre sfârșitul săptămânii. Nu era nici o îndoială, era ea.

Aproape fără tragere de inimă, se hotărî în sfârșit să-i strângă mâna. Imediat, surâsul tinerei femei reapăru.

– Mi se pare că suntem vecini? întrebă ea.

În sufletul ei, Krista regreta că el își pusese ochelarii. Era frustrant și o intimida faptul că nu-i privea ochii.

– Da, așa mi-a spus Jim Stone, cel puțin. Lucrezi cu Jim, nu-i așa? Rafael dădu din cap afirmativ. Jim îmi este prieten din copilărie, continuă Krista. Am fost și colegi de școală.

Rafael coborî privirea spre mâna pe care încă o ținea prizonieră în mâna lui. Contactul i se părea foarte plăcut, în același timp ferm și blând. Instinctiv, încercă să-și imagineze această mână atingându-i trupul, mângâindu-l...

Îi dădu drumul repede și se retrase un pas.

– Acum vă rog să mă scuzați, domnișoară. Trebuie să plec.

Krista îl lăsă să treacă spre mașina lui și-l privi tăcută strecurându-se la volan.

– Hei, așteaptă! strigă ea deodată. Nici măcar nu mi-ai spus cum te cheamă...

Rafael era sigur că Jim și soția lui o informaseră deja în această privință, dar catadicsi totuși să-i răspundă:

– Rafael Contreras.

– Atunci, pe curând, Rafael, murmură ea, surâzând. Sunt sigură că o să avem multe ocazii să ne revedem. Voi locui aici un timp și Nueva Vida este un orășel atât de mic, nu-i așa?

Rafael demară fără un cuvânt. În ceea ce-l privea, cu cât o vedea mai puțin pe Krista Mac Laren, cu atât va fi mai bine pentru el. Era mult prea frumoasă pentru a nu-i trezi dorința, și nu putea fi vorba de o legătură între ei.

Erau prea diferiți. Femeile de felul Kristei erau superficiale, inconstante, egoiste, pe scurt, tot ce Rafael ura. În consecință, era mai bine s-o țină la distanță de viața lui și pe Krista și pe oricare alta de felul ei. Cel puțin spera să fie în stare... Căci Rafael, în ciuda bunului său simț și al hotărârii sale, nu era mai puțin bărbat. Iar Krista era mult prea frumoasă...

*
* *

Inuman, rece, ostil, zisese Royce Ann... Ostil, da, fără îndoială, Krista trebuia să recunoască. Dar rece și inuman, se îndoia. Credea mai degrabă că Rafael era un singuratic, dar care ar fi avut multe de oferit celui care ar fi știu să-l domolească. Și, orice i-ar fi spus prietena ei, hotărârea Kristei era luată: ea se va pricepe să-l domesticească.

Krista se întoarse în viteză spre casă; parcă în fața peronului lăsând cheia în contact. Știa că imediat va apărea un servitor pentru a spăla mașina și pentru a o duce în garaj.

Corpul principal al casei fusese construit în urmă cu mai mult de un secol, așa cum stăteau mărturie zidurile groase de aproape șaizeci de centimetri. În schimb, cele două aripi erau construite acum vreo treizeci de ani, la inițiativa lui Art Mac Laren. Fără îndoială sperase că această înfrumusețare a casei o va face fericită pe tânăra sa soție, Selena. Din păcate, n-a fost așa. Selena nu s-a putut obișnui niciodată cu deșertul, nici chiar cu ideea de a avea un soț și un copil. Așa că i-a abandonat când Krista abia împlinise șase ani.

Ușa masivă de la intrare se deschise ca prin minune în fața Kristei când aceasta puse piciorul pe ultima treaptă a

personului. Un servitor se înclină respectuos la trecerea ei iar Juana, guvernanta, se repezi spre ea ca s-o debaraseze de poşetă.

– Vreţi să beţi ceva, domnişoară?

– Oh, da, aş bea cu plăcere un ceai cu gheaţă... În oraş căldura este sufocantă. Dar Juana, te rog nu-mi mai spune „domnişoară"! Chiar dacă am lipsit de aici vreo zece ani, eu sunt tot aceeaşi Krista pe care o ştii.

Juana Morales dădu din cap. Era adevărat că ea o crescuse pe micuţa Krista cât timp aceasta locuise cu părinţii ei...

Juana se făcu nevăzută spre bucătărie.

După ce o clipă vru să se trântească pe canapeaua din salon, Krista se răzgândi şi se luă după guvernantă.

– Juana? Îl cunoşti pe un oarecare Rafael Contreras? întrebă ea, sprijinindu-se indiferentă de tocul uşii.

– Nimeni nu se poate lăuda că-l cunoaşte pe Rafael Contreras, răspunse Juana cu afectare.

– Cum se pronunţă corect prenumele lui?

– Ra-fa-el.

Krista repetă de mai multe ori cele trei silabe, până când Juana o făcu să înţeleagă cu un semn din cap că, în sfârşit, pronunţase corect.

– De când este la Nueva Vida? reluă Krista în timp ce-şi sorbea ceaiul cu gheaţă.

– De vreo patru-cinci ani, mi se pare. Dar de fapt de ce te interesezi atât de mult de el? Nu este deloc genul de bărbat pe care tatăl tău ar fi vrut să-l cunoşti, cred eu...

– De ce? Pentru că este în paza de frontieră?

Juana ridică din umeri.

– Pentru că este mexican.

– Dar și tu, Juana, și Ruben, și Luis, și toți care lucrează aici sunteți mexicani, nu?

– Ei, hai, Krista, nu înțelegi ce vreau să spun? Tatăl tău nu vede nici un inconvenient să folosească muncitori mexicani, dar nu va accepta niciodată ca fiica lui să aibă o legătură cu unul de-al nostru. Te va trimite înapoi la New York cât ai zice pește, ai să vezi.

– Ba nu, Juana... Tatălui meu nu i-a păsat niciodată de mine și nici de cei pe care îi frecventez. N-o să înceapă acum!

– Greșești, Krista. Tatăl tău nu va accepta așa ceva. Și dacă vrei să nu ai necazuri, este mai bine să te ții departe de Rafael Contreras.

Krista îi mulțumi Juanei pentru sfat cu toate că, în sinea ei, n-avea nici cea mai mică intenție să-l urmeze. Rafael o fascina și, fie că-i plăcea tatălui ei sau nu, va face tot posibilul să-l cunoască mai bine.

*
* *

Constancia ridică o privire pătrunzătoare spre Rafael.

– Nu rămâi aici în noaptea asta? întrebă ea văzând că-și scoate cheile mașinii din buzunar.

– Nu...

Constancia nu mai insistă. Îl conduse tăcută până la mașină, apoi îi atinse obrazul cu un sărut.

– Pe curând, Rafael, murmură ea în spaniolă, și nu uita, fii prudent.

Rafael nu risca să uite niciodată acest lucru. Numai datorită vigilenței lui de fiecare clipă se mai afla încă în viață...

Îndreptându-se spre Nueva Vida, Rafael se gândea. Nu înțelegea ce i se întâmplase. Cu o oră mai devreme, când pornise spre San Ignacio, se bucura la ideea că-și va petrece noaptea în brațele Constanciei. Dar, abia terminând de băut berea pe care i-o dăduse ea, începu să-l chinuie dorința de a pleca. Ciudat era că nici nu-și dădea seama de ce...

Rafael dormi prost noaptea asta. Somnul i-a fost agitat, plin de coșmaruri în mijlocul cărora apărea mereu imaginea unei fete blonde cu ochii albaștri. De câteva ori se trezi plin de transpirație, convins că se afla încă la spital, între viață și moarte. Și, de fiecare dată îi venea foarte greu să adoarmă iar, apăsat de sentimentul confuz că se află din nou în pericol.

Trecuseră totuși niște ani de când n-o mai visase pe Rebecca. Credea chiar că se vindecase de acest trecut dureros. Și iată că, deodată, el revenea cu o forță incredibilă, ca pentru a-l pune în gardă contra unei alte Rebecca, o altă femeie blondă cu ochii albaștri, căreia din nefericire îi captase atenția, ieri, în oraș.

Ei bine, va ține cont de acest avertisment. Acesta, la urma-urmei, nu făcea decât să-i întărească convingerile: Krista Mac Laren nu putea să-i aducă decât necazuri, așa că era mai bine pentru el s-o evite.

*
* *

La postul de gardă în această luni dimineață nu se vorbi practic de altceva decât de reîntoarcerea Kristei Mac Laren în Nueva Vida. Așezat la biroul lui, Rafael asculta cu atenție conversația, prefăcându-se că lucrează la un dosar. Bineînțeles, interesul lui pentru Krista era de ordin strict

profesional. Tot ce avea legătură, mai mult sau mai puțin, cu Art Mac Laren, putea să-l ajute să continue ancheta pe care o făcea, la cererea serviciului anti-drog.

– În orice caz, este absolut încântătoare, declară Nick Morris după ce Jim Stone îi confirmă că fusese coleg de școală cu ea. Mărturisesc că nu m-aș da în lături să fac dragoste cu ea.

– Crezi că nevastă-ta ar fi de acord? obiectă Jim.

– Eh, ea n-ar ști...

– Și mai trebuie ca și Krista să vrea, remarcă Jim. Sincer să fiu, m-aș mira să fie atrasă de bărbații însurați. Nu e genul ei.

– Atunci nu mai rămânem decât Darren și cu mine drept candidați, concluzionă Mike Hughes cu evidentă satisfacție.

– Și Rafe, adăugă Darren Carter.

Mike aruncă o privire rapidă în direcția lui Rafael și ridică din umeri.

– Nu, doar tu și cu mine.

Rafael se crispă imperceptibil. Nu-i plăceau insinuările lui. Se simțea la fel de capabil ca oricare dintre ei de a o avea pe Krista, doar să vrea el. Nimeni și nimic nu l-ar putea împiedica și, în nici un caz Mike Hughes al cărui fizic nu era chiar cel mai seducător.

Numai că el nu vroia. Presimțea că ea este o femeie periculoasă, capabilă să-i rupă inima și să-i distrugă viața pentru un capriciu de copil răsfățat. Și, oricum, el jurase să nu mai aibă încredere într-o femeie, mai ales dacă aceasta semăna cu Rebecca, blondă cu ochii albaștri.

Mai scoase încă o dată din sertar dosarul lui Art Mac Laren și-l răsfoi. Îl știa aproape pe dinafară, dar faptul

de-a o fi întâlnit pe Krista îi oferea, într-o anumită măsură, o perspectivă nouă asupra familiei Mac Laren.

Fiul unui modest fermier din Oklahoma, Art Mac Laren a trebuit să se lase de şcoală la şaisprezece ani pentru a începe să lucreze. Şase ani mai târziu, îşi mizase toate economiile pe o speculaţie financiară de mare risc. Aceasta dovedindu-se fructuoasă în final; el deveni milionar peste noapte, ceea ce-i permise ca anul următor să se căsătorească cu Selena Whiteford, fiica unui bogat industriaş newyorkez. Tânărul cuplu se instală mai târziu la Nueva Vida şi aici s-a născut unica lor fiică, Krista Larie Alise.

Din nefericire, căsătoria lui Art şi a Selenei, şi aşa tumultuoasă, s-a degradat şi mai mult în urma acestei naşteri. Aşa că nimeni nu s-a mirat văzându-i divorţând după opt ani de căsătorie; surprinzător fusese faptul că rezistaseră atât... De atunci, Art Mac Laren trăia singur, în mijlocul unei armate de servitori.

În ce măsură sosirea fiicei sale, în vârstă acum de douăzeci şi opt de ani şi înzestrată cu o excepţională frumuseţe, ar fi putut modifica viaţa lui Art? se întreba Rafael. Krista nu părea implicată în activităţile paralele ale tatălui său. Logic, el ar fi trebuit acum să-şi suspende activităţile pentru a n-o expune pe tânăra fată la nici un pericol. Nu aceasta era şi părerea lui Richard Houseman, agentul de la Drog Enforcement Agency, cu care el era în contact. Acesta credea într-adevăr că sumele investite de Mac Laren în traficul cu droguri erau mult prea importante pentru ca acesta să-şi permită fie şi cea mai mică întârziere în operaţiunile prevăzute.

Rafael închise dosarul cu un oftat. Afacerea asta nu-i prea plăcea. Mac Laren era un bandit de înaltă clasă şi

nu-i va fi deloc ușor să-l încolțească. Sosirea Kristei complica și mai mult lucrurile... Aproape că-i venea să-i ceară lui Martin Thompson, superiorul său, să-l scape de acest dosar. Dar nu avea nici o scuză valabilă să-i prezinte, iar lui Thompson nu-i plăcea să i se discute ordinele. Nu-i rămânea decât să facă abstracție de prezența Kristei și să se concentreze asupra a ceea ce avea de făcut, oricât de neplăcut ar fi fost.

*
* *

Krista își contempla opera cu satisfacție.

– Cred că de data asta totul este bine, zise ea surâzând. Nu mai lipsește decât materialul.

Juana dădu din cap dezaprobator.

– Mă tem că o să ai mari necazuri, Krista. Tatăl tău nu va aprecia deloc faptul că ai transformat această încăpere în atelier de croitorie fără ca măcar să-i ceri voie.

– Nici n-o să observe. Și apoi, oricum, trebuie să fac și cu ceva! Altfel cum o să-mi câștig existența?... Ajută-mă să împing masa asta la perete, te rog, Juana. Așa... Îmi voi desena modelele aici și le voi croi acolo, explică ea, arătând spre mesele pe care le aranjase în încăpere. O să fie perfect.

– Cât crezi că vei rămâne pe aici? întrebă guvernanta.

Krista se îndreptă spre ușa mare cu geam ce dădea spre balcon și o deschise larg.

– Nu știu precis, răspunse ea pe un ton ezaviz. Fără îndoială, atât cât va fi nevoie... pentru ca el să observe că exist...

– „El"? repetă Juana încet. Tatăl tău? Sau... Rafael Contreras?

Krista tresări și nu se putu împiedica să nu roșească. Tot timpul week-end-ului nu se gândise decât la Rafael, iar Juana, care o cunoștea bine, probabil că ghicise...

Norocul ei că soneria telefonului o salvă să-și precizeze gândurile.

– Ai un pachet la poștă, îi spuse Juana după ce închise telefonul, dar nu ți-l pot livra decât mâine. Vrei să trimitem pe cineva să-l aducă?

– Nu, nu-i nevoie. Tocmai aveam intenția să ies puțin în oraș, așa că-l voi lua chiar eu. Mulțumesc, Juana.

Întorcându-se în camera ei, Krista se schimbă repede, apoi își legă părul lung și blond într-o coadă de cal, își puse niște sandale ușoare și ieși.

Poșta din Nueva Vida era mică și nu avea, în afara factorului, decât un singur funcționar. Acesta fiind ocupat, Krista aștepta liniștită, când apăru factorul.

– Domnișoară?

Krista își declină identitatea și-i explică motivul vizitei sale.

– Deci sunteți fiica lui Mac Laren?... murmură factorul răsfoind în registru pentru a găsi numărul pachetului. Am fi putut să vi-l aducem mâine. Furgoneta este în pană, dar mecanicul ne-a promis că ne-o repară până mâine.

– Oh, oricum trebuia să vin în oraș...

– Vreți să semnați aici, domnișoară? Mulțumesc. Așteptați puțin, mă duc să caut pachetul.

Krista aștepta câteva clipe. În spatele ei ușa de la intrare se deschise pentru un alt client. În același moment, funcționarul apăru ducând în brațe pachetul.

– Iată-l, zise el, ocolind ghișeul pentru a veni să i-l dea.

Dar se împiedică de o cutie de carton pe care n-o văzuse și pachetul Kristei îi scăpă din mână. Într-un efort disperat de a-l prinde și, în același timp, de a-și păstra echilibrul, făcu o săritură caraghioasă în față, care nu avu alt efect decât să-l proiecteze spre Krista. Aceasta, dezechilibrată la rândul ei, căzu violent spre clientul care tocmai intrase, antrenându-l și pe el în cădere.

Trecură două-trei secunde în care fiecare încercă să-și revină. Apoi Krista deschise ochii. Primul lucru pe care-l văzu fu pânza kaki a cămășii bărbatului care zăcea sub ea. Ridicând apoi privirea descoperi, prinsă de clapa buzunarului de la piept, insigna cu numele lui, pe care o purtau toți grănicerii când erau în uniformă. Cum era prost așezată, nu mai descifră decât ultimele șase litere, dar îi fu de ajuns.

Cu totul involuntar și de o manieră mai brutală decât ar fi dorit, ea reușise totuși să-l facă pe Rafael Contreras să observe că există...

CAPITOLUL II

Rafael bombăni ceva, pe înfundate. În mod hotărât, soarta îi era potrivnică. De ce a trebuit ca, dintre toate femeile din Nueva Vida, cea care să se prăbușească peste el să fie tocmai aceea pe care nu vroia s-o întâlnească?... Nu-i văzuse fața, dar acest păr blond suplu și mătăsos nu putea fi decât al ei.

Cu o mână fermă o împinse pe tânăra fată, iar el se rostogoli pe o parte pentru a se degaja. Apoi sări în picioare și-i întinse, galant, mâna pentru a o ajuta să se ridice.

– Este în ordine? întrebă el, politicos.

– Da. Dar dumneata?

El dădu din cap afirmativ.

– Îmi pare rău...

– Nu este vina dumitale.

– Eu sunt vinovat, domnișoară Mac Laren, interveni factorul cu un aer reținut. Sper că nu era nimic fragil în pachetul dumneavoastră.

– Nu, nu, nu avea nici o grijă.

Krista își luă pachetul sub braț, apoi se întoarse spre Rafael.

– La revedere, Rafael... murmură ea aruncându-i un surâs seducător.

În fine, ieși și se duse la mașină. Cea de-a doua escală a ei fu la stația de benzină care se găsea în apropiere. În

timp ce aștepta să fie servită, văzu trecând pe șosea una din mașinile verde cu alb ale patrulei de grăniceri. Într-un oraș de frontieră asta nu avea nimic surprinzător, dar această mașină era condusă de Rafael. Se pare că se hotărâse să ia masa. Imediat și hotărârea ei a fost luată: se va opri să mănânce și ea.

Rafael începuse deja să mănânce când Krista intră în restaurant.

– Se pare că suntem sortiți să ne întâlnim astăzi peste tot, remarcă ea prefăcându-se ușor surprinsă. Te deranjez dacă mă așez la masa dumitale?

Da, îl deranja, dar nu putea să-i spună așa ceva dacă nu vroia să pară un necioplit. Se mulțumi deci să ridice din umeri cu un aer indiferent.

– Îmi pare nespus de rău pentru întâmplarea de adineaori. Sper că nu te-ai lovit...

– Te-ai mai scuzat o dată și, oricum, nu ești dumneata de vină, răspunse Rafael sec.

Acestor cuvinte le urmă o tăcere lungă, în care timp Rafael continuă să mănânce imperturbabil. Krista aștepta câteva minute, convinsă fiind că el n-o să suporte prea mult această tăcere, dar ea capitulă prima, exasperată de încăpățânarea lui de a n-o băga în seamă.

– Ascultă, Rafe, începu ea ghicind că el detesta acest mod de a fi numit.

Ușoara contracție a maxilarelor lui îi confirmă imediat bănuiala...

– Sunt aproape la fel de încăpățânată ca și dumneata, te previn. Așa că încetează să mai faci mutre și povestește-mi puțin viața dumitale. Apoi am să-ți povestesc și eu despre mine.

Rafael o fixă cu o privire de oțel.

– Nu vreau să știu nimic despre dumneata, domnișoară Mac Laren.

Fără să adauge un cuvânt, se ridică, își adună mărunțișul și ieși.

Krista îl privi îndepărtându-se, gânditoare. Evident, Rafael era mult mai greu de agățat decât își imaginase. Dar trebuia ceva mai mult pentru a o descuraja. Hotărâse că-l va seduce și așa va fi. Era sigură că va reuși, chiar dacă acum nu putea ști cum va face. Și-l dorea atât de mult...

– Bună ziua!

Krista tresări violent recunoscând vocea prietenei sale, Royce Ann Stone.

– La ce te gândeai? întrebă aceasta. Păreai foarte visătoare.

– Mă gândeam la un bărbat care este, probabil, cel mai minunat amant din lume, i se confesă Krista.

– Oh, povestește-mi... o rugă Royce Ann, așezându-se pe locul de unde plecase Rafael.

– Ai venit de mult? Curios, nici nu te-am văzut când ai intrat, constată Krista, schimbând prudentă subiectul conversației.

– M-ai fi văzut dacă n-ai fi fost cufundată în mica ta lume secretă, cu amantul tău de vis. Ai și mâncat? întrebă ea, arătând spre farfuria goală din fața Kristei.

– Nu, este farfuria lui Rafael.

– Poftim? Ai luat masa cu... cu Rafe Contreras?

Era evident că nu-i venea să creadă.

– Nici vorbă! Ți-am spus doar că eu n-am mâncat. L-am privit doar pe el mâncând, fără să reușesc să-i smulg mai mult de trei cuvinte. Și încă bine că nu m-a înjurat.

– Krista, fii rezonabilă măcar o dată și încetează să te mai interesezi de el. Este mult mai bine pentru tine, te asigur...

– Știi foarte bine că nu-mi stă în obicei să fiu rezonabilă, îi răspunse Krista.

Royce Ann știa foarte bine asta, din păcate! Și mai mult ca oricând, încăpățânarea tinerei fete o îngrijora. O cunoștea destul de bine încât să-și dea seama că nu va renunța pentru nimic în lume să-l seducă pe Contreras. Când fata lui Mac Laren lua o decizie, nimeni și nimic n-o putea face să renunțe. Numai că acum încăpățânarea ei îi putea fi fatală. Pentru că Rafael Contreras erau un bărbat periculos, dur, fără scrupule, iar Royce Ann îl credea absolut în stare s-o rănească de moarte pe Krista cea blândă și trandră, și atât de vulnerabilă, în ciuda aparențelor.

– Și de ce nu încerci să găsești pe altcineva? propuse ca, fără prea mare speranță. De exemplu Darren Carter... Este băiat frumos și cât se poate de amabil. Jim ți l-ar putea prezenta, lucrează împreună. Sau pe Mike Hughes? Sigur, nu-i chiar așa de seducător, dar...

– Fie-ți milă, Royce Ann, scutește-mă de enumerarea tuturor bărbaților disponibili din Nueva Vida! Pe Rafael îl vreau, și gata! Acum, trebuie să plec, continuă Krista. Vrei să vii mâine la noi la masă?

– De acord, zise Royce Ann, reținându-și un oftat. Pe la unu este bine?

– Perfect, pe mâine.

Krista își adună lucrurile și ieși sub privirea îngrijorată a prietenei sale.

*
* *

Abia parcase Rafael mașina de patrulare în fața postului de gardă, că Richard Houseman se și repezi spre el, ștergându-și fruntea de sudoare.

– Ah, Contreras... Te aşteptam.

Rafael opri motorul şi-l privi pe agentul federal în tăcere.

– Căldura aceasta este insuportabilă, bombăni acesta punându-şi batista în buzunar. Bun, am aflat că fiica lui Mac Laren se află aici. Ai văzut-o?

– Da.

– Ei, şi? Crezi că ne poate complica viaţa?

„A mea, fără îndoială" gândi Rafael cu amărăciune.

– Nu, n-am impresia că este implicată, adăugă el, devansând întrebarea următoare.

– O să vedem... Eu mă întorc la New York. Ultima expediere făcută de Mac Laren este aşteptată mâine. Ai fost astăzi la poştă?

– Da. Nu venise nimic pentru tată, dar fiica a primit un colet.

Această informaţie trezi imediat interesul interlocutorului său.

– Ce era înăuntru?

– N-am idee.

– Descurcă-te să afli de unde venea şi cine i l-a trimis.

– Asta ştiu deja. A fost trimis din New York chiar de ea, cu două zile înainte de a pleca încoace.

Într-adevăr, în cădere Krista scăpase din mână recipisa şi în bramureala care urmă, lui Rafael nu i-a fost greu s-o subtilizeze.

– Ah... Atunci probabil că nu este mare lucru, concluzionă Houseman, dezamăgit. Supravegheaz-o totuşi. Îţi voi telefona în curând.

Rafael aprobă din cap, apoi îl privi îndreptându-se spre maşina pe care şi-o închiriase. Bietul Houseman părea într-adevăr zdrobit de căldură. Erau numeroşi cei care nu

puteau, orice-ar fi făcut, să se obișnuiască cu înăbușitoarea căldură a deșertului. Houseman era unul dintre aceștia, la fel ca și nevasta lui Stone, după spusele soțului ei. Dar nu Rafael. Lui îi plăcea căldura asta la fel cum îi plăcea și iubea deșertul. Nu le putea separa.

Dar Krista? Oare semăna cu el în această privință, sau cu ceilalți?

Pentru o clipă îi veniră în minte corpul tinerei femei, fața ei ovală încadrată de părul blond, mătăsos, ochii minunat de albaștri, pielea atât de aurie încât îți făcea poftă să muști din ea... Doamne, cât o dorea! Niciodată nu mai încercase o asemenea dorință pentru o femeie. Nici chiar pentru Rebecca, pe care totuși crezuse c-o iubește la nebunie.

Ce blestem apăsa oare asupra lui pentru ca el să fie mereu atras de femeile bogate, frumoase, inaccesibile, care ignorau până și existența cuvintelor „încredere, fidelitate, tandrețe..."? Era condamnat să nu găsească în iubire decât amărăciune și suferință?

*
* *

Krista despachetă materialele de rochii pe care tocmai le adusese de la poștă și se puse imediat pe lucru.

Ani grei de muncă, eforturi neîncetate, decepții crude uneori, făcuseră ca tânăra femeie să devină cu timpul o creatoare de modă de nivel destul de bun. Bineînțeles, nu putea rivaliza cu cei mai buni, dar avea totuși un oarecare talent, grație căruia reușise încet-încet să-și facă o modestă clientelă. Ea însăși dealtfel, nu se îmbrăca decât cu lucruri făcute de ea pe care le considera mai confortabile și mai

feminine ca ale altora. Nu-şi mai cumpăra de la magazin decât blugii.

După vreo două ore, Krista se întinse obosită şi opri maşina de cusut. Noua ei rochie era gata. Nu mai rămăsese decât s-o îmbrace.

Îşi scoase în grabă şortul şi bluza şi trase rochia pe ea. Apoi se duse în faţa oglinzii şi se învârti de câteva ori. Era într-adevăr perfectă. Romantică şi fermecător de feminină, rochia îi venea de minune. Rozul pal pe care-l alesese pentru această rochie îi punea în valoare tenul bronzat şi muselina uşoară completată ici-colo cu câteva volănaşe, îi marca fiecare mişcare cu o graţie nebănuită. De această dată Rafael nu-i va mai rezista. Era sigură!

O roşeaţă uşoară îi năvăli în obraji. Se întreba care ar fi reacţia prietenilor ei newyorkezi dacă ar vedea-o acum, în stare să facă orice pentru a seduce un bărbat care n-o dorea... De obicei ea era cea care trebuia să inventeze mii de şiretlicuri pentru a respinge avansurile zecilor de admiratori mai insistenţi. Niciodată înainte nu trebuia să conceapă nici cel mai mic plan pentru a atrage atenţia unui bărbat asupra ei şi, de fapt, nici nu prea ştia cum să facă acest lucru.

Se auzi o lovitură scurtă în uşă şi, înainte ca ea să aibă timp să deschidă gura, Art Mac Laren intră în cameră.

– Ce înseamnă asta? întrebă el, plimbând în jurul lui o privire evident dezaprobatoare.

Umerii Kristei se lăsară imperceptibil în jos. Abia dacă-i aruncase o privire. De fapt, nu venise s-o vadă ci doar să-i ceară explicaţii despre iniţiativa pe care ea o luase şi cu care el nu era de acord.

– Am avut nevoie de o încăpere în care să lucrez şi cum asta era goală, m-am gândit că...

– O încăpere în care să lucrezi?! o întrerupse el izbucnind în râs. Nu-mi vine să cred! Ca și cum tu ai ști ce înseamnă să muncești, tu care n-ai muncit în viața ta...! Și apoi, să știi că nu te-am trimis să urmezi cursurile celor mai bune școli din Europa și America pentru ca tu să-ți petreci zilele la mașina de cusut, ca o biată analfabetă.

Krista lăsă capul în jos pentru a-și ascunde de tatăl său lacrimile care-i umpleau ochii.

– Când o să te hotărăști odată să te măriți și să faci copii? reluă Art nemilos. Poate că ei îmi vor da, în fine, motive să pot fi mândru de urmașii mei... Pentru că, în ceea ce te privește, nu se poate spune că ai făcut prea mari eforturi! O ratată, iată ce ești!

Krista simți că era momentul să schimbe subiectul conversației dacă nu vroia să i se facă un rechizitoriu în toată regula.

– Tată, îl cunoști pe un oarecare Rafael Contreras?

– Contreras? Ah, da! exclamă Art cu o mimică de dezgust. Este încă unul din nenorociții de mexicani căruia, în plus, i s-a mai încredințat și paza frontierei. Ca și cum ai putea avea încredere în vreun mexican... Mă întreb uneori dacă guvernul n-a înnebunit! Dar, ia spune, tu de unde îl cunoști pe Contreras ăsta? întrebă el, suspicios.

– L-am întâlnit astăzi în oraș.

Nu era chiar o minciună, dar tatăl ei simți că ea îi ascunde ceva. Cu sprâncenele încruntate, se apropie de ea și-i luă cu o mână bărbia pentru a o forța să-l privească drept în ochi.

– Dacă ai nevoie de un bărbat ca să te distrezi cât timp stai aici, încearcă să-l alegi printre americani, îi ordonă el pe un ton ușor amenințător. Îți interzic să-mi murdărești numele în brațele unui mexican, ai înțeles?

– Da, tată, aprobă Krista pe un ton glacial.

El o mai privi câteva secunde apoi, lăsându-i bărbia, se îndreptă spre ușă.

– Avem musafiri astă-seară. Oameni de afaceri cu care lucrez. Așa că îmbracă-te corect și fă un efort să fii amabilă.

Ușa se trânti în urma lui, iar Krista rămase un timp nemișcată, cuprinsă de furie și disperare, în același timp. Tot ceea ce tatăl său cerea de la ea era să fie și să se comporte ca un decor în salonul lui, până când va găsi un ginere pe placul lui, cu care va fabrica viitorii micuți Mac Laren. Și apoi, desigur, să nu-l dezonoreze cu un mexican.

Krista oftă, plină de tristețe și se privi în oglindă. Trebuia să spere că această rochie va avea mai mult succes în fața tatălui ei. Altfel nu avea decât să ia primul avion către New York și să șteargă definitiv din viața sa orășelul Nueva Vida, cu locuitorii lui cu tot...

*

* *

Seara a fost absolut plictisitoare. Invitații lui Art Mac Laren o sufocaseră pe Krista cu cifre și cuvinte luate din vocabularul politico-financiar din care ea nu înțelegea nimic și o făcură să înghită un fum de țigară din ce în ce mai gros care, în final, îi dădu o migrenă cumplită. În afară de asta, toată seara trebui să suporte avansurile precise și detestabile ale unuia dintre invitați care avea cel puțin vârsta tatălui său. Așa că, profitând de faptul că toată lumea trecu în salon unde Juana servise cafeaua, Krista dispăru discret în camera ei. Apoi se schimbă, se asigură de complicitatea guvernantei și fugi, la volanul

Mustang-ului său. Minunata blândețe a nopții o îndemna la plimbare și Krista avea într-adevăr nevoie de libertate...

Ca de obicei, conducea repede. Îi plăcea senzația de forță și de pericol pe care i-o producea viteza. Apropiindu-se de Nueva Vida, totuși încetini. Agentul ei de asigurări o prevenise că la următoarea contravenție pentru exces de viteză o să-i mărească într-adevăr primele de asigurare, încât o să i se pară totuși mai economic să-și angajeze un șofer cu normă întreagă, iar ea nu era dispusă să încerce o asemenea experiență.

La această oră târzie, luni seara, Nueva Vida era aproape un oraș mort și Krista îl traversă în întregime fără să se întâlnească cu nimeni. Apoi își continuă drumul spre sud, cu gândurile libere, relaxată, respirând din plin aerul cald al nopții care-i biciuia obrazul.

La mai puțin de un kilometru de frontieră, își dădu seama în ce direcție o apucase și hotărî să se întoarcă. Fără să stea prea mult pe gânduri, frână brusc și începu manevra de întoarcere.

În acel moment apăru camionul. Krista îl văzu, dar prea târziu. Se afla deja în mijlocul drumului...

Ca într-un coșmar, auzi frânele camionului scrâșnind în timp ce ea apăsa brutal pedala de accelerație în speranța că se va redresa la timp. Țâșnind în față, Mustang-ul sări peste taluz în cealaltă parte a străzii și își urmă cursa nebunească încă vreo sută de metri înainte ca ei să-i vină ideea să apese pe frână. Mașina se opri într-un nor de praf iar motorul cală.

Încă încremenită de frică, își ascultă bătăile inimii și apăsându-și tâmplele, încet-încet se convinse că era vie. Își dădu seama că nici măcar nu este rănită. Dar, Doamne, cât îi fusese de frică...

– E-n ordine? întrebă o voce masculină răsărită nu se știe de unde.

Încet, Krista își întoarse capul în direcția de unde venea vocea și-l recunoscu pe Rafael Contreras.

– Da, da... murmură ea cu voce nesigură.

Rafael nu se putu împiedica să nu murmure o înjurătură. Nu, nu se poate! Iarăși ea?

– Ți-ai pierdut mințile, domnișoară Mac Laren? Ai fi putut să ne omori pe amândoi cu manevrele dumitale nechibzuite!!

Krista înghiți cu greutate morala. Sigur, greșise, era evident, dar nu vroia să recunoască asta în fața lui.

– M-ai... m-ai speriat, bâigui ea după câteva secunde.

Rafael făcu ochii mari de uimire. El o speriase? Totuși nu el fusese cel ce avusese inconștiența să întoarcă mașina la ieșirea dintr-un viraj! Și dacă el nu și-ar fi înțepenit piciorul pe frână pentru a stopa camionul, prefera să nu-și imagineze în ce stare s-ar afla acum această mică descreierată și minunata ei mașină decapotabilă... Cum îndrăznise să spună, după toate astea, că el o speriase?

– Ieși! îi ordonă el deschizând brusc portiera.

– Eu... nu pot.

– De ce? Ești rănită?

– Nu... dar nu pot.

Rafael observă mai atent și înțelese. Ea era încă, în mod vizibil, șocată de accident și tremura din cap până în picioare, cu mâinile înțepenite pe volan. Înăbușindu-și un oftat, Rafael se aplecă spre ea, îi desfăcu centura de siguranță și, forțând-o să dea drumul volanului, o ajută să iasă din mașină. În mișcare, o șuviță din părul ei blond veni și-i atinse obrazul, simțind, în același timp, și o adiere din parfumul ei. Pentru o clipă era să-și piardă

controlul și s-o cuprindă în brațe pentru a o săruta. Dorea atât de mult acest lucru... Și apoi, la urma-urmei, nu asta dorea și ea? Atunci de ce ar mai întârzia această clipă delicioasă?

Din fericire, își reveni la timp. Fata lui Art Mac Laren nu era pentru el, la fel cum nu fusese nici Rebecca altădată. Nu mai vroia să plătească cu sânge și lacrimi câteva ore nenorocite de fericire. Nu mai vroia să fie jucăria unei femei blonde cu ochii albaștri, pe cât de frumoasă, pe atât de perfidă. Nu, hotărât lucru, Krista Mac Laren nu va obține nimic de la el, nici măcar ceea ce el murea de dorință de a-i dărui...

– Ai o lanternă? întrebă el, îndepărtându-se prudent de ea.

Fără tragere de inimă, Krista dădu din cap că nu are așa ceva, conștientă fiind că, o dată în plus, va trece în ochii lui drept o proastă. Trebuia să fii într-adevăr prost să circuli noaptea cu mașina, pe asemenea drumuri, fără lanternă. Toată lumea știe că, în cazul unei pene, era instrumentul de primă necesitate.

Se pare că Rafael gândea la fel căci, după ce o privi cu uimire pe tânăra femeie, lăsă să-i scape un oftat de exasperare.

– Bine, mă duc s-o iau pe a mea, zise el depărtându-se cu pași mari.

Fără să aștepte întoarcerea lui și în ciuda întunericului, Krista începu să înconjoare mașina pentru a vedea stricăciunile. Dar abia făcu câțiva metri, că se trezi nas în nas cu un tânăr mexican pe care nici nu-l auzise venind. Scoțând un strigăt ușor de spaimă, tresări și se dădu repede înapoi.

– Aveți nevoie de ajutor, senorita? întrebă acesta cu o voce blândă.

– Nu... nu, eu... Este în ordine, bolborosi Krista.

– Nu vă fie teamă de mine, nu vă fac nici un rău... Am plecat să-i fac o vizită unchiului meu și am zărit mașina dumneavoastră. Cel puțin, nu sunteți rănită?

– Nu.

– Nu este prea prudent să vă plimbați singură, în plină noapte. Vi se poate întâmpla orice.

– Nu este prea prudent nici să fii fascinat de o femeie frumoasă într-atât încât să uiți să supraveghezi ce se întâmplă în preajma ta, Eduardo, interveni Rafael răsărind din întuneric.

Eduardo tresări ușor, apoi privi mai atent ținuta lui Rafael. Aproape instantaneu, se destinse.

– Nu ești în uniformă, Contreras, constată el surâzând. Deci nu poți să mă arestezi.

– Te înșeli, Eduardo, aș putea foarte bine să te arestez dacă aș vrea. Numai că în seara asta am alte griji pe cap, vezi tu. Așa că fii drăguț, întoarce-te cuminte la tine acasă.

– Aș putea să mă ascund după un tufiș până ce plecați și apoi să-mi continui drumul... remarcă Eduardo cu o undă de ironie.

– Ceea ce ar permite unor colegi de-ai mei să te ducă la închisoare și apoi să te expulzeze, cu interdicție definitivă de a te mai întoarce. Și atunci, adio New York... În locul tău, aș aștepta momentul potrivit, Eduardo, în loc de a-mi compromite prostește toate șansele de a deveni într-o zi cetățean american...

Eduardo lăsă capul în jos în semn că înțelesese, apoi o privi pe Krista.

– Sunteți prietena lui Contreras?

Rafael care examina mașina cu ajutorul lanternei, fremătă interior. Cum ar fi dorit s-o audă pe tânăra femeie răspunzând „da"!

– Nu. Cred chiar că dacă ar putea să scape de mine, n-ar ezita nici o clipă! glumi ea.

– În acest caz am să vă conduc eu, senorita, răspunse Eduardo, trecându-și brațul pe după talia Kristei. Sunt sigur că ne vom înțelege foarte bine...

Rafael se redresă brusc și stinse lanterna. În sinea lui se considera ridicol să fie gelos pe un băiat de șaisprezece ani, dar nu se putea împiedica. Cu o voce aspră, îi dădu un ordin în spaniolă lui Eduardo care, înțelegând că de data asta este mai bine să se supună, o lăsă pe Krista și se pierdu în noapte.

– Bun, ai radiatorul spart și o roată pe jantă, o anunță Rafael când rămaseră din nou singuri.

Un surâs strălucitor lumină fața tinerei femei.

– Într-adevăr? Dar asta înseamnă că va trebui să mă conduci acasă! exclamă ea.

În fața tăcerii lui Rafael, ea reluă pe un ton mieros:

– Nu poți, totuși, să mă abandonezi aici, singură...?

Nu, într-adevăr, nu putea face asta...

– Adună-ți lucrurile și vino.

Krista se supuse grăbită, încântată de ideea de a mai petrece câteva clipe singură cu el.

Se bucurase totuși degeaba, după cum nu întârzie să observe. Rafael nu-și descleștă dinții tot timpul drumului. Nici măcar nu-i aruncă o privire. Își vedea de treabă ca și cum ea nici n-ar fi existat.

Când trecură prin fața cafenelei „Blue Parrot", Krista, plină de speranță, propuse să-i ofere ceva de băut pentru a-i mulțumi de ajutor, dar Rafael refuză tăcut. După vreo

zece minute, ajunşi la sfârşitul călătoriei, el trase în faţa peronului dar nu opri motorul. Apoi, proptindu-şi mâinile pe volan, aşteptă nemişcat, cu privirea fixată în faţa lui, ca ea să binevoiască să coboare.

– Mulţumesc, Rafael, murmură Krista.

Acesta nu se mişca. Văzând că nu va obţine nici un răspuns, Krista oftă şi deschise portiera.

– Când o să începi să te comporţi oare ca o fiinţă umană?! Sunt sigură că ai putea... Şi aş dori atât de mult...

Se întrerupse, scutură din cap şi oftă din nou. Era evident că-şi pierdea timpul.

– La revedere, Rafael şi mulţumesc pentru tot. Te rog să mă crezi că-mi pare rău că ţi-am provocat atâtea neplăceri.

Sări jos din maşină şi trânti portiera.

Rafael demară imediat.

CAPITOLUL III

Krista puse telefonul în furcă. Hotărât lucru, ziua începea destul de prost... Prețul pe care i-l spusese garajistul pentru a-i repara mașina era exorbitant. Din păcate, nu avusese de ales decât să accepte. Avea prea mare nevoie de mașină, ca să se poată lipsi de ea...

Cu un oftat, se reașeză în fața mașinii de cusut. Din ajun totul mergea de-a-ndoaselea. Mai întâi, fusese accidentul și atitudinea rece a lui Rafael. Asta, bineînțeles, o ținuse trează o bună parte din noapte încât dimineața, când deschisese ochii cu multă greutate, se simțise aproape mai obosită decât când se culcase. Apoi, la micul dejun, când nu dorea decât puțină liniște pentru a-și pune în ordine gândurile, a trebuit să suporte o predică severă din partea tatălui său, furios din cauza felului cum se eclipsase la dineul din seara precedentă. Și acum mai venea și mecanicul care-i prezenta un deviz de-a dreptul năucitor...

– Doamne, Krista, ai într-adevăr o mină îngrozitoare! strigă Royce Ann mai târziu când veni să ia masa cu ea, așa cum promisese. Ești sigură că nu te-ai rănit aseară?

– Da, da, sunt sigură. Dar... cum se face că ești așa de la curent?! se miră ea.

– Nueva Vida este un orășel mic și noutățile circulă cu rapiditate... Acestea fiind zise, dacă toată lumea știe că tu

ai avut un accident azi-noapte și că Rafe Contreras te-a adus acasă, nimeni încă nu cunoaște amănuntele întâmplării. Ești drăguță să-mi acorzi prioritate?

Krista îi satisfăcu curiozitatea, nu fără o oarecare stinghereală. Nu era deloc mândră de greșeala de conducere pe care o făcuse.

– Și apoi? întrebă Royce Ann cu aviditate. Rafael Contreras a fost drăguț cu tine? În sfârșit, am vrut să spun mai degrabă, amabil, se corectă ea imediat. Pentru că eu nu cred că omul ăsta poate fi drăguț.

– Ba da, dar în felul lui, obiectă Krista gânditoare. Știi, Rafael este altfel decât ceilalți bărbați pe care i-am cunoscut până acum.

– Asta, da, sunt convinsă! Și, după părerea mea, comparația nu-i este deloc favorabilă... O fată ca tine care a cunoscut actori, campioni de base-ball și tot felul de alte vedete, nu văd ce poate găsi interesant la un bărbat cum este Rafe Contreras! Un modest grănicer, fără nici o avere, care detestă pe toată lumea, comportându-se ca un necioplit și care, pentru a spune totul, nici măcar...

Se întrerupse brusc, dar Krista ghici fără mare greutate ceea ce vroia să spună.

– Ceea ce te deranjează cel mai mult este faptul că Rafael este mexican, nu-i așa? replică ea, privind atent spre prietena ei.

Royce Ann deveni stacojie.

– Nu... Deși... Poate, puțin... bâigui ea. Înțelegi, Jim își petrece timpul luptând cu acești mexicani care încearcă mereu să treacă ilegal frontiera. Câteodată chiar se luptă, cu arme. Poate că asta mi-a influențat modul de gândire, mărturisi ea, jenată.

– În acest caz, mai degrabă ai găsi o vină guvernului mexican decât mexicanilor înșiși, observă Krista. Ei sunt victimele, nimic altceva... Și apoi, orice-ai zice, până la proba contrarie, Rafael se bate alături de Jim, nu contra lui. Sunt amândoi, plătiți să apere teritoriul american și să ajute la aplicarea legii, la frontieră.

– Sunt de acord cu tine, reacția mea este stupidă.

– Oricum, n-are importanță. Pe Rafael nu-l interesează persoana mea și nu-mi rămâne decât să încerc să-l uit în brațele altcuiva, suspină Krista.

– Ah, în sfârșit o hotărâre înțeleaptă! exclamă Royce Ann, surâzând ușurată.

Aproape imediat surâsul însă încremeni pe buze iar ochii ei albaștri se măriră, uimiți.

– Poftim? Am înțeles bine? Pe Contreras nu-l interesează persoana ta?... Poate nu te găsește destul de bună pentru el? se indignă ea. Nu se poate, dar cine se crede el?! Ar fi trebuit să-ți mulțumească pentru că ai catadicsit să-ți arunci privirea spre el! Când mă gândesc că ți-a făcut curte Mike Davis, iar tu te lași tratată astfel de un grănicer obscur...!

Mânia prietenei sale o făcu pe Krista să surâdă.

– Hai, Royce Ann, revino-ți! Și vino odată la masă, o să se răcească mâncarea.

Royce Ann se supuse. Juana așezase masa într-o încăpere mică ce servea ca sufragerie atunci când stăpânul nu era acasă și care-i plăcea foarte mult Kristei din cauza imenselor ferestre ce lăsau să se vadă deșertul. Royce Ann se așeză pe scaunul pe care-l arătase prietena ei și parcurse cu privirea imensa întindere de nisip și de pietre care se desfășura în fața ei.

– Urăsc acest deșert, urăsc căldura lui, murmură ea. Cred că aș da orice ca să pot pleca din Nueva Vida.

– Eu nu. Mie-mi place deşertul, răspunse Krista. Îmi place forţa lui, liniştea lui, misterul lui...

Royce Ann îi aruncă o privire şi se întrebă dacă aceste cuvinte se refereau numai la deşert sau, un pic, şi la Rafael Contreras... Pentru că, în ciuda a ceea ce Krista afirmase mai devreme, Royce Ann presimţea că ea nu va renunţa la el şi cu atât mai puţin, nu va încerca să-l uite în braţele altuia...

– De ce mă priveşti aşa? se mira Krista. Ţi se pare chiar atât de necrezut că poate să-mi placă şi deşertul?

– Păi... da, răspunse Royce Ann cu întârziere.

– Atunci tu de ce mai stai aici? Ăsta-i adevărat masochism, nu?

– Ca să pot pleca, ar trebui ca Jim să obţină mutarea.

– N-ai decât să pleci fără el!

– Eşti nebună! strigă Royce Ann, îngrozită. N-aş putea să-l părăsesc niciodată pe Jim. Îl iubesc atât de mult încât l-aş urma şi la capătul pământului, dacă ar trebui.

– Exact aici vroiam să ajung, răspunse Krista cu un surâs, satisfăcută de demonstraţia ei. Te lamentezi tot timpul, dar de fapt nu eşti atât de nemulţumită de soarta ta. Îţi place să te plângi, asta-i tot!

Intrarea Juanei care aducea primele feluri de mâncare o împiedică pe Royce Ann să riposteze, dar privirea ei, pe jumătate amuzată, o informă pe Krista că-şi atinsese ţinta.

*

* *

Trecuseră de acum trei zile de când Krista nu se mai arătase şi Rafael nu ştia dacă să se bucure sau să se întristeze. Dintr-un anumit punct de vedere, această tăcere

prelungită îl punea la adăpost de orice tentație și deci de orice necugetare. Dar, în mod paradoxal, suporta greu faptul de-a n-o mai vedea. Suporta, dealtfel, și mai greu ideea că poate ea se consolase cu altul în timp ce el ardea de dorință, în colțul lui...

Își întinse picioarele în față și oftă. Noaptea era blândă și miile de stele luminau întunericul. De obicei îi plăcea să stea astfel pe verandă și să contemple noaptea, ore întregi. Asta îi aducea un fel de ușurare, de seninătate, pe care n-o găsea nicăieri în altă parte.

Dar în seara asta nimic nu reușea să-l înseninеze. Nici noaptea, nici deșertul, nici liniștea.

Și asta se întâmpla de o săptămână încoace, mai exact de când Krista Mac Laren apăruse în viața lui.

Ca întotdeauna când se gândea la Krista, imaginii acesteia i se substituia progresiv cea a Rebeccăi. O iubise ca un nebun, cu toată dragostea și pasiunea fără măsură de care era capabil băiatul de douăzeci și doi de ani care era pe atunci. Și fără cea mai mică ezitare, după ce i se dăruise, după ce-l făcuse să creadă în imposibil, ea îi frânsese inima, îi distrusese viața, a lui și a familiei lui. Numai din egoism, dintr-un capriciu de copil bogat și răsfățat.

De atunci trecuseră doisprezece ani. Doisprezece ani în care fiecare încercase să uite. Josefina, sora mai mică a lui Rafael, a cărei fericire fragilă fusese distrusă cu acea ocazie, se căsătorise în final și acum era mama fericită a trei copii minunați. Restul familiei, gonită din cauza lui din ferma cumpărată scump în California, reușise să-și reconstruiască o alta în Mexic, în parte și cu ajutorul banilor pe care Rafael, copleșit de remușcări, nu încetase să-i trimită.

Rafael, deși nu mai avusese curajul să apară în sânul familiei lui, credea că reușise să înmormânteze acest trist episod cât mai adânc în sufletul lui. Și iată că n-a trebuit mult ca Rebecca să-i revină în minte. Un păr lung blond care prindea razele soarelui, doi ochi albaștri magnifici, și suferința se trezise sfâșietoare, însoțită de această dată de senzația că-și bătuse joc de viața lui. La treizeci și patru de ani, Rafael își dădea seama că este îngrozitor de singur, fără prieteni, fără nevastă, fără copii. Blestema ziua când o pierduse pe Rebecca, pentru a se pedepsi sau pentru a se proteja. Acum era prea târziu să mai privească înapoi.

Oh, desigur, putea oricând să se însoare cu Constancia. Dar la ce bun?... Se înțelegeau bine, dar nu se iubeau. O căsătorie între ei doi ar fi fost desigur un eșec. Și apoi, singura femeie pe care ar dori-o acum ar fi Krista, spre care se simțea atras irezistibil dar pe care o bănuia capabilă să se comporte cu el la fel cum făcuse Rebecca.

Și de această dată știa că nu va mai avea forță să se ridice, după un al doilea eșec. Ar fi fost distrusă întreaga lui viață, sfărâmată, terminată. Nu putea să-și mai asume riscul.

Deci, n-o va avea, oricât l-ar costa să reziste farmecului devastator al Kristei.

*

* *

Ținând frâul cu mâna stângă, Krista își bătu ușor calul pe gât și-l lăsă să meargă la pas. Încă nu cunoștea prea bine proprietatea tatălui său, așa că se lăsă în voia lui Diablo, s-o ducă unde vroia el.

Diablo era un armăsar negru, puternic, sălbatic, care nu accepta aproape pe nimeni altcineva să-l călărească în afară de Krista. Și aceasta hotărâse să iasă la plimbare cu el în această sâmbătă, pentru că nimeni nu-i putea muta gândurile de la Rafael. În disperare de cauză, sperase că poate spațiul întins al deșertului spre care se îndrepta va reuși acolo unde orice altceva eșuase.

După ce traversă preria arsă de soare, Diablo trecu liniștit de o împrejmuire cu gard viu foarte des, a cărei poartă rămăsese deschisă. Ținându-și calul de frâu, Krista se aplecă să închidă poarta, când o voce o făcu să tresară.

– Te afli pe o proprietate privată, domnișoară Mac Laren.

Rafael... Krista se îndreptă brusc, parcă înțepată de o viespe. Rafael se apropia de ea ținându-și de căpăstru propriul cal. Îmbrăcat doar cu un jeans, cu niște cizme de cowboy și o eșarfă roșie care-i strângea fruntea, era mai seducător ca oricând. Krista își umezi buzele uscate, tulburată profund de această apariție.

– Proprietate privată? repetă ea cu un aer stupid.

– Da. Te afli pe proprietatea mea și nu-mi amintesc să te fi invitat.

Ostilitatea lui abia disimulată avu asupra tinerei femei efectul unei lovituri de bici. Adunându-se imediat, schiță un surâs ironic și replică:

– Credeam că legendara ospitalitate a celor din sud permite oricui să fie bine primit oriunde s-ar duce...

– Poate în altă parte, nu la mine. Se făcu liniște, apoi Rafael reluă: Cum ai știut unde locuiesc?

– N-am știut că dumneata locuiești aici. L-am lăsat pe Diablo să aleagă drumul și el este cel care m-a adus aici.

Dar pentru că, după cum se vede, te deranjez, n-o să mai întârzii pe aici. La revedere, domnule Contreras.

Dar înainte ca ea să aibă timp să se miște, mâna lui Rafael apucase deja frâul lui Diablo. Apoi se întoarse și, fără un cuvânt, îi conduse pe cei doi cai la el.

Urcară o colină și coborâră pe o potecă prăfuită în vale unde se afla casa lui. Rafael duse cei doi cai în țarc, unde o stinghie căzută arăta clar pe unde scăpase calul. Apoi, luând un ciocan și un pumn de cuie, se așeză în genunchi și începu să repare împrejmuirea.

– Nu este prea cald ca să lucrezi acum, în plin soare? întrebă Krista coborând de pe cal.

– Este. Dar prefer să fac așa, decât să alerg peste tot să-mi caut calul fugit, răspunse el sec.

De ce-o adusese aici? Înnebunise dintr-odată?! Știa foarte bine cât de periculoasă era ea pentru el...

Îi aruncă o privire pe furiș și înțelese imediat de ce comisese această nebunie. Era irezistibilă, cu șortul ei atât de scurt încât putea fi considerat chiar indecent și cu minunatul ei bolero. Și trecuseră cinci zile de când n-o mai văzuse. Cinci zile în care nu încetase să viseze la ea, la părul ei, la ochii ei, la corpul ei... Cum ar fi putut atunci s-o lase să plece?

Ea se aplecă spre el pentru a-l ajuta să țină scândura pe care tocmai o bătea în cuie.

– Locuiești de mult aici? întrebă ea.

– Nu.

– De ce te-ai instalat atât de departe de oraș?

– Pentru că așa mi-a plăcut.

– Iubești deșertul?

– Da.

Răspunsurile lui atât de scurte n-o intimidară pe Krista. Cel puțin, vorbea cu ea... Ceea ce nu se întâmplase mereu. Și apoi, el era cel care-o condusese aici. După ce o primise atât de rău, este adevărat.

Rafael bătu un ultim cui și se ridică. Abia atunci își dădu seama cât erau de aproape unul de altul... Ceva în sufletul lui se neliniști, avertizându-l să n-o atingă, să se retragă repede... Dar era deja prea târziu. Parfumul Kristei îl îmbăta, îi anihila orice mijloc de apărare, îi făcea praf voința. Fără să vrea, întinse mâna spre ea mângâindu-i umărul gol.

Din această clipă era pierdut. Uitând totul dintr-odată, o cuprinse de talie și o atrase spre el. Privirile lor se întâlniră și Krista, înnodându-și brațele în jurul gâtului lui, îi oferi buzele, ușor întredeschise. Rafael se aplecă spre ea și, strângând-o și mai tare lângă trupul său pe jumătate gol, o sărută cu înflăcărare.

Krista îi răspunse cu aceeași pasiune, înfigându-și degetele în umerii lui, în timp ce un fior o străbătu din cap până în picioare. Nu-și amintea să fi simțit așa ceva în brațele altui bărbat. Și nici să fi fost așa de tulburată de un simplu sărut. Parcă Rafael ar fi fost primul bărbat care o săruta.

Cu părere de rău, Rafael abandonă buzele proaspete și moi ale tinerei femei pentru a-și regăsi suflul. Ținând-o însă strâns lângă el, își strecură o mână pe sub boleroul ei și-i mângâie spatele. Observă astfel că ea nu purta sutien și această descoperire îl făcu aproape să-și piardă capul. Cu sete, îi scoase boleroul aruncându-l pe gardul de lemn, apoi cu privirea plină de dorință arzătoare, îi cuprinse sânii în palmele lui puternice, smulgându-i un geamăt de plăcere.

– Oh, Rafael... murmură ea, cu respirația tăiată.

Sunetul vocii ei îl readuse brutal la realitate. Pentru o clipă îi contemplă fața, uimit în sinea lui de rapiditatea cu care ea îl sedusese, apoi îi dădu drumul îndepărtându-se de ea crispat. Cu un gest brusc luă boleroul și i-l întinse. Fără un cuvânt, Krista îl luă și și-l puse. Nu înțelegea ce se întâmplă. După felul cum o sărutase și apoi o mângâiase, crezuse că-i câștigase un pic încrederea sau, cel puțin, că este interesat de ea. Dar acum parcă totul se evaporase. Degeaba îi scruta privirea indescifrabilă, nu mai găsi decât asprimea rece cu care el o obișnuise.

– Întoarce-te acasă, senorita, îi ordonă el cu o voce fermă. Nu am ce să-ți ofer.

– Ba da. Pe tine... găsi ea curajul să șoptească.

– Am putea, într-adevăr, să facem dragoste dar nu cred că merită. Întoarce-te acasă și mulțumește-te de acum să-i seduci pe bărbații din lumea ta, de rasa ta...

Siguranța Kristei se clătină la această insultă, abia ascunsă, dar cu prețul unui mare efort reuși să se regăsească.

– Ți-e teamă că nu vei fi la înălțime...? întrebă ea, ironic.

Rafael nu răspunse.

Cu un surâs de triumf Krista se apropie de Diablo și sări în șa.

– O să ne mai vedem, Rafael, zise ea în timp ce ieșea din țarc.

Rafael închise portița în urma ei și dădu din cap, negativ.

– Nu.

– Oh, ba da. Pe curând, deci...

Aplecându-se pe gâtul calului, îi șopti la ureche un ordin și acesta țâșni în față. Aproape fără să vrea, Rafael o urmări cu privirea în timp ce ea se depărta în direcția colinelor. În sfârșit, plecase... Dar va reveni, el știa asta. Și dacă de data asta găsise puterea să-i reziste, știa de asemenea că nu va fi mereu așa. Mai devreme sau mai târziu va ceda dorinței ce-l mistuia și vor face dragoste. În acea zi, el va fi condamnat. Era perfect conștient de acest lucru dar nu avea ce face.

Tot week-end-ul, Krista se gândi la modul cum ar face să-l domesticească pe Rafael. Era sigură că era posibil, dar știa că nu putea conta pe ajutorul lui. Ea trebuia să creeze condițiile favorabile. Dacă-i lăsa lui inițiativa, era aproape sigură că, într-adevăr, nu-l va mai revedea vreodată.

Crezând că rezerva lui se datora poate unui exces de timiditate, ea trase concluzia că, fără îndoială, îi va fi mult mai ușor să-l seducă nefiind singuri, doar ei doi. Deci va trebui să organizeze o petrecere la care să-l invite. Dacă va accepta să vină, buna dispoziție a unora sau altora îl va ajuta să se relaxeze și să-și depășească timiditatea.

Pusă în temă, Royce Ann acceptă imediat s-o ajute pe organizatoarea petrecerii și hotărâră ca aceasta să aibă loc vinerea viitoare. Apoi făcură lista invitaților și Krista o informă pe prietena ei că intenționa să ducă personal invitațiile la postul de frontieră pentru Jim, Rafael și colegii lor.

– Când vrei să te duci? întrebă Royce Ann.

– Marți după-amiază, de exemplu.

– Perfect. Vin cu tine, promise tânăra femeie.

Astfel că în ziua respectivă, întorcându-se să mănânce după ce-și făcuse rondul, Rafael avu neplăcuta surpriză

s-o găsească pe Krista așezată neglijent pe colțul biroului său, cu Royce Ann alături de ea.

– La ce oră? tocmai întreba Nick, cu agenda deschisă în fața lui.

– Pe la șapte seara, răspunse Krista, aruncându-i o privire scurtă lui Rafael.

Acesta se oprise lângă ușă și, cu un aer foarte preocupat, consulta tabloul de informații de pe perete. Nu vroia s-o privească pe Krista. Îl tulbura prea tare.

Dar Krista nu vedea astfel lucrurile. Arborând cel mai fermecător surâs, îl interpelă de la celălalt capăt al încăperii:

– Și dumneata, senor Contreras? Îmi vei face onoarea să vii la petrecerea pe care eu și Royce Ann o dăm vinerea viitoare? îl întrebă ea cu voce suavă.

Rafael simți cum toți își îndreptară privirile spre el. Nu putea să n-o bage în seamă pe Krista, doar dacă vroia într-adevăr să pară foarte necioplit. Încet, se răsuci pe călcâie și se îndreptă spre biroul său.

– Nu particip niciodată la acest gen de petreceri, declară el sec.

– Într-adevăr? Și nu te plictisești niciodată? Viața dumitale pare destul de tristă, de solitară!

– Îmi place așa cum este, replică Rafael cu răceală.

– Cu atât mai bine. Acestea fiind spuse, mi-ar place totuși mult să te pot număra printre invitații mei, senor. Până vineri mai este timp să te răzgândești, nu-i așa? Poate merită, cine știe...?

Făcea, evident, aluzie la cuvintele pe care el însuși le pronunțase sâmbăta trecută și Rafael trebuie să-și controleze din toate puterile reacțiile pentru a nu roși.

– La revedere tuturor, lansă Krista îndreptându-se spre ușă urmată de Royce Ann. Și pe vineri!

Abia ieșiseră ele, că Martin Thompson se ridică și deschise ușa biroului său.

– Urmează-mă, Contreras. Trebuie să-ți vorbesc.

Rafael se supuse.

– Vreau să mergi la această petrecere, zise Thompson imediat ce ușa fu închisă.

– De ce?

– Pentru că nu trebuie să neglijezi nici unul din aspectele vieții lui Mac Laren. Se pare că fiica lui se interesează de tine... Profită, folosește-o.

Fața lui Rafael rămase ca de piatră dar, în sinea lui, se crispă. Nu-i plăcea deloc întorsătura pe care o luase conversația și cu atât mai puțin rolul pe care șeful său îi cerea să-l joace.

– Nimic nu dovedește că ea ar fi la curent cu activitățile tatălui său, obiectă el. Ar fi mai bine poate s-o lăsăm în afara acestor lucruri.

– Este totuși fiica lui, trebuie să știe câte ceva... insistă Thompson. Ceva ce doar un bărbat, în anumite circumstanțe, o poate face să mărturisească. Înțelegi ce vreau să spun...?

– Nu, minți Rafael, stăpânindu-și cu greu indignarea.

– Hai, Contreras, nu face pe nevinovatul cu mine! M-ai înțeles perfect. Micuța Mac Laren are, în mod vizibil, chef să se distreze un pic cu tine. Probabil că n-a mai avut nici o aventură cu un mexican și asta o face curioasă. Profită deci și culege cât mai multe informații despre tatăl ei, înainte ca ea să se plictisească de tine. În fond, este vorba doar de un schimb. Amândoi o să fiți mulțumiți...

Rafael îi aruncă o privire plină de ură și dispreț.

– Îmi pare rău că vă dezamăgesc, dar nu voi accepta niciodată să fac dragoste cu o femeie la comandă, fie că este vorba de dumneavoastră, de Serviciul de Informații sau de președintele Statelor Unite! șuieră el printre dinții strânși. Totuși, pentru că doriți asta, mă voi duce la această petrecere. Mai aveți nevoie de mine?

Martin Thompson avu un surâs neplăcut.

– Nu. Nu imediat, cel puțin...

Cei doi bărbați se înfruntară o clipă, apoi Rafael se întoarse și ieși.

După ce-și redactă raportul de dimineață, părăsi postul de gardă și plecă în oraș pentru a-i telefona lui Richard Houseman, la New York. Desigur, nu era practic să-l sune de la o cabină telefonică, dar Rafael nu avea de ales. În afară de Thompson, nimeni nu mai știa de ancheta pe care el o făcea asupra lui Art Mac Laren și era esențial ca să rămână secret. De asta depindea tot succesul operațiunii.

– Houseman? Contreras la telefon, anunță Rafael imediat ce obținu legătura.

– Ce s-a întâmplat?

– Nimic special. Aș vrea să-mi comunici ce poți să găsești despre Krista Mac Laren.

– De ce? Crezi că poate fi implicată?

– Nu, dar vreau să mă informez.

– Bine, de acord. Îți trimit datele cât pot de repede. Altceva?

– Mac Laren a avut musafiri acum câteva zile. Pe Baker și Smith.

– Da, îi cunosc... Lucrează la Miami. Asta înseamnă că Mac Laren are intenția să-și extindă activitățile și pe coasta de Est. Dacă mai vin pe acolo, anunță-mă.

Rafael aprobă, apoi închise încet telefonul. În sinea lui nu era sigur că ceruse informațiile despre Krista doar din conștiință profesională. Și nu se putea împiedica să nu se întrebe dacă nu ascultase mai mult de interese strict personale...

Krista Mac Laren începea deci să ocupe un asemenea loc în viața lui...? Era el, oare, deja prizonierul farmecelor ei?

Din prudență, preferă să lase întrebările fără răspuns. Cunoștea prea bine aceste răspunsuri și, din nefericire, nu prea-i plăceau.

Nu, nu-i plăceau chiar deloc.

CAPITOLUL IV

Înnăbușindu-și un oftat, Rafael își trase pe el un jeans curat, o cămașă în carouri roșii și verzi și-și încheie centura. Nu știa cum vor veni îmbrăcați ceilalți invitați ai Kristei dar, în ceea ce-l privea, nu avea intenția să-și schimbe stilul pentru ea.

Întârziase cât putuse de mult momentul când trebuia să se îmbrace și să plece, în speranța că, în ultima clipă, va interveni ceva neprevăzut care să-l împiedice să se ducă la familia Mac Laren. Dar acum era opt și nu mai putea da înapoi.

Reședința splendidă a familiei Mac Laren era iluminată în întregime, iar din spatele casei se auzeau râsete și muzică. Rafael își parcă mașina de-a lungul aleii, apoi se îndreptă direct spre grădină. Un bufet imens era aranjat sub arbori și cam peste tot erau mese și scaune. Terasa fusese eliberată în întregime pentru a servi ca pistă de dans. Era deja foarte multă lume iar atmosfera era încinsă. Doar Rafael nu avea deloc chef să se distreze.

Luând din mers o cutie cu bere rece, găsi un loc mai întunecos unde se instală să observe anturajul. Prima persoană pe care o căută, instinctiv, cu privirea a fost, bineînțeles, Krista. Aceasta era dealtfel ușor de reperat datorită minunatei ei coame blonde. Râdea, trecea de la unul la altul pentru a se asigura că toți se simt bine. Își asumase cu mult farmec rolul de gazdă.

Privind-o, atât de frumoasă, atât de surâzătoare printre invitații ei, Rafael încercă o dorință mai violentă ca niciodată, amestecată cu furia de a ști că ea nu va fi niciodată a lui.

Krista probabil că simțise privirea lui care o urmărea, pentru că deodată se întoarse și scotoci cu ochii prin întuneric. Rafael... Această umbră, acolo, lângă perete, nemișcată și tăcută, nu putea fi decât el. Traversă în viteză terasa și se îndreptă spre el, evitând cât putea să fie oprită de prietenii care o interceptau.

– Bună seara, Rafael... Mă bucur că, în final, te-ai hotărât să vii.

Rafael o fixă cu privirea dar nu zise nimic. Deloc descurajată, Krista continuă:

– Ți-e foame?

– Nu.

– Atunci, poate vrei să dansezi.

– Nu.

– Să vorbim, poate.

– Da. Privește-ți invitații. Nu constați nimic deosebit?

Krista își plimbă privirea asupra mulțimii și dădu negativ din cap.

– Nu. Sunt toți locuitori în Nueva Vida.

– Câți sunt?

– Cam o sută.

– Deci nouăzeci și nouă albi și un mexican, eu. Populația din Nueva Vida este, totuși, formată din peste cincizeci la sută mexicani. Dar, ca de obicei, aceștia sunt destinați muncilor de jos... Se ocupă de copii, fac munci gospodărești, se supun ordinelor voastre, dar ei n-au dreptul să participe la astfel de petreceri. Cu excepția mea. Fără îndoială, pentru exotism. Găsești că este normal?

Krista simți cum i se înfierbântă obrajii, dar în loc să se apere, ea alese contraatacul.

– Nu prea îți plac albii, nu-i așa?

– Nu-mi plac oamenii, în general.

– Și eu, în particular... Nu este drept, Rafael. Nici măcar nu mă cunoști.

– Și nici nu vreau să te cunosc.

– Dar de ce, pentru Dumnezeu?! exclamă Krista.

Câteva clipe el se gândi la motivele pe care le avea pentru a nu aprofunda relațiile dintre ei. Pe de o parte, se temea de ea și de puterea pe care ar fi exercitat-o asupra lui dacă el ar fi cedat dorinței ce-l mâna spre ea. Pe de altă parte, el făcea o anchetă asupra tatălui ei, al cărei rezultat l-ar fi putut trimite pe acesta în închisoare pentru tot restul vieții. În asemenea condiții, mai putea să se gândească la ea? Nu, desigur. Și nici nu-i putea dezvălui toate acestea.

– Mai degrabă eu ar trebui să te întreb de ce ții neapărat să ne frecventăm, replică el, ocolind întrebarea.

– Pentru că eu sunt sigură că noi suntem făcuți să ne înțelegem, afirmă Krista, surâzând larg.

– Iar eu sunt convins de contrariu, ripostă el sec.

Krista o observă pe Royce Ann care venea spre ei. Cu un impuls subit, îl luă de mână pe Rafael și-l trase spre o ușă lăturalnică care dădea spre salon.

– Vino cu mine, îi ordonă ea. O să fim mai liniștiți înăuntru ca să putem vorbi.

Traversară salonul, ieșiră pe un coridor, apoi trecură prin fața mai multor uși până când Krista se opri și deschise una dintre ele.

– Intră, șopti ea aprinzând lumina.

Închise ușa în urma lor, apoi se duse și se așeză pe canapea, invitându-l și pe Rafael să se așeze lângă ea. Acesta ezită câteva clipe. Nu știa încă de ce-o urmase până aicí. În schimb era sigur că, acum că erau singuri în această cameră, nu va mai putea să se abțină mult timp s-o strângă în brațe, s-o dezbrace, s-o sărute.

Cu un mers cam țeapăn, se apropie de canapea și se așeză, la rândul lui.

– Nu ești obișnuită să ți se refuze avansurile, nu-i așa? remarcă el pe un ton sarcastic.

Neluând în seamă ironia cam răutăcioasă a cuvintelor lui, Krista îi adresă un surâs aproape angelic.

– Drept să-ți spun, nu prea-mi stă în obicei să fac avansuri în principiu, mai degrabă bărbații sunt cei care iau inițiativa.

Crezuse că spunând acestea, îl va ajuta să prindă curaj, așa că fu de-a dreptul surprinsă de reacția lui. Fără să spună un cuvânt, Rafael întinse mâna spre ea, făcu să alunece, una câte una, bretelele rochiei, apoi lăsă totul să cadă.

Krista fremătă, dar nu schiță nici o mișcare, de teamă de a vedea rupându-se brusc vraja, ca sâmbăta trecută. Rafael îi privi lung sânii dezgoliți apoi, cu un deget, îi atinse. Krista se cambră instinctiv, cu ochii închiși, cu capul ușor dat pe spate. Era atât de bine...

Îi simți răsuflarea pe față, apoi buzele lui atinseră ușor buzele ei. Cu nerăbdare, ea își aruncă brațele în jurul gâtului lui și se abandonă sărutărilor. Cu o mână, Rafael continua s-o mângâie, minunându-se de finețea pielii ei, catifelată și proaspătă. Fără să înceteze s-o sărute, el continuă explorarea trupului ei, aventurându-se de-a lungul gambei, ridicându-i încet rochia până la coapse,

Oricum, niciodată el nu se gândise că Constancia ar putea fi un obstacol serios între ei, ţinând seama de natura relaţiei lor. Krista îi confirmase acest lucru.

Acum, ea era fericită, uşurată, convinsă că nimic nu se mai poate opune dragostei lor. Dar el, Rafael, ştia că răul era încă înaintea lor... Ştia, dar nu putea decât să aştepte neputincios ca drama să izbucnească, distrugând în acelaşi timp viaţa Kristei şi viaţa lui.

*
* *

Următoarele zece zile după această petrecere au fost pentru Krista printre cele mai minunate pe care le trăise în viaţa ei vreodată. Rafael îşi împărţea toate nopţile cu ea, iar în timpul zilei, când el era dus pe frontieră, ea se întorcea acasă la tatăl său, pentru a-şi desena şi coase modelele pe care apoi le trimitea la New York. Totul era perfect. Chiar şi Art Mac Laren, care nu vedea deloc cu ochi buni legătura fiicei sale cu unul din acei mexicani pe care-i detesta, renunţase să se mai certe cu ea în legătură cu acest subiect, încât Krista avea senzaţia nemaiîntâlnită de a înota pur şi simplu în fericire.

Lucrurile durară până în a treia săptămână din iulie. În acea zi, o miercuri, Krista îşi făcea de lucru în micul atelier de croitorie, pregătind o rochie pentru Juana a cărei aniversare se apropia. Era bine dispusă pentru că toate îi ieşiseră bine. În plus, Rafael o anunţase că probabil se va întoarce mai devreme decât de obicei şi ea se bucura la ideea apropiatei revederi. Era chiar pe punctul de a pleca; auzi deodată telefonul sunând. Era Royce Ann.

– Am un mesaj de la Rafael pentru tine, zise aceasta fără altă introducere.

– A fost reținut la vreo treabă și se întoarce mai târziu, nu-i așa?

– Nu. Mi-a cerut să-ți spun să rămâi la tine acasă astă-seară. De fapt, să rămâi acasă până-ți va spune el, Krista...

Vocea lui Royce Ann se sugrumă.

– Royce Ann! Ce se întâmplă? se neliniști Krista.

– Jim și cu el patrulau pe frontieră mai devreme, când... când cineva a tras în Jim. Rafael a ripostat și în felul acesta i-a salvat viața, dar a... l-a omorât pe cel ce a tras. Oh, Krista, a omorât un băiat de șaisprezece ani!...

*

* *

Krista stinse lustra și lampadarul, nelăsând aprinsă decât mica veioză de lângă patul său. Apoi deschise larg ușa de la balcon și ieși pe terasă.

Noaptea era caldă și umedă și chiar rochia ei ușoară din bumbac i se lipise de piele din cauza transpirației. Era o noapte detestabilă. Poate cea mai detestabilă din viața ei. Îi era cald, se simțea rău, se simțea singură.

Undeva, în această noapte caldă, rătăcea Rafael, Rafael „al ei", și el singur, având pe conștiință moartea unui băiat de șaisprezece ani.

De ce n-a venit la ea? De ce nu s-a refugiat lângă ea, tocmai în această noapte când avea nevoie de ajutor, de înțelegere, de dragoste? Era gata să-i ofere toate acestea... De ce nu venise?

Intră în cameră și se aruncă de-a latul patului, cu ochii ațintiți în plafon. Niciodată n-ar fi crezut că poate să ofere atâtea...

Krista oftă. Trecuseră cinci zile și nu avea nici o veste de la el. De fiecare dată când suna telefonul tresărea, sperând nebunește că va fi el. Dar niciodată n-a sunat pentru ea. Ba da, doar o dată când tatăl său a sunat-o să vină acasă. Bineînțeles, Krista a refuzat și de furie Art Mac Laren i-a închis definitiv ușa.

Gândurile îi fură întrerupte de zgomotul unei mașini care parca.

– Jim vine să ia masa cu noi astăzi? se miră ea, încruntând sprâncenele.

– După câte știu, nu. Oh, Doamne, să nu fi pățit iarăși ceva! continuă Royce Ann devenind subit palidă.

Amândouă se repeziră la fereastră exact pentru a-l vedea pe Rafael sărind din camioneta lui.

– Cred că ai musafiri, Krista... șopti Royce Ann cu un surâs malițios. Voi profita și voi merge să pregătesc masa.

Cu inima bătându-i nebunește, Krista ieși pe peron. Se priviră timp îndelungat, în tăcere, nemișcați. Apoi Rafael străbătu încet distanța care-i separa și o învălui cu brațele sale.

– Iartă-mă, *carina*... Știu că te-am făcut să suferi dar, te rog, iartă-mă. Aveam nevoie să fiu singur. Oh, Krista, dacă ai ști cât mi-ai lipsit...

– Rafael... Dragostea mea...

Se sărutară cu patimă, apoi Rafael se eliberă din îmbrățișare și, în ciuda protestelor ei, o ținu la distanță.

– Dacă continui să te sărut astfel, voi fi incapabil să te mai părăsesc. Or, eu trebuie să mai lucrez astăzi.

Krista îl privi cu pasiune. Chiar dacă avea un aer obosit, pentru ea era la fel de seducător.

– Se pare că n-ai dormit prea mult după plecarea mea, îi reproșă ea cu blândețe.

– Fără tine? Cum aș putea să dorm?

– Doar de tine depinde să mă mai întorc.

– Astă-seară, dragostea mea. Aș vrea să te întorci astă-seară în casa noastră.

– Dragul meu Rafael, eu... începu ea să vorbească, punându-i mâinile pe umeri pentru a și-l apropia mai bine.

Nu-și termină fraza. Mai întâi îi pipăi umerii, apoi pieptul. În sfârșit, își lăsă mâinile să cadă, înspăimântată.

– Porți o vestă anti-glonț, nu-i așa?

El aprobă, tăcut..

– Crezi că... într-adevăr ești în pericol?

– Nu cred nimic, Krista. Îmi iau doar măsurile de prevedere.

– Oh, Rafael! șopti ea agățându-se de gâtul lui. Te implor, dragostea mea, fii prudent. Mi-e atât de teamă pentru tine...

– Te iubesc prea mult, *querida* și pentru asta nu vreau să risc nimic. Vreau să pot să mă bucur de tine încă mult timp, murmură el strângând-o la pieptul lui. Voi ajunge acasă spre ora patru și jumătate, continuă el după o scurtă pauză. Mai ai cheia?

– Da.

– Și... vei veni?

– Da. Te ador, Rafael, nu uita asta.

– Cum aș putea să uit? răspunse el surâzând.

Se sărutară o ultimă oară, apoi Rafael se urcă în camionetă și plecă.

Krista se întoarse în casă dansând. Trecuse printr-o încercare grea, dar acum totul se terminase și, în sfârșit, vor putea fi fericiți.

– Ei? întrebă Royce Ann ieșind ca o bombă din bucătărie.

– Nu mare lucru. Este foarte tăcut și are oroare să te amesteci în treburile lui. Altfel, este un foarte bun colaborator.

– Trebuie să aibă și prieteni, nu?

– Eu nu am cunoștință.

– Dar familia?

– Nici despre asta nu știu nimic.

– Nu-mi ești de prea mare ajutor, Jim...

– Îmi pare rău. Aș vrea într-adevăr să te ajut, dar nu văd cum.

Poate ai putea să-mi aranjezi o întâlnire...

– Cu Rafe? Mi se pare destul de...

– Nu, nu cu Rafael. Royce Ann mi-a vorbit de un oarecare Darren Carter. Mi se pare că lucrezi cu el, nu?

Da. Este foarte drăguț și... bărbat bine.

– Ei bine, voi fi încântată să petrec o seară cu el, dacă îl interesează.

– Foarte bine, Krista. Îi șoptesc eu două vorbe acum, îi promise Jim.

– Mulțumesc, Jim.

*
* *

Lunea următoare, la postul de gardă toată lumea vorbea despre seara pe care Darren Carter o petrecuse, cu două zile în urmă, cu Krista Mac Laren. Nick și Mike îl invidiau deschis pe camaradul lor și, aproape toată dimineața, îl bombardară cu întrebări. Martin Thompson îi măsura cu privirea neîncetat pe Rafael, cu un aer disprețuitor, gândindu-se fără îndoială la minunata ocazie pe care subordonatul său o lăsase să-i scape refuzând să-i urmeze sfaturile. Cât îl privește pe Rafael, tăcea chitic. După felul

cum îl privea furios pe Jim Stone, ghicise că ea montase în întregime această poveste, pentru a-l face gelos, iar el nu vroia să-i dea satisfacție să afle, prin intermediul lui Jim, că reușise. În sinea lui însă se sufoca de gelozie.

Spre ora unsprezece, Jim se ridică și-și luă haina.

– Este ora să ne facem rondul. Vii, Rafe?

Rafael închise dosarul din fața lui și se ridică și el. Când întinse mâna să-și ia pălăria, Jim remarcă urmele adânci ale zgârieturilor de pe dosul palmei.

– Ei bine... Te-ai bătut cu vreun tigru? întrebă el, glumind.

– Mai degrabă cu o pisică. O pisică sălbatică...

Jim îl privi pe Rafael gânditor, apoi murmură:

– O pisică cu ochii albaștri, poate?...

Rafael se prefăcu că nu aude și ieși după Jim.

Abia o oră mai târziu conversația lor reveni la Krista. Inspectaseră îndelung frontiera înainte de a opri camionul pe o colină de unde puteau supraveghea tot ce se întâmpla pe o rază de câțiva kilometri.

Unul lângă altul, nemișcați, tăcuți, nu pierdeau din ochi porțiunea de frontieră pe care trebuiau s-o supravegheze. După câteva minute, Jim se aplecă spre lada frigorifică așezată între ei și scoase o sticlă de Coca-Cola.

– Vrei să bei ceva? îl întrebă pe Rafael.

– Nu, mulțumesc.

– Știi, eu o cunosc pe Krista de foarte mult timp. Este o fată drăguță. Spontană, amabilă, totdeauna bine dispusă...

Rafael întoarse capul spre el. Jim nu-i vedea ochii, ascunși ca de obicei în spatele ochelarilor săi cu lentile oglindă, dar percepu totuși răceala privirii lui.

– De ce-mi spui toate astea?

– Ei, hai, știi bine de ce.
– Nu mă interesează persoana ei.
– I-ai spus asta?
– N-ai decât s-o întrebi!
Jim tăcu un timp, apoi reluă:
– Este frumoasă, nu-i așa? Mai mult, când mergeam împreună la școală, visam să mă însor cu ea. Era de pe atunci minunată.

Minunată? Oh, da... se gândi Rafael cu tristețe. Numai că, iată, ea semăna prea mult cu Rebecca pentru ca să poată avea încredere în ea. Nu avea dreptul s-o iubească, nici chiar s-o dorească fizic. Era prea periculos pentru el.

Cât timp oare, va mai reuși rațiunea să-i controleze impulsurile? Cât timp va mai rezista atracției incredibil de puternice pe care ea o exercita asupra lui? Cât timp va mai putea fugi de inevitabil?

*
* *

Krista Mac Laren. Rafael privi îndelung numele imprimat pe dosarul pe care Richard Thompson îl alcătuise pentru el și pe care-l găsise în cutia poștală, în această vineri seara. Apoi se așeză pe un fotoliu și puse neglijent picioarele pe măsuța joasă din fața lui. Deschise dosarul care era plin de articole tăiate din ziare. Chiar dacă Krista își începuse cariera de stilist, ea ducea la New York o viață de lux și de petreceri. Nu frecventa decât oameni celebri, iar printre legăturile sale se numărau mai mulți actori, un campion de base-ball, un conte italian instalat la New York într-un adevărat palat. Ea însăși trăia într-un apartament somptuos și poseda două mașini sport de marcă germană.

Rafael examină îndelung toate fotografiile pe care Houseman le anexase în dosar. Apărea când la brațul unui actor, când cu un stilist la modă sau cu o vedetă a cântecului. Oricum, Krista îi eclipsa pe toți cei care o înconjurau, prin frumusețea ei radioasă și prin surâsul strălucitor. În rochie de seară, în jeans sau în costum de baie, ea era totdeauna cea mai frumoasă, cea pentru care se pare că se făcuse fotografia...

Rafael închise brusc dosarul. Avea nevoie să iasă la aer, să se gândească la altceva decât la aceste fotografii care-l făceau să înnebunească de gelozie și de dorință în același timp.

Se ridică și puse dosarul în sertarul biroului său, închizându-l cu cheia. Apoi își luă centura de care atârna revolverul și ieși. La aproape un kilometru de casa lui, se găsea un lac în care-i plăcea să se scalde când îi era prea cald sau când nu-i era somn. Acolo, poate va reuși să se destindă și să șteargă din memorie imaginea celei pe care o dorea cel mai mult pe lume și care-i era interzisă...

*
* *

Krista puse paharul cu Coca-Cola pe măsuța joasă și făcu un efort să pară interesată de ceea ce-i povestea Darren. Cu toată bunăvoința, nu reușea să rămână atentă mai mult decât treizeci de secunde. Nu se putea gândi decât la Rafael, Rafael pe care-l întâlnise acum trei săptămâni pentru prima dată și care, în ciuda eforturilor ei, rămăsese pentru ea un străin.

Când Darren Carter o invitase la cafeneaua „Blue Parrot" să bea împreună un pahar, ea acceptase în speranța că poate-l va revedea pe Rafael. Dar acesta nu venise. Și

acum, chiar dacă ar fi fost aici, asta n-ar fi schimbat nimic din datele problemei. Rafael nu vroia să aibă nimic de-a face cu ea și-i spusese clar acest lucru, așa că va trebui să se obișnuiască, mai devreme sau mai târziu, cu ideea...

Spre ora nouă seara, nemaiputând suporta, Krista pretextă o teribilă migrenă și-i ceru lui Darren s-o conducă acasă. Acesta nu se lăsă prea mult rugat. Krista era frumoasă, simpatică, plăcută, dar era evident că o preocupă ceva, ceea ce făcea ca raporturile lor să fie puțin mai dificile. O conduse deci direct acasă, fără ca măcar să încerce s-o sărute, spre marea ușurare a tinerei fete. Apoi își luă politicos la revedere și plecă, lăsând-o în sfârșit singură.

Ajunsă în camera ei, Krista aprinse televizorul în speranța că va reuși să se amuze puțin, dar programul era atât de puțin interesant, încât îl opri după cinci minute. Încercă apoi să citească, să deseneze vreo două modele de rochie dar în zadar. Era mult prea nervoasă pentru a-și concentra atenția pe ceva. Poate că o plimbare călare, singură în noapte...

Krista sări în picioare. Mai întâi se va schimba, își va pune rochia de muselină roz pe care și-o confecționase cu trei săptămâni în urmă. Pe dedesubt își va pune costumul de baie, dacă cumva îi va veni chef să se scalde. Apoi se va duce spre iazul de la Moreno Valley, nu departe de locuința lui Rafael. Nu va încerca să-l vadă, nici măcar nu se va apropia de locuința lui. Dar va încerca să găsească acolo puțin din acea pace interioară care-i lipsea atât de mult astă-seară. O pace pe care numai o plimbare călare prin natura adormită și priveliștea lacului sub razele lunii i-o puteau aduce...

Se îmbrăcă repede precum hotărâse, apoi, cu picioarele goale, ieși din cameră, coborî scările pe furiș și plecă.

Diablo o întâmpină cu un ușor nechezat de mulțumire, imediat ce-o recunoscu. Ea-l dezlegă, îl conduse afară din grajd, și sări ușor în spatele lui. Noaptea era minunată, constată ea ridicând ochii spre cerul smălțuit cu stele. O noapte ideală pentru a se plimba călare, departe de zgomotul orașului, în imensa singurătate a deșertului.

O noapte ideală pentru îndrăgostiți...

CAPITOLUL V

Rafael ieși din apă, se scutură și se așeză pe mal cu spatele sprijinit de o stâncă. Apoi închise ochii și savură liniștea.

Liniștea? Instinctiv, ciuli urechea. Nu mai era nici un dubiu, se auzea un cal apropiindu-se la pas. Ridicându-se brusc, Rafael își luă revolverul și-și ținu răsuflarea. Apoi așteptă, nu mult timp.

Calul ieși după un tufiș spinos; negru, majestuos, mai impresionant în lumina lunii decât fusese în soare. Diablo... Rafael nu-l văzuse decât o dată, dar l-ar fi recunoscut dintr-o mie. Și știa că numai o singură femeie putea să-l călărească. Krista.

Ea călărea fără șa, făcând corp comun cu animalul. Purta o rochie aproape albă, roz-pal poate și era desculță. Părul lung, desfăcut, îi cădea pe umeri iar brațele goale, bronzate, ieșeau în evidență datorită culorii deschise a rochiei.

Aproape fără să vrea, Rafael îi pronunță numele. Era ca hipnotizat de această apariție neașteptată și atât de incredibilă încât începu să se îndoiască de realitatea ei.

Calul se imobiliză, cu urechile atente. După reacția lui, Krista înțelese că cineva se afla în apropierea lor, în umbră. Și în profunzimea sufletului ei știu imediat că acesta nu putea fi decât Rafael. Fără ezitare, se lăsă să

alunece jos. Apoi, încet, înaintă spre locul unde bănuia această prezență.

– Rafael? șopti ea întinzând mâna spre el. Vino... Vino, te rog...

Rafael își puse la loc revolverul și se ridică. Ar fi dorit să găsească, o dată în plus, curajul de a-i rezista acestei tinere femei și propriei lui dorințe, dar parcă corpul lui încetase să i se mai supună. Krista câștigase. O va iubi, era inevitabil acum. Și se vor iubi chiar astă-seară...

Când Krista îl văzu pe Rafael apărând în fața ei gol, nici o surpriză nu i se citi în privire. Poate doar un fel de admirație, de tandrețe și de pasiune amestecate. Nemișcată, tăcută, îl lăsă să se apropie și ridică mâna pentru a-i mângâia obrazul.

– Ești atât de frumoasă, Krista, atât de frumoasă... De ce ai venit? N-ar fi trebuit să vii...

– Vrei să plec?

– Da, răspunse el punându-i mâinile pe umeri și trăgând-o spre el. Întoarce-te acasă înainte de a fi prea târziu, Krista...

– Pentru mine este deja prea târziu. Te doresc din tot sufletul meu, Rafael. Te rog, nu mă goni... n-aș putea suporta...

– Este o nebunie, murmură Rafael, mângâindu-i sânii.

– Ce importanță are?! Rafael, acordă-mi măcar o șansă, măcar această noapte...

Rafael o strânse la piept cu ardoare.

Era gol, beat de dorință, în brațele unei femei care murea de dorința de a face dragoste cu el și care-l ruga să-i acorde o noapte. Cum să reziste? Cum să nu se înfrupte din ceea ce i se oferea?

Rafael o cuprinse strâns în brațe. Buzele lor se atinseră doar și amândoi începură să tremure din cap până-n picioare. Apoi el o sărută, mai întâi cu blândețe iar mai apoi cu mai multă pasiune, simțind cum începe să-și piardă controlul.

Când, peste câteva clipe, Rafael se depărtă puțin de ea, Krista simți că n-o mai țineau picioarele de emoția încercată.

Încet, el începu s-o dezbrace, devorându-i cu privirea corpul perfect. Apoi îngenunche în fața ei și întinse cu grijă hainele lui pe jos, în loc de pat. În fine, se întoarse spre ea și-i întinse mâna invitând-o să vină alături de el.

Nu mai exista nici un obstacol în fața dorinței lor, nimic nu le mai despărțea corpurile înflăcărate. Cu toată spontaneitatea feminității ei arzătoare, Krista i se oferi lui Rafael, care o pătrunse tandru, încet, ca și cum vroia să prelungească la nesfârșit această clipă unică. Apoi el rămase nemișcat, acoperindu-i fața cu sărutări. Krista îi luă capul în mâini și-l privi cu pasiune.

– Este atât de bine să te simt în sfârșit al meu, Rafael... șopti ea. Cred că aș putea rămâne așa, nemișcată, până la sfârșitul lumii...

– Tu, poate, dar eu, nu... replică Rafael mușcându-i lobul urechii.

Ea surâse înțelegând aluzia și închise ochii. Rafael o dorea iarăși și instinctiv i se adaptă ritmului. Ca într-un vis îl auzea șoptindu-i cuvinte pe care ea nu le înțelegea, în limba lui, apoi nu mai auzi nimic, căzu în neant în timp ce cerul de deasupra ei se umplea de stele necunoscute și corpul său, minunându-se, se cufunda într-un abis de plăcere, a cărui existență nici măcar n-o bănuise.

Își reveni când auzi vocea lui Rafael mult timp, mult timp după. Câteva secunde se lăsă legănată de cuvintele în spaniolă pe care el i le șoptea la ureche, apoi deschise ochii.

– Vorbește-mi în engleză, Rafael. Altfel nu te pot înțelege...

– Ba da, poți să înțelegi... Ascultă-ți inima, ascultă-ți corpul, îți vor spune aceleași lucruri ca mine.

Krista surâse și se ghemui lângă el.

– Știi, încă te doresc... șopti ea pe un ton strengăresc.

– Ești pofticioasă.

– De tine, bineînțeles. Și voi fi mereu.

Rafael se îndoia... El, da, presimțea că acum, oricât de mult ar face dragoste, tot va dori să reînceapă. Dar ea...

– Te vei plictisi mai repede decât îți imaginezi, zise el cu gravitate.

Râsul Kristei, zglobiu și fără griji, răsună în noapte.

– Este inutil să insiști, Rafael, nu vei reuși să mă înfurii astă-seară. Sunt prea fericită...

– Fii rezonabilă, Krista. Noi nu vom putea să avem o legătură serioasă. Suntem prea diferiți.

– Să încercăm cel puțin un week-end, propuse ea. Doar un week-end. Nu-mi poți refuza asta!...

Simțindu-l pe punctul de a ceda, Krista îi atinse ușor buzele și-i surâse din nou.

– Te doresc, Rafael. Vreau să-ți dăruiesc toată dragostea mea. Lasă-mă să-ți dovedesc...

Rafael se întinse pe spate așa cum îi ceru. Cu ardoare, Krista îi subjugă corpul și-l conduse într-un ritm îndrăcit pe cărările cele mai rafinate ale voluptății.

În toropeala care urmă, când respirațiile lor începură să se mai calmeze încetișor, Rafael uită o clipă toate

motivele care-l îndemnau s-o țină la distanță pe Krista de viața lui și murmură:

– Rămâi la mine în week-end-ul acesta.

Krista se gândi să accepte înainte ca el să se poată răzgândi.

– Dar numai atât, de acord? adăugă imediat Rafael. Duminică seara te întorci la tine acasă și nu te mai miști de acolo.

Din nou Krista acceptă. Era gata să accepte orice condiție, numai ca el să nu revină asupra deciziei luate... În plus, avea încredere în ea, în dragostea pe care i-o purta. Că Rafael dorea sau nu, vor mai fi și alte week-end-uri ca acesta, pentru simplul fapt că Rafael nu va mai putea trăi fără ea, la fel cum nici ea nu concepea să mai trăiască fără el...

Se îmbrăcară repede, apoi Rafael se apropie de Diablo și-l mângâie pe gât.

Calul, mai întâi bănuitor, își lăsă urechile pe spate și mirosi cu suspiciune mâna care-l mângâia. Recunoscând imediat mirosul lui Rafael, amestecat cu al Kristei, se relaxă și scoase un ușor nechezat, lăsându-l chiar pe Rafael să-l încalece. Acesta întinse mâna spre Krista ajutând-o să urce în fața lui. Apoi calul porni și se îndreptă la pas spre casa lui Rafael.

După câteva minute, Krista întoarse capul spre însoțitorul său și rupse tăcerea care se instalase între ei.

– Tu nu râzi niciodată? întrebă ea urmărindu-i cu un deget conturul buzelor.

– Niciodată, confirmă Rafael prinzându-i degetul între dinți. În sfârșit, cel puțin de vreo câțiva ani.

– Dar ce s-a întâmplat, acum câțiva ani?

Privirea lui Rafael se întunecă.

– Am învățat pe propria-mi piele că nu trebuie să ai încredere într-o femeie atunci când pretinde că te iubește și are nevoie de tine.

Krista se ghemui în brațele lui, gânditoare. Asta însemna că ea niciodată nu va trebui să-i mărturisească iubirea ei și nevoia de a-l ști al ei, dacă vroia să-l păstreze. Doar dacă, în timp și cu ajutorul lui, rana pe care i-o făcuse altă femeie nu se va închide în sfârșit.

Casa lui Rafael era mică dar extrem de curată și ordonată. Chiar prea ordonată, gândi Krista constatând că pe nicăieri nu era vreun obiect aruncat, nelalocul lui. Parcă erai într-o casă nelocuită sau într-o cameră de hotel. Încăperea principală care servea drept salon, sufragerie și bucătărie era mobilată cu gust dar și cu o strictă sobrietate. Nu era nici măcar o plantă verde, pentru a înveseli atmosfera și abia câteva tablouri pentru ca pereții să nu fie chiar goi. De fapt, casa semăna în întregime cu stăpânul său: era la fel de rece și neospitalieră.

Rafael remarcă privirea dezamăgită a Kristei și se întrebă dacă ea putea să-și dea seama în ce măsură, prin simpla ei prezență, ilumina întreaga încăpere. Datorită ei, pe timpul unui week-end, căsuța din Moreno Valley va iradia căldură și bucurie. Rafael știa însă că singurătatea lui va fi mult mai dureroasă apoi...

– Nu se compară cu „casa grande", nu-i așa?

Krista înțelegea din spaniolă doar atât cât să înțeleagă că el făcea aluzie la imensa clădire în care locuia ea cu tatăl său.

– Adevărat, nu seamănă, admise ea surâzând. Tu nu ai totuși aceleași gusturi ca tatăl meu.

– Dar de ale tale mă apropii, cel puțin?

Venind lângă el, Krista îi cuprinse talie cu brațele și-l strânse tare.

– Cred că acum, da, dacă dorești să mai facem dragoste, murmură ea îndrăgostită. În ce privește casa ta, adăugă ea privind în jur, cred că lipsesc din decor doar plantele verzi.

– Nu am timp pentru ele.

– Poți totuși să găsești cinci minute pe săptămână să le uzi, nu?! Am să-ți aduc mâine ceva, când mă voi duce să-mi aduc câteva haine pentru week-end.

– Haine? repetă Rafael încruntând sprâncenele.

– Da, haine. Mi-ai spus că pot rămâne aici până duminică seara. Nu voi sta totuși îmbrăcată în rochia asta tot timpul!... Ah, desigur, cealaltă soluție ar fi să nu mă mai îmbrac deloc, continuă ea cu subînțeles. Poate preferi așa?

– Ai putea profita de drum să-l duci pe Diablo acasă și să te întorci cu mașina.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare, Rafael. Eu, oricum, prefer să fiu goală... declară ea începând să-și desfacă nasturii rochiei.

– Nu vrei să-i telefonezi tatălui tău să-i spui că nu te duci acasă?

– Sunt destul de mare, Rafael, și de mult nu-i mai cer voie tatălui meu când mă întorc târziu acasă.

– Nu este vorba să-i ceri voie, ci doar să-l anunți, ca să nu se neliniștească.

Fără tragere de inimă, Krista îl ascultă. Conversația cu tatăl său a fost scurtă. Nu-i dădu nici o explicație, mulțumindu-se să-l anunțe că nu se întoarce decât mâine dimineață, iar tatăl nu-i puse nici o întrebare. Când închise telefonul, Rafael nu se împiedică să nu se mire.

– Nici măcar n-a vrut să știe unde ești?

Krista ridică din umeri.

– Nu. Nu-l interesează.

Rafael nu insistă, ghicind că aparenta indiferență a tatălui ei era un motiv de tristețe pentru Krista, iar astă-seară, mai mult ca niciodată, el o dorea fericită și relaxată.

Trecură împreună pragul dormitorului, iar Krista surâse descoperind patul dublu, de formă și dimensiuni normale. Prietenii ei posedau niște paturi imense, extravagante, în care să se simtă pierdută. Acesta era un pat pentru dragoste, pentru a te cuibări unul în brațele celuilalt, pentru a nu te separa toată noaptea. Era, mai ales, patul lui Rafael în care ei se vor iubi, până când somnul va învinge dorința nemăsurată care-i consuma pe amândoi.

*

* *

Când Rafael se trezi a doua zi dimineața, soarele inunda camera. Cu voluptate, începu să se întindă și observă că ca încă dormea lângă el. De obicei nu dormea cu amantele sale. Îi era oroare de acest lucru. Dealtfel, își amintea că-și spusese, cu câteva ore mai devreme, înainte de a adormi, că se va instala să doarmă pe canapea restul nopții. Înainte își acordase cinci minute pentru a-și umple privirea cu imaginea tinerei femei dormind alături. Se vede treaba însă că-l prinsese somnul în cele cinci minute ce și le acordase.

Lucrul surprinzător pentru el era că dormise foarte bine, el care afirmase mereu că nu era în stare să închidă un ochi dacă nu era singur în pat.

Hotărât lucru, Krista abia intrase în viața lui și i-o și răvășise. Desigur, niciodată nu va regreta ce se întâmplase între ei noaptea trecută. A fost prea frumos. Dar care va fi prețul pe care va trebui să-l plătească mai târziu, pentru aceste câteva ore de fericire? Rafael prefera să nu se mai gândească.

Krista se mișcă în brațele lui, gemu ușor și în sfârșit deschise ochii. Imediat, un surâs radios înflori pe buzele sale.

– Bună dimineața, murmură ea. Ai dormit bine?

– Dar tu?

– Nemaipomenit! Care este programul pentru astăzi?

– Tu vroiai parcă să te duci acasă să-ți aduci niște haine, dacă nu mă înșel, îi aminti Rafael.

– Da, dar asta n-o să-mi ia toată ziua! Cum îți petreci tu de obicei sâmbetele?

– Trebăluiesc pe lângă casă.

– Atunci eu am să te privesc trebăluind, hotărî Krista. Aș putea chiar să te și ajut, dacă vrei.

Îl sărută tandru apoi dădu cuvertura la o parte și se ridică.

– Mă voi grăbi, zise ea îmbrăcându-se. Cu cât plec mai repede, cu atât mai repede mă voi întoarce.

Krista se întoarse cam după vreo oră și jumătate. Făcuse un duș, se schimbase și în afara micii ei valize, mai adusese cu ea trei plante verzi în ghivece. Rafael nu se obosi să-i reproșeze. Începuse s-o cunoască foarte bine pentru a ști că un răspuns negativ, pentru Krista nu era un răspuns valabil.

– Ai luat micul dejun cât am lipsit? întrebă ea neglijent, aruncându-și valiza pe canapea.

Rafael dădu din cap, a negație. Făcuse și el un duș, se răsese, apoi după ce se îmbrăcase se așezase pe trepte pentru a o aștepta, pândind aproape fără să vrea norul de praf care i-ar fi putut anunța întoarcerea ei, faptul că nu se răzgândise între timp.

– Perfect. Am adus de toate, anunță ea arătându-i sacul de hârtie pe care Rafael îl pusese lângă plantele verzi. Am să fac niște biscuiți cu scorțișoară după rețeta Juanei. Ai să vezi ce buni sunt.

După ce găsi în bucătărie toate ustensilele de care avea nevoie, se apucă de treabă. Rafael o privea, cățărat pe un scaun de bar.

– De ce-ai venit aici, Krista? întrebă el brusc.

– Aici... la tine, sau în Nueva Vida?

– La Nueva Vida.

– Pentru a-l vedea pe tata și pentru a-mi vedea prietenii. Pentru ca să evadez un pic din New York. Nu prea-mi place la New York.

– Aș fi fost înclinat să cred, din contră, că viața la Nueva Vida îți va părea foarte plictisitoare în comparație cu cea pe care o duci acolo.

Krista ridică din umeri.

– Ai trăit într-un oraș mare?

– Da. La San Diego.

– Și ți-a plăcut?

– Nu.

– De ce?

– Pentru că, după părerea mea, era prea multă lume. Mie îmi place singurătatea.

– Când ai venit aici nu te-ai plictisit?

– Nu. Dar noi suntem diferiți unul de altul, adăugă el după o scurtă pauză.

– Poate că nu chiar atât de mult.

Ea-i aruncă o privire peste umăr şi câteva minute se priviră în tăcere. Apoi ea îşi continuă treaba.

– Aşa, zise ea punând vasul cu aluat pe pervazul ferestrei. Cu căldura de aici, ar trebui să se dospească repede. Vrei să bei ceva? Ceai sau cafea cu biscuiţi?

– Cafea. Este un pachet început în bufet.

– Pentru un bărbat, eşti într-adevăr foarte ordonat, zise ea deschizând bufetul. N-ai fost însurat niciodată?

– Nu, răspunse el pe un ton calm.

– N-ai avut niciodată ocazia, sau instituţia asta te deranjează?

– Amândouă.

Krista puse apa şi cafeaua în cafetiera electrică şi dădu din cap cu un aer meditativ.

– Mie îmi place ideea căsătoriei. Într-o zi, dealtfel, când voi găsi bărbatul ideal, mă voi căsători. Şi o să am o droaie de copii. Trebuie să fie minunat să ai o familie numeroasă.

– Şi câţi servitori o să angajezi ca să-i creşti? o luă el în zeflemea.

– Dar nu se pune problema să mi-i crească altcineva decât eu! se indignă Krista.

– Şi cariera ta? Petrecerile tale? Călătoriile?

– Încă nu mă cunoşti prea bine, Rafael. Nimic din toate astea nu vor mai conta pentru mine dacă sunt fericită cu soţul şi copiii mei. Acum, pentru că nu am altceva, mă mulţumesc cu ce ai spus mai înainte. Dar asta nu-mi aduce vreo bucurie.

Veni şi se căţără şi ea pe un taburet de bar, se aplecă spre el şi-l privi cu atenţie.

Mi-e teamă că mă confunzi cu acea femeie care te-a rănit mai demult, şopti ea. Îi semăn atât de mult?

Rafael nu răspunse imediat. Nu vroia să vorbească de Rebecca. Nu acum.

– De ce trăiești la New York dacă nu-ți place?

Krista înțelese că, pentru moment, nu va afla mai multe. Sărind de pe scaun, se duse să pregătească aluatul pe planșetă.

– Ei, acolo sau în altă parte... Tot aia e.

Krista așeză pătratele de aluat pe o tavă, o bagă în cuptor și reglă termostatul.

– Sunt gata repede. Spune-mi, Rafael, pozele de pe pereții dormitorului sunt cu familia ta?

– Da.

– Vrei să mi le arăți mai amănunțit?

Rafael ezită câteva secunde, apoi se supuse.

– Dar câți sunteți?! exclamă Krista după ce-i privi pe toți cei care se aflau în fotografie.

– Am doisprezece frați și surori. Eu sunt al treisprezecelea. Cel fără noroc, ce mai...

Krista îl privi curioasă dar nu zise nimic. Privi apoi spre ultima fotografie, unde părea reunită întreaga familie.

– Aceasta a fost făcută probabil la o reuniune de familie, presupun?

– Da. Anul trecut.

– Tu n-ai fost?

– Nu.

– De ce?

– Sunt ani de zile de când nu mi-am mai văzut familia.

– De ce? repetă Krista.

Rafael o privi o clipă în liniște, apoi se întoarse brusc și se duse în salon.

Reținându-și un oftat, Krista îl urmă.

„Cel fără noroc“ zisese el. Oare ce secret teribil l-a despărțit de ai săi și i-a marcat viața pentru totdeauna? Ce-i făcuse acea femeie pe care o ura instinctiv? Mai avea ea vreo șansă să-l vindece, să-i redea gustul de viață, sau era deja prea târziu?...

Luară micul dejun așezați pe canapea unul lângă altul, întrerupându-se frecvent pentru a se săruta și a se mângâia. Apoi, după ce terminară și ultimul biscuit, Rafael se ridică, imitat imediat de Krista.

– Am de făcut câteva reparații la camionetă, îi spuse el. În locul tău, aș rămâne aici. Temperatura este oricum mai suportablă decât afară.

Krista se opuse viguros.

– Nici nu se pune problema să nu stau lângă tine. Nu vreau să te pierd din ochi și, privindu-te, o să am tot felul de visuri erotice...

Dealtfel, ce alt gen de visuri i-ar putea inspira un corp atât de perfect ca al lui?

CAPITOLUL VI

Rafael o luă în brațe și o sărută.

– Ai să mori de cald, șopti el.

– Nu-mi pasă.

– Atunci, hai, zise el luând-o afară.

De fapt, în sufletul lui era fericit.

Camioneta era parcată la umbra unui copac, unul dintre puținii copaci care rezistaseră secetei toride a deșertului. Krista se sprijini de trunchi și-l privi pe Rafael târându-se sub mașină cu toate sculele.

– Locuiești de mult aici?

– De trei ani. Înainte locuiam chiar în oraș.

– Nu mă mir că te-ai instalat aici. Este atât de calm, atât de liniștit.

– De obicei este, într-adevăr, calm, o corectă el, nu fără ironie.

– Vrei să spui că eu sunt foarte zgomotoasă?

– Îndrăznești să negi?

– Nu, răspunse Krista cu un surâs vesel. Îmi place să-ți vorbesc, să-ți aud vocea. Nu ți s-a mai spus că ai un timbru al vocii foarte senzual?

– Nu.

Cine ar fi putut să-i spună? Rebecca?

Trecuse deja ora patru când, în sfârșit, Rafael ieși de sub camionetă.

– Bun. Mă duc să mă spăl apoi plecăm să mâncăm. Îți plac mâncărurile mexicane?

– Da.

– Atunci te voi duce la cel mai bun restaurant mexican din zonă.

– La „Maria"? întrebă Krista la întâmplare, numind singurul restaurant din Nueva Vida, pe care-l cunoștea.

– Nu. La „Paloma" în San Ignacio.

– Trebuie să mă schimb?

Rafael îi examină rapid ținuta, șortul și bluza care era atât de subțire încât i se ghicea conturul sânilor prin țesătură, apoi dădu din cap afirmativ. Dacă ar fi fost vorba numai de el, ar fi preferat să rămână așa sumar îmbrăcată, dar în oraș asta risca să le aducă unele neplăceri.

Ajunși la restaurant, Krista lăsă în grija lui Rafael alegerea meniului și trebui să admită că se achitase cu bine de această sarcină. Totul fusese extraordinar de rafinat, delicios și, cu regret, termină de mâncat.

– Ei bine, dacă aș veni aici în fiecare zi, cred că aș deveni obeză! Bucătăria mexicană este într-adevăr delicioasă.

– Mama mea gătește aproape la fel, șopti Rafael, cu ochii ațintiți în farfurie.

Trecură câteva secunde, apoi Krista întrebă:

– Părinții tăi locuiesc în Mexic?

– Da. Chiar în Mexico.

– Ești singurul din familie care locuiește în Statele Unite?

– Acum, da.

– Și înainte?

– Ne instalaserăm în California. Tatăl meu era fermier.

– Atunci de ce s-au întors în Mexic?

– N-au avut de ales. Au fost obligați să plece lăsând în urma lor toată agoniseala.

– Și tu? Tu de ce-ai rămas?

Fața lui Rafael se întunecă.

– Pentru că am crezut că este mai bine așa.

Krista nu îndrăzni să întrebe mai mult. Ea nu înțelegea de ce ruinarea familiei lui avea legătură și cu povestea vieții lui, dar ghicise că el se făcea vinovat de toate acestea și suferea. Nu era nevoie să-l facă să sufere mai mult, obligându-l să-i povestească ceea ce el, evident, prefera să păstreze pentru el.

De câteva clipe o orchestră se instalase pe estrada din fundul sălii și deja câteva cupluri evoluau pe ringul de dans. Krista se aplecă spre Rafael și-i prinse mâna.

– Invită-mă la dans.

– De ce?

– Pentru că am chef să dansez cu tine, să mă lipesc de tine, să te strâng în brațe. Îți ajung motivele?

Rafael schiță ceea ce vroia să pară un surâs.

– Din belșug!

Orchestra cânta un slow. Mână în mână, Rafael și Krista se îndreptară spre ringul de dans, apoi se înlănțuiră și se lăsară purtați de acordurile lente.

Dar nu erau în stare să stea prea mult timp unul în brațele celuilalt fără să dorească să se atingă și mai mult. Și mângâierile lui Rafael se făcură în curând atât de precise încât deveniră de nesuportat...

– Rafael, gemu Krista, cu respirația scurtă în timp ce Rafael o săruta pe gât. Să plecăm acasă, te rog. Dacă nu, va trebui să facem dragoste aici, în fața tuturor. Nu mai pot, Rafael...

Acesta o privi cu pasiune, strecurându-și apoi un braț pe după talia ei. Achitară nota de plată, își adunară lucrurile și ieșiră. Se îndreptară spre mașina lor.

Cum ajunseră la camionetă, Krista se agăță de gâtul lui Rafael și-l sărută lung, lipindu-se de el într-un gest foarte sugestiv.

– Iubește-mă, Rafael... îl imploră ea.

– Aici, acum?

– Da.

Cu fermitate, o prinse de umeri și o îndepărtă de el.

– Nu. Ne întoarcem acasă.

– Of, Rafael, fie-ți milă. Te doresc.

Fără să țină cont de protestele ei, Rafael deschise portiera și o obligă să urce în mașină.

– Poți, totuși, să ai răbdare o jumătate de oră!

– Presupun că da, deși nu văd de ce ar trebui?

– Eu te-am așteptat o viață, Krista. În ceea ce mă privește, nu mai contează o jumătate de oră, declară el pe un ton neutru.

Krista îl privi stupefiată, dar înainte ca ea să aibă timp să înțeleagă pe deplin sensul cuvintelor lui, el deja trântise portiera, ca pentru a încheia scurt discuția. Și când el se așeză la volan, ceva în tăcerea lui și în felul cum fixa drumul din față, o opri pe tânăra femeie să revină asupra subiectului. Se temea să-l vadă, o dată în plus, închizându-se ca o scoică.

O jumătate de oră mai târziu, când intrară în casă, Krista încercă un sentiment ciudat de familiar. Avea impresia că intrase în casa ei. Niciodată nu se simțise mai acasă ca aici. Se întrebă cum ar reacționa Rafael dacă ar ști. Fără îndoială, rău... Poate chiar foarte rău.

De fapt acesta era foarte tulburat. Văzând-o pe Krista împingând ușa și dispărând în casă, a fost frapat să constate că nimic nu i se părea mai normal, ca și cum ea ar fi locuit cu el aici de multă vreme. I se părea ridicol, ridicol și neliniștitor. Krista va pleca mâine seară, probabil pentru a nu se mai întoarce vreodată. El nu va trebui să comită eroarea de a se atașa de ea, nici măcar nu trebuia să se obișnuiască cu prezența ei. Dacă nu, va fi extrem de nefericit după aceea și el nu mai dorea asta. Nu mai vroia să sufere din cauza unei femei. Îi fusese de ajuns cu doisprezece ani în urmă.

Krista își desfăcu părul și-l lăsă să-i cadă pe umeri. Apoi se întoarse și se apropie de Rafael care rămăsese în picioare, nemișcat, în dreptul ușii. Cu blândețe, îi atinse cu degetul obrazul ras impecabil, apoi strecură mâna în deschizătura cămășii mângâindu-i pieptul. Rafael se aplecă atunci spre ea, pentru a o săruta.

– Nu. Astă-seară am să-ți arăt eu cum se face dragoste, șopti ea cu un surâs promițător.

Rafael se supuse de bunăvoie, deși în dragoste avea obiceiul să păstreze el inițiativa. Dar cu Krista totul era diferit. Și deja bănuia că ora ce va urma va fi cea mai frumoasă din viața sa.

Și chiar așa a fost, mai mult decât și-ar fi imaginat. Krista se jucă cu corpul lui la nesfârșit, aducându-l încet spre limita suportabilității. Și când, în sfârșit, ea i se oferi, el o posedă cu o sălbăticie care-l sperie și pe el. Dar era prea târziu să se mai controleze. Corpul lui cerea cu violență finalizarea acestei dorințe feroce pe care ea știuse să i-o aprindă.

Numai după ce coborî de pe culmile extazului, unde Krista îl proiectase, Rafael se simți inundat de un îngrozitor sentiment de culpabilitate.

– Iartă-mă, Krista... gemu el, ascunzându-şi faţa în părul ei blond. N-am vrut să-ţi fac rău. Oh, iartă-mă, te rog...

Krista surâse şi-i mângâie tandru umerii.

– Fii liniştit, nu mi-ai făcut nici un rău, afirmă ea pe un ton blând.

– M-am purtat ca o brută, dar nu mai puteam să-mi controlez dorinţa, înţelegi? Tu...

– A fost bine? îl întrerupse Krista.

– Da, desigur, dar...

– Asta-i tot ce contează. Şi acum, este rândul tău să te ocupi de mine... Îţi aparţin, faci ce vrei cu mine, Rafael...

*

* *

A doua zi când deschise ochii, Rafael constată că de data asta Krista se sculase înaintea lui. Din bucătărie venea un miros delicios de cafea caldă. Dintr-un salt fu în picioare, îşi puse pantalonii şi ieşi din cameră.

– Bună dimineaţa! îl primi Krista cu un surâs radios. Cafeaua este gata şi acum prăjesc pâinea. Mai vrei să mănânci altceva?

– Da, de ce nu? ouă, şuncă, nu te tentează?

Krista aprobă din cap. Rafael deschise bufetul şi scoase o tigaie pe care o puse pe foc.

– Vrei să mă ocup eu? întrebă Krista.

– Nu, nu este nevoie. Mă pricep şi eu să prăjesc nişte ouă, închipuie-ţi.

Krista se duse atunci în sufragerie să aşeze masa pentru micul dejun.

– Ia te uită, primeşti ziarul acasă? se miră ea observând jurnalul strecurat pe sub uşă. Este curios. Când tatăl meu a cerut acest lucru, i s-a răspuns că locuieşte prea departe.

– Drept care îl trimite în fiecare dimineață pe Ruben să i-l cumpere, în Nueva Vida, nu-i așa?

– Da.

– Și Ruben, în loc să cumpere doar unul, cumpără două, lăsând, în drum, unul la mine.

– Ingenios.

– Destul de ingenios, da. Oh, desigur, dacă tatăl tău ar afla, ar fi foarte furios. Dar cum nu este nici un motiv ca el să afle vreodată... Este la fel ca și cu relația noastră. Este mai bine ca el să nu afle vreodată ceva.

Krista ridică din umeri.

– Tatălui meu nu-i pasă de relațiile mele.

– Te înșeli, Krista. Dacă tatăl tău ar afla că ai petrecut două zile cu mine, ar fi în stare de orice.

– De ce?

– Pentru că el urăște mexicanii. A declarat asta ori de câte ori a avut ocazia.

Krista întoarse privirea, jenată. Știa prea bine cât era de adevărat.

– N-am chef să vorbesc despre tatăl meu cu tine, murmură ea punând ceștile și farfuriile pe masă. Dealtfel, nu vreau să vorbesc despre el cu nimeni. În general, ceea ce-i interesează pe oameni este cât câștigă. S-ar părea că numai asta îi interesează. Asta mă scoate din sărite. Se întrerupse o clipă, apoi reluă: Pentru tine banii contează foarte mult?

– Dacă ar fi așa, crezi că m-aș mulțumi cu un salariu de grănicer?

– Presupun că nu, bineînțeles. Și dacă ai fi vrut să devii bogat, ce meserie ai fi făcut? continuă Krista.

– Nu știu... Poate contrabandist.

– Contrabandist? Dar asta nu este o meserie!

– Nu este, dar poate fi foarte fructuoasă. Totul depinde de ce fel de trafic faci.

– Adică?

Rafael întoarse capul spre ea pentru a-i observa mai bine reacția.

– Ei bine, acum traficul de droguri este de departe cel mai rentabil.

Ochii Kristei exprimară instantaneu cea mai vie dezaprobare.

– Rafael! Dar este monstruos! Nu cred că vorbești serios. Tu n-ai fi în stare să faci asta niciodată!

– Te șochează atât de mult?

– Rafael, dar traficanții de droguri sunt niște oameni respingători! Profită de nenorocirea altora, mai ales a tinerilor, pentru a se îmbogăți. Și în fiecare an au pe conștiință zeci, sute de morți.

Pentru o clipă, Rafael se gândi la Art Mac Laren și la probele neîndoielnice pe care le strânsese împotriva lui... Krista va suferi enorm când va afla că tatăl ei era unul dintre acești traficanți de droguri. Și când se gândea că, în mod indirect, el va fi acela care va provoca această suferință...

Oricum, această conversație neplăcută avusese avantajul să-i demonstreze clar că ea nu era la curent cu nimic din toate acestea.

Reacția ei avusese accente de sinceritate care nu puteau să-l înșele. Și în sinea lui, încerca un intens sentiment de ușurare.

– Cred că ai dreptate, Krista. Eu n-aș fi putut deveni niciodată traficant de droguri.

Un surâs lumină fața tinerei femei.

– Vezi? Eram sigură! Ei, și ouăle alea s-au făcut odată?

– Da. Adu-mi farfuriile să le servesc. Așa... Ia spune-mi, în legătură cu tatăl tău, ești foarte apropiată de el?

Krista ridică din umeri nepăsătoare.

– Este tatăl meu, asta-i tot.

– Altceva?

– Ei bine... Raporturile dintre noi n-au fost niciodată prea afectuoase. Cred că nu m-a iertat niciodată pentru faptul că, într-un fel, și-a pierdut soția din cauza mea.

– Și-a pierdut soția? Mama ta este moartă? întrebă Rafael, deși știa bine că nu este așa.

– Nu. Ea l-a părăsit când eu aveam șase ani.

– Și unde trăiește acum?

– La Paris, cu cel de-al treilea soț al ei. Dat fiind că ea s-a căsătorit cu el acum nouă ani și că nu sunt încă divorțați, cred că este în sfârșit, fericită, adăugă Krista cu amărăciune.

– A mai avut și alți copii după tine?

– Glumești? Selena poate fi orice, dar nu mamă. Un copil deja a fost prea mult pentru ea. Așa că nu se mai punea problema să mai aibă și alții!

– Selena? Tu îi spui mamei tale Selena?

Rafael nu putea să creadă. Chiar dacă avea deja treizeci și patru de ani, asta n-ar fi împiedicat-o pe mama sa să-l pălmuiască dacă l-ar fi auzit spunându-i pe nume.

– Cum ai vrea să-i spun? Mamă? Când eu n-am văzut-o decât de două ori în douăzeci și doi de ani și când, în fond, ea este pentru mine o străină?

– Poate că ar trebui s-o vizitezi mai des!

– Dar tu de ce nu-ți vizitezi mai des părinții, dacă este atât de ușor? îi replică ea.

Rafael se crispă. Fusese conștient că, întrebând-o despre trecutul ei, putea fi și el expus întrebărilor ei, dar nu-i satisfăcu curiozitatea.

– La mine este altceva. Eu am hotărât că nu trebuie să-i mai văd, răspunse el sobru.

– Ei bine, în cazul meu, ei au ales să mă vadă cât mai rar posibil. Și, dacă nu te superi, aș vrea să vorbim despre altceva. Nu este o conversație plăcută pentru mine.

– Desigur, te înțeleg...

Mâncară în liniște, apoi Rafael trecu pe canapea să citească ziarul, iar Krista se întinse și ea cu capul pe genunchii lui. Se simțea minunat, împărtind cu el aceste ore liniștite. Nici nu vroia să se gândească la faptul că erau atât de efemere... Astă-seară totul se va sfârși, în ciuda imensei ei dorințe de a transforma aceste clipe în eternitate.

Din când în când, Krista mai ridica privirea și parcurgea titlurile ziarului. Când Rafael întoarse pagina, ea descoperi fotografia unei ceremonii ce se desfășurase ieri în San Ignacio. În această fotografie apărea un domn bătrân, probabil primarul, încadrat de două tinere, dintre care una era strălucitor de frumoasă. Krista, aproape fără să vrea, făcu remarca cu voce tare.

– Este Constancia, comentă Rafael aproape fără să se gândească.

Krista se crispă și se ridică ușor pentru a descifra legenda de sub fotografie.

– Constanția Aranas... murmură ea.

Era pentru prima dată când vedea acest nume de familie dar înțelese imediat despre cine era vorba.

– Este amanta ta, nu-i așa?

Rafael rămase tăcut. Krista privi din nou fotografia. Constancia era într-adevăr splendidă. Surâsul ei era deschis, fermecător, și toată fizionomia ei reflecta blândețe și bună dispoziție. Krista se simți dintr-odată foarte vinovată față de ea.

– Cum poți să înșeli încrederea unei femei ca aceasta? se indignă ea.

Rafael strânse ziarul și-l lăsă să cadă. Apoi o strânse în brațe, apropiind-o de pieptul lui.

-N-o înșel, Krista, crede-mă. Ea și cu mine suntem, înainte de toate, buni prieteni. Nu neg că am făcut dragoste cu ea. Adesea chiar. Dar aceasta nu are o semnificație importantă, nici pentru ea, nici pentru mine. Dealtfel, am aflat de curând că se întâlnește destul de des în ultimul timp cu Darren Carter. Și nu sunt gelos deloc, la fel cum nici ea n-ar fi geloasă dacă ar afla despre tine. Ne-am considerat totdeauna liberi unul față de altul.

Krista îl privi neîncrezătoare și cu o oarecare teamă. Cum va putea ea să rivalizeze cu o femeie atât de frumoasă cum era Constancia? Orice-ar spune Rafael, se va întoarce sigur la ea, pentru gura ei senzuală, pentru ochii ei de cărbune, pentru corpul ei de zeiță. Și va uita în brațele ei scurtul episod pe care-l trăise cu ea, micuța Krista, prea blondă, prea palidă, prea...

Rafael se aplecă spre ea și-i depuse un sărut ușor pe buze. Simțise că avea nevoie de a fi încurajată, dar pentru asta el nu avea decât un mijloc la dispoziție. Un mijloc care nu va răspunde poate la toate întrebările pe care ea și le punea, dar care putea s-o facă să le uite, pentru moment. Cuvintele pe care el nu putea încă să le rostească, din pudoare dar și din teamă, corpul lui se va strădui să i le șoptească cu tandrețe, cu pasiune.

Până spre seară totul între ei decursese perfect. Făcuseră dragoste de mai multe ori, apoi setea lor fiind potolită, se aşezară să mănânce în faţa televizorului. Se simţeau atât de bine împreună încât nici nu mai era nevoie să vorbească. Se înţelegeau dintr-o privire.

Pe măsură însă ce momentul despărţirii se apropia, acest climat de complicitate şi de linişte începea să se degradeze. Încet-încet, Rafael deveni nervos, iar Krista simţi cum disperarea o inundă. Dorise atât de mult ca la sfârşitul acestui week-end el să-i spună să rămână... Dar orele treceau şi nu se întâmpla nimic. Era, totuşi, sigură că aceste două zile îi aduseseră şi lui toată fericirea, ca şi ei. Atunci de ce n-o oprea lângă el...

– Vrei să plec acum? întrebă ea cu inima strânsă.

– Da, răspunse el aproape brutal.

Da, el vroia s-o vadă plecând înainte ca să piardă şi bruma de curaj care-i mai rămăsese şi să nu aibă slăbiciunea de-a o opri lângă el.

Krista lupta din toate puterile cu lacrimile care-o înecau şi, cu capul sus şi cu faţa fără expresie, îşi adună lucrurile şi le aranjă în valiză.

– Mulţumesc, Rafael. A fost într-adevăr minunat acest week-en, zise ea când termină.

– Te conduc până la maşină, zise el ieşind pe verandă.

După ce deschise portiera şi-şi aruncă valiza pe bancheta din spate, Krista se întoarse spre Rafael, încercând să surâdă.

– La revedere, încă o dată, mulţumesc, şopti ea.

Aproape fără să vrea, Rafael străbătu mica distanţă dintre ei şi o cuprinse în braţe. Instinctiv, Krista se lipi de el şi se îmbătă de parfumul trupului lui, apoi îi oferi o ultimă oară buzele ei. Se sărutară îndelung, cu pasiune

amestecată cu disperare, înainte de a se smulge unul din brațele celuilalt, cu greutate, cu durere...

Apoi, Krista simți că va izbucni în plâns și se întoarse brusc. Intră în mașină și nu mai spuse un cuvânt.

Câteva secunde mai târziu demară, iar Rafael rămase nemișcat, singur, înțelegând că pierduse ce avea mai scump pe lume.

CAPITOLUL VII

Trecuseră cinci zile de la acest episod dureros, când Krista trebuise să se întoarcă acasă la tatăl său, lăsându-l în urma ei pe Rafael. Cinci zile în care, după ce criza de disperare trecuse, tânăra femeie nu încetase să se gândească la găsirea celui mai bun mijloc de a-l seduce definitiv pe cel pe care-l iubea. Trebuia să recunoască faptul că nu dispunea de nici un atu. Nici frumusețea ei, nici dragostea ei, nici banii ei nu-l interesau pe Rafael. Și în afară de asta, ea nu avea ce să-i ofere lui Rafael...

Refuza, totuși, să se considere învinsă. Și dacă acceptase invitația la masă a prietenei ei Royce Ann, era cel puțin din două motive: pe de o parte, nu avea moralul prea bun și nu se îndoia că prietena ei va ști s-o binedispună, iar pe de altă parte spera ca aceasta, profitând de ieșirea lor în oraș, va dori să-i facă o vizită soțului ei la postul de frontieră. Și dacă norocul va face ca Rafael să se afle acolo, aceasta îi va da Kristei posibilitatea să-l mai vadă...

Spre marea ei bucurie, totul se derulă așa cum prevăzuse. Royce Ann reuși s-o facă aproape să-și uite preocupările, iar după masă îi propuse într-adevăr să facă o plimbare pe la postul de gardă. Propunere pe care Krista o acceptă, bineînțeles, cu plăcere.

Rafael era aici. Așezat la biroul său, cu o hartă mare de stat-major pe care o studia cu mare atenție. Și chiar

dacă-și dăduse seama, aproape instinctiv, înainte ca ele să deschidă gura, că Royce Ann era însoțită de Krista, el nu ridică nici măcar pentru o clipă ochii spre ele.

– Ei, Krista? Ce mai este nou? întrebă Jim după ce el o sărută pe soția lui.

– Nimic, răspunse Krista pe un ton artificial, nepăsător.

Jim aruncă o privire spre Rafael, apoi șopti:

– Nu vrei să vorbești cu el?

Krista ezită, puțin neliniștită de primirea pe care Rafael ar putea să i-o facă, apoi adunându-și tot curajul, înaintă spre el. La urma-urmei, nu evitându-l va putea să-i cucerească inima.

– Bună ziua, zise ea cu timiditate, postându-se în fața lui.

El ridică privirea și o fixă cu răceală.

– Ce dorești?

Krista se crispă imperceptibil. Discuția începuse mai degrabă rău.

– Ce mai faci? continuă ea, totuși.

– Până când ai intrat tu aici, bine, mulțumesc.

Cruzimea cuvintelor lui o răni profund pe Krista, dar ea avu puterea să nu lase să se vadă acest lucru. Prefăcându-se uimită, reluă:

– Ascultându-te nu s-ar crede că este mai puțin de o săptămână de când am petrecut aproape două zile întregi făcând dragoste.

Rafael tresări și aruncă o privire în jurul lui pentru a se convinge că nimeni nu auzise. Apoi se ridică, o apucă pe Krista de cot și o trase într-un birou alăturat.

– De-a ce te joci? o întrebă el cu o voce aspră imediat ce se aflară la adăpost de urechile indiscrete.

– De-a nimic, Rafael, răspunse ea liniștită. Închipuiește-ți că nu-mi arde de joacă. Tu, în schimb, mărturisesc că nu înțeleg unde vrei să ajungi.

Rafael făcu ochii mari. Târgul pe care-l făcuseră sâmbăta trecută i se păruse totuși cât se poate de clar.

– Ce vrei să spui?

– Oh, este simplu! Tu m-ai tratat ca pe o prostituată, Rafael. Ai luat tot ce ți-am putut eu oferi, apoi m-ai alungat fără nici o remușcare, ca și cum te-ai fi debarasat de cineva stânjenitor, de un intrus.

Tonul Kristei îi trădă suferința și Rafael se simți copleșit. Nici o clipă nu se gândise că și pentru ea despărțirea lor fusese o sfâșiere.

– Rafael... continuă ea aproape cu o voce rugătoare. De ce mă urăști? Din cauza acelei femei pe care ai iubit-o, din cauza numelui sau, pur și simplu, din cauza mea?

Rafael trebui să se controleze puternic pentru a n-o strânge în brațe. Părea atât de nefericită, atât de tristă...

– Nu te urăsc, Krista. Dar orice legătură între noi este imposibilă. Dealtfel, n-ar fi trebuit să fac dragoste cu tine, sâmbăta trecută...

– Nu! strigă Krista, întrerupându-l brusc. Fie-ți milă de mine, Rafael, nu reconsidera ceva ce a fost.

– Lasă-mă să-mi termin fraza... N-ar fi trebuit să fac dragoste cu tine, pentru că acum nu te pot uitá. Și trebuie să te uit.

– Dar de ce? De ce vrei să mă uiți?

– Pentru că trebuie, *querida.* Nu am de ales.

Krista îl privi câteva secunde în tăcere și dintr-odată i se făcu rușine. Rușine că venise, rușine că participase la această scenă penibilă, rușine că-l rugase aproape plângând să binevoiască s-o mai vadă. Înghițindu-și

lacrimile, își săltă capul și-i înfruntă privirea, fără să clipească.

– Îmi pare rău, Rafael, declară ea cât putut de rece. Contractul nostru fusese cât se poate de clar și eu ar fi trebuit să-l respect. Dar... Făcu o scurtă pauză și oftă cu tristețe: Voi încerca să nu te mai deranjez, îți promit. Trebuie să-ți mărturisesc că nu știu dacă voi reuși... Așa că să nu te miri dacă într-o seară, cineva va bate la ușă, fără să se fi anunțat. S-ar putea foarte bine să fiu eu aceea...

Cu aceste cuvinte, se întoarse și ieși din încăpere închizând cu grijă ușa în urma ei.

*
* *

De-a lungul următoarelor săptămâni Krista se epuiză muncind, pentru a nu se mai gândi la el. În zadar. Parcă era vrăjită. Chiar dacă știa că totul era fără speranță, nu putea să nu se mai gândească la el și la cele câteva ore de fericire pe care le trăiseră împreună.

Nemaiținând cont de nimic, ca și vinerea trecută, își puse o bluză și o fustă de un albastru foarte închis și, fără să se mai încalțe, încălecă pe Diablo și se îndreptă în galop spre căsuța din Moreno Valley. Nu avea intenția să se arate, ci doar să încerce să-l vadă, fără să se apropie prea mult.

Se făcuse deja târziu, dar Rafael nu dormea încă. De fapt, nopți la rând nu-și mai regăsise somnul. Nu trebuia să se gândească prea mult pentru a ghici de ce...

Îi trebuise, deci, Kristei doar un week-end pentru a-i răvăși viața. Știa acum că nu va mai fi niciodată la fel ca

înainte. Și prefera nici să nu se gândească la cât timp va trebui pentru a n-o mai visa, pentru a n-o mai dori ca un nebun, pentru a n-o mai aștepta în zadar nopți întregi.

De nenumărate ori a fost gata să-i telefoneze pentru a o implora să revină. De fiecare dată însă, se opri în ultimul moment, cu inima frântă, străduindu-se să-și repete tot ceea ce-i despărțea, în speranța de a găsi curajul să n-o cheme înapoi.

Din nefericire, dacă mintea lui accepta faptul că diferențele rasiale și sociale pot fi un obstacol în calea dragostei lor, inima și întregul corp refuza să înțeleagă. Și Rafael, sfâșiat, avea impresia că suferința lui în loc să dispară cu timpul, devenea și mai ascuțită.

Sătul să se tot învârtească prin cameră, deschise ușa și ieși pe verandă. Sub lumina lunii, noaptea aceasta îi amintea dureros de cealaltă noapte, cînd Krista îi apăruse pe malul iazului. Amintirea lui era atât de precisă, încât pentru o clipă i se păru că aude din nou copitele calului lovind pământul sau că întrezărește coama blondă a Kristei scânteind sub o rază de lună...

Rafael se crispă. Nu, de data aceasta nu visa. Văzuse bine, la câțiva metri de el, reflexele părului ei blond în lumina argintie a lunii. Și acum auzea bine tropotul calului.

Ea era aici. Venise.

Krista înțelese că el o văzuse. O clipă se temu de reacția lui, dar foarte repede temerile ei dispărură la gândul că doar peste câteva secunde va fi în brațele lui...

Rafael se opri lângă cal, îi cuprinse talia Kristei cu mâinile și o ajută să coboare. Apoi, fără ca măcar s-o lase jos, o lipi de el și o sărută cu patimă.

– Oh, Krista... gemu el, lăsându-se să cadă pe pământul rece cu Krista în brațele sale. Apoi, cu o mână îi ridică fusta și începu să-i mângâie corpul, coapsele...

– Dacă ai ști cât de doresc... șopti el cu o voce răgușită.

Krista se cambră sub mângâierile lui.

– Iubește-mă, Rafael, te rog, murmură ea, încercând fără îndemânare să-i desfacă centura.

Rafael se ridică pe jumătate, o ajută blând să-l dezbrace, apoi se rostogoli pe spate, așezând-o pe Krista deasupra lui.

Respirația li se acceleră. Krista începu să geamă spasmodic, cu ochii închiși, cu unghiile înfipte în umerii lui Rafael. Timp de câteva secunde mai fu conștientă de răsuflarea lui Rafael în părul ei, de mâinile lui care-i explorau corpul, de coapsele lui puternice lipite de ale ei. Apoi, totul se topi într-un vârtej sălbatic, nebunesc care-i duse pe amândoi la frontierele extreme ale voluptății, în inima unei lumi magice unde iubirea și plăcerea erau stăpâne...

Trecu o eternitate până când Krista deschise ochii și contemplă fața iubitului ei.

– Iartă-mă, șopti ea. Am făcut tot ce-am putut pentru a rezista dorinței de a veni să te văd. Dar astă-seară...

Rafael îi închise gura cu un sărut. Apoi se eliberă din brațele ei și se ridică. Inima Kristei se strânse. O va părăsi iarăși, fără un cuvânt? Nu, nu era posibil, el nu putea s-o trateze cu atâta dispreț după ce se iubiseră astfel.

Din fericire, se liniști repede. După ce se îmbrăcă, Rafael se aplecă spre ea și, punându-și un braț pe sub umeri și altul sub genunchi, o ridică în brațe făcând un mic efort aparent. Apoi se îndreptă spre verandă, cu

privirea-i întunecată cufundată în apele ochilor ei ca și cum ar fi căutat un răspuns întrebărilor care-l asaltau.

Ajungând în fața ușii, se opri.

– Nu am nimic să-ți dau, Krista, șopti el cu gravitate. Nimic altceva decât corpul meu, singurătatea mea, problemele mele. Dacă totuși te mulțumești numai cu atât pentru câteva ore, aș vrea să rămâi cu mine și de data asta. Până duminică seara. Nu pot să-ți cer mai mult.

Cu un semn din cap ea acceptă, deși ar fi dorit ca el să-i ceară să rămână pentru totdeauna.

Se iubiră îndelung, voluptuos, cu patimă apoi rămaseră întinși, unul lângă altul, nemișcați, visători. După un timp, Krista se ridică într-un cot și scrută cu atenție trăsăturile destinse ale lui Rafael.

– Vorbește-mi despre ea... îi ceru Krista cu blândețe.

El înțelese imediat despre cine era vorba. Pentru prima oară în viața lui, simți nevoia să se confeseze, să se justifice în ochii lui și ai întregii lumi. Apoi, se gândi că dacă-i va spune toată povestea, o va face pe Krista să înțeleagă de ce nu putea să-i dăruiască mai mult decât îi oferise acum și în acest fel spera că-l va ierta.

– M-am născut într-un mic sat mexican, la câțiva kilometri de frontieră, începu el cu o voce slabă. Familia mea era atât de săracă încât a trebuit să părăsesc școala la unsprezece ani pentru a începe să lucrez și să-mi ajut părinții. Cam pe atunci am intrat pentru prima dată în Statele Unite, ilegal, bineînțeles, în speranța că voi găsi ceva de lucru. Foarte repede am învățat să trec neobservat frontiera, de vreo două-trei ori pe săptămână, până într-o zi când un grănicer m-a arestat. În ziua aceea eram și foarte bolnav și mort de foame. Omului i s-a făcut milă de mine. M-a dus la el acasă și m-a îngrijit. Mai târziu,

tot el a fost acela care m-a ajutat pe mine și pe familia mea să obținem vize pentru Statele Unite. Tot datorită lui, mai târziu, eu am obținut cetățenia americană.

Rafael vorbea cu voce egală, cu ochii fixați în tavan, dar Krista ghici că aceste amintiri trezeau în el o veche suferință, astfel că aproape regretă că-l rugase să vorbească.

– Tatăl meu visase totdeauna să aibă o fermă. Muncind cu toții, am reușit să adunăm banii necesari pentru realizarea acestui vis. Ferma noastră era foarte mică, dar toți o iubeam și eram fericiți. Ar fi putut dura ani întregi această fericire dacă n-aș fi întâlnit-o pe Rebecca...

Se întrerupse o clipă și oftă.

– Era frumoasă de nedescris. Blondă, cu ochii albaștri, cu un surâs fermecător căruia n-am putut să-i rezist, șopti el cu emoție. Am devenit amanți. În secret, desigur, pentru că tatăl său era renumit pentru cât ținea la virtutea fiicei sale. Reușeam totuși să ne vedem fără prea multe probleme, pentru că fratele ei, Brian, era amantul uneia dintre surorile mele, Josefina, și deci ne serveam reciproc alibiurile. După câteva săptămâni, Rebecca mi-a spus că mă iubește și vrea să fugă cu mine pentru a ne căsători, departe de tatăl său de a cărui furie se temea. Eu eram nebun după ea. Evident că am acceptat. Mi-a dat întâlnire într-un motel, la o sută de kilometri distanță. Când am ajuns, ea a vrut să facem dragoste imediat, înainte de a pleca mai departe. De data aceasta am cedat. N-ar fi trebuit... Tatăl ei ne-a surprins în pat. Adusese cu ei și câțiva muncitori de la ferma lui, dintre cei mai solizi. M-au bătut în așa hal, că m-au lăsat aproape mort. Apoi au plecat împreună cu Rebecca. Mai târziu, tatăl ei a obținut de la autoritățile locale ca familia mea să fie

expulzată din Statele Unite. L-a obligat și pe Brian s-o abandoneze pe sora mea, deși aceasta era gravidă cu el. Josefina a suportat foarte greu această despărțire, cu atât mai mult cu cât n-a primit nici un răspuns de la el când i-a anunțat nașterea copilului și nici două luni mai târziu când i-a anunțat moartea acestuia.

Tonul vocii lui Rafael deveni în același timp amar și dureros și, instinctiv, Krista își puse o mână în palmele lui ca pentru a-i da curaj să-și termine povestirea.

– N-am mai văzut-o pe Rebecca decât o singură dată, la spital, când a venit să mă viziteze. Atunci mi-a explicat că ea organizase acea capcană pentru a-l face pe tatăl său să-l accepte pe logodnicul ei american pe care i-l prezentase, dar cu care nu era de acord s-o lase să se mărite. Era sigură că descoperind-o în brațele unui mexican, tatăl său care-i ura pe cei din rasa mea, va fi foarte grăbit să-i dea binecuvântarea. Dealtfel, așa s-a și întâmplat...

Krista îi atinse buzele cu mâna apoi îl sărută. Rafael observă atunci că ea plângea.

– Krista, *querida*... De ce plângi? o întrebă el luând-o tandru în brațe.

– Este atât de nedrept... șopti ea. Ea n-a meritat dragostea ta, te-a distrus. Rafael, chiar crezi că aș fi capabilă să mă comport ca ea doar pentru că părul meu este blond și ochii mei sunt albaștri? Nu poți avea deci încredere în mine?

El ar fi vrut s-o liniștească, dar asta însemna s-o mintă. Asta nu putea să facă. O iubea prea mult pentru a putea face așa ceva. Și tocmai pentru că o iubea, nu putea nici să-i mărturisească teama lui că-l va abandona odată ce-și va satisface gustul pentru exotism. Cum ar putea oare o

americancă, o albă să se îndrăgostească serios de un mexican? Era de neimaginat și Krista nu va întârzia să-și dea seama de acest lucru.

– Hai să dormim, Krista, șopri Rafael sărutând-o pe frunte. Pic de somn, și tu la fel. Abia mai ții ochii deschiși.

Krista nu mai insistă. Înțelesese. Chiar dacă era adevărat că îi era somn, era totuși destul de lucidă pentru a constata că Rafael folosise primul pretext care se ivise pentru a nu-i răspunde la întrebări. Mesajul era clar: el nu avea încredere în ea.

Înăbușindu-și dezamăgirea, se ghemui lângă el și închise ochii. Încă nu-și spusese ultimul cuvânt... Mai devreme sau mai târziu, va reuși să-l facă să înțeleagă că ea-l iubea cu adevărat și că nu avea de ce să se teamă de ea. Mai devreme sau mai târziu, va reuși să reclădească în el ceea ce Rebecca distrusese. Mai devreme sau mai târziu, îi va cuceri inima așa cum îi cucerise corpul.

*
* *

– Cum ai reacționa tu dacă ți-aș spune că te iubesc? întrebă Krista cu aparentă dezinvoltură.

Rafael se crispă instantaneu și aruncă o privire bănuitoare Kristei care era așezată în fața lui, cu o ceașcă de cafea. Oare vorbea serios? Dorea oare să tatoneze terenul înainte de a-i face o declarație în toată regula? Sau, pur și simplu, se amuza încercând să-și imagineze inimaginabilul?

Oricum, întrebarea nu-i plăcu deloc lui Rafael. Pe de altă parte, nu avea chef să înceapă o conversație de acest gen când, o dată în plus, o posedase și nu se putea gândi decât la corpul ei tandru și perfect. Pe de altă parte, nu

vedea interesul unei asemenea discuții. Dacă Krista credea că-l iubește, ei bine, se înșela. Aventura lor era efemeră din cauza tuturor deosebirilor dintre ei și suferea deja destul pentru a mai și vorbi despre ea.

– Nu știu, răspunse el pe un ton mai sec decât și-ar fi dorit. Așa că, fie-ți milă și nu-mi mai spune. Așteaptă mai degrabă să întâlnești bărbatul vieții tale și vei vedea atunci cum va reacționa.

– Bărbatul vieții mele... repetă Krista cu un aer visător. Și cum ți l-ai imagina tu pe acest bărbat al vieții mele?

– Bogat, poate celebru și mai ales asemănător ție, pentru a-ți da copii frumoși, blonzi cu ochii albaștri.

Krista ridică din umeri.

– Nu-mi pasă de culoarea ochilor sau a părului copiilor pe care-i voi avea într-o zi, imaginează-ți. Nici nu sunt prea sigură că nu i-aș prefera bruneți cu ochii negri, ca tine.

Își fixă privirea în ochii lui cu asemenea insistență încât Rafael întoarse capul, jenat.

– Și apoi, pot să te asigur că nu-mi voi alege bărbatul vieții mele după contul în bancă sau în funcție de celebritatea sa ori de nivelul său social, continuă ea cu vehemență. Pentru mine doar iubirea contează, Rafael, și acum pe tine te doresc, cu tine vreau să continui să exist.

Tăcu și-și lăsă repede privirea în jos, înainte ca Rafael să-i vadă lacrimile care-i udau genele. Liniștea dintre ei se prelungi câteva secunde, apoi Rafael se ridică și-și puse mâna pe umerii tinerei femei.

– Presupun că vrei să te duci din nou acasă, să-ți aduci niște haine de schimb? întrebă el cu blândețe.

– Totul depinde de cum vom folosi timpul, răspunse ea ridicând capul, cu un aer ironic. Dacă nu ne vom mișca de aici, nu am nevoie de nici un fel de haine.

– Vreau să te duc să-ți arăt împrejurimile. În locul tău, mi-aș pune niște jeanși și niște tenișI. Poate ar trebui să-ți aduci și o rochie. Nu se știe niciodată.

– Bine, zise Krista, un pic dezamăgită de răspunsul lui. Mă însoțești?

– Nu. Du-te acasă cu Diablo și eu vin să te iau cu mașina peste o jumătate de oră.

– De acord.

Ea se ridică, își strecură mâna în palma lui Rafael și ieșiră împreună pe verandă. Soarele era deja sus pe cer și amândoi clipiră din ochi, orbiți. Apoi Rafael luând-o pe după umeri pe Krista, se îndreptară spre țarc unde Diablo își aștepta stăpâna cu o nerăbdare vizibilă.

– Pe curând, Rafael, șopti ea după ce el o ajută să încalece.

– Pe curând, răspunse sobru Rafael.

Krista, cu o simplă presiune de genunchi, îndemnă calul să pornească. În sinea ei, se gândea că, probabil, despărțirea lor definitivă nu se va deosebi prea mult de aceasta. Atunci el o va trimite acasă și, pe un ton egal, fără nici o emoție, o va ruga să nu se mai întoarcă. Și ea nici măcar nu avea ce să-i reproșeze. La urma-urmei, n-o făcuse el să înțeleagă clar, de nenumărate ori, că nu are nevoie de ea?

Așa cum stabiliseră, Rafael veni cu camioneta lui s-o ia, peste o jumătate de oră. Krista era gata. Își pusese un jeans, o bluză și niște tenișI, așa cum o sfătuise el. În valiză își pusese o rochie, o fustă și o bluză, pentru orice eventualitate. O anunțase și pe Juana că va lipsi până mâine seară și chiar îl văzuse, în treacăt, pe tatăl său care ieșea din birou. Abia schimbaseră două cuvinte: Hotărât lucru, de câte ori era lângă tatăl său ori lângă Rafael, avea totdeauna senzația clară că era în plus...

– Unde ne ducem? întrebă ea instalându-se în camionetă.

– Mergem să ne plimbăm.

Nu-i spusese mai multe și ea, care începuse să-l cunoască mai bine, știa că dacă nu-i dăduse amănunte însemna că nici nu avea intenția să i le dea.

Rafael întoarse mașina și o luă spre Nord.

– Când te întorci la New York? întrebă el brusc.

– Nu știu. Poate niciodată.

Maxilarul lui Rafael se contractă ușor iar Krista, care observase pe furiș, deduse că răspunsul îl iritase.

– Nu cred că te gândești în mod serios să rămâi aici? obiectă el.

– De ce?

– Pentru că, foarte curând, New York-ul îți va lipsi, la fel și prietenii tăi, petrecerile tale mondene, toată acea viață superficială și agitată pe care tu o duci acolo.

– Tu nu știi nimic despre viața pe care o duc eu la New York.

– Nu, dar bănuiesc. Mi se pare că și lucrezi?

– Da. Sunt creatoare de modă.

– Creatoare de modă! repetă Rafael ironic. Și vrei să mă faci să cred că nu trăiești într-o societate de snobi unde banul este rege?

– Să zicem că ar fi adevărat. Dar dacă eu am părăsit New York-ul, poate că am făcut-o pentru că m-am săturat, nu? Ești nedrept, Rafael. Chiar și fata lui Art Mac Laren poate să aspire la calm și simplitate. Dacă am crescut într-un mediu artificial, asta nu înseamnă că nu-mi doresc altceva.

Rafael nu mai zise nimic. Știa că fusese nedrept cu ea, dar nu se putuse abține.

Vreo cinci minute rulară în tăcere, fiecare bosumflat în colțul lui. Apoi se întâlniră cu unul din camioanele postului de gardă în care se aflau tineri mexicani pe care Darren Carter și Mike Hughes îi întorceau la casele lor. Krista întrebă, fără să se gândească prea mult:

– De ce se încăpățânează acești tineri să vrea să trăiască în Statele Unite în loc să rămână la ei în Mexic?

Abia își terminase fraza, că-și dădu seama de gafa pe care o făcuse. Chiar și în urechile ei, această remarcă semăna cu o aluzie rostită. Dar în urechile lui Rafael?

Acesta îi aruncă o privire ciudată în care se amestecau triumful și dezamăgirea. Triumful, pentru că în sfârșit pentru el, ea putea să însemne ceea ce tot timpul avusese în minte: o albă rasistă și egoistă la fel ca Rebecca. Dezamăgire, pentru că în sinea lui el ar fi dorit-o altfel.

– Și tu ești la fel ca toți ai tăi, murmură el pe un ton ce se dorea jignitor. Nu-ți plac nici ție mexicanii și nu-ți convine să împarți bogăția țării tale cu ei.

– Nu-i adevărat! se revoltă Krista. N-am nimic contra lor! Absolut nimic!

– Cum poți să știi dacă ai ceva sau nu împotriva lor? În afara celor pe care tatăl tău îi folosește și pe mine, nu cunoști alții.

– Sunt gata să-i cunosc, îl asigură ea.

– Ca să-i folosești ca servitori sau ca să faci dragoste?

– Rafael! strigă ea cu o voce care exprima în același timp indignarea și suferința.

Părăsind șoseaua principală, Rafael o apucă pe un drum care urca abrupt flancul muntelui. Parcurseră astfel mai mulți kilometri, apoi Rafael opri lângă un copac. Se întoarse atunci spre Krista și o îmbrățișă cu tandrețe.

– Iartă-mă, *querida,* şopti el atingându-i buzele cu un sărut. Nu credeam în vorbele pe care ţi le-am spus.

Cu un deget îi şterse lacrimile care începuseră să-i ude obrajii, apoi îi ridică bărbia şi-şi apropie din nou buzele de ale ei.

– Iartă-mă, repetă el înainte de a se pierde într-un sărut prelungit.

În ciuda supărării pe care i-o provocase cu câteva minute mai devreme, Krista îşi rătăci degetele prin părul lui atât de negru, atât de moale şi-i răspunse fără reţineri la sărut. La urma-urmei, de ce să fie supărată pe el? O rănise, este adevărat, dar se scuzase aproape imediat cu tandreţe şi sinceritate. Nu asta era, de fapt, esenţialul?

Şi apoi, oricum, la chemarea corpului, a mâinilor, a buzelor lui, Krista era incapabilă să reziste...

CAPITOLUL VIII

Krista se lăsă să cadă pe pământ, gâfâind. Din vârful muntelui pe care-l urcaseră vederea era splendidă. Rafael, obișnuit să parcurgă deșertul pe jos în urmărirea tinerilor fugari, avea, fără îndoială, un antrenament care-i lipsea Kristei și el mersese într-un ritm de-i scosese sufletul.

Se așeză alături de ea, își scoase rucsacul pe care-l luase cu el când plecaseră de la mașină, apoi rupse un fir de iarbă uscată cu care-i gâdilă obrazul. Ea surâse și se ridică într-un cot.

– Așadar, de ce pleacă? întrebă ea din nou, arătând cu privirea spre Mexicul care se întindea în fața lor.

Rafael ridică din umeri.

– Pentru că-și închipuie că aici totul este mai ușor. Pentru că speră să găsească de lucru și să se îmbogățească. Pentru că la ei este mizerie.

– Din același motiv ai plecat și tu?

– Da. Eram cu toții treisprezece în familie și părinților mei le era foarte greu să ne hrănească. Mă gândeam că dacă vin să lucrez aici, îi voi putea ajuta.

– Treisprezece... murmură Krista cu uimire. De ce părinții tăi au făcut atâția copii, când știau cât de greu se câștigă existența?

Rafael o privi ironic și Krista își dădu seama imediat de absurditatea întrebării ei.

– Scuză-mă. Sunt stupidă...

– Părinții noștri ne iubesc pe toți foarte mult, să știi. Duceam lipsă de multe, este adevărat, dar dragostea lor nu ne-a lipsit niciodată.

– Atunci ai fost mult mai norocos ca mine, răspunse Krista. Părinții mei aveau din belșug cu ce să întrețină o duzină de copii, dar n-au fost în stare să ofere un pic de iubire unicei lor fiice.

– Ei, hai, sunt sigur că te înșeli, o contrazise Rafael. Pun pariu că tatăl tău te adoră. Poate nu știe să ți-o arate, dar...

– Niciodată nu s-a ocupat de mine, Rafael. Când au divorțat, nici unul dintre ei nu dorea să mă aibă în grijă. În final, mama a fost cea care a câștigat. Vreau să spun că am fost încredințată tatălui meu. Și de la acea dată, am rătăcit din colegiu particular în colegiu particular, fără a-mi vedea părinții. Amândoi m-au respins și acum mă respingi și tu... adăugă ea, cu vocea sugrumată de lacrimi.

– Suntem amândoi, tatăl tău și cu mine, la fel de proști, murmură el. Singura diferență este că el nu știe ce pierde, pe când eu știu.

– În acest caz, de ce nu mă păstrezi? întrebă ea plină de speranță.

– Pentru că nu pot.

Umerii Kristei se lăsară imperceptibil.

– O mai iubești, nu-i așa?

Rafael nu răspunse imediat. O mai iubea oare pe Rebecca? Se întreba și el. Se întreba chiar dacă o iubise vreodată. Comparându-și sentimentele pe care Krista i le inspira cu ceea ce simțise pentru Rebecca, acestea din urmă i se păreau acum nesemnificative.

– Nu, n-o mai iubesc, răspunse el, în sfârșit.

– Atunci eu nu-ți plac?

– Ar trebui să te pedepsesc pentru că îndrăznești să spui așa ceva... o certă el, mușcând-o ușor de ureche. Nu, *querida,* nu tu ești de vină, ci eu. Sunt rece, brutal, sălbatic. Tu, din contră, ești caldă, deschisă, tandră. Tu ești ziua, eu sunt noaptea. Suntem prea diferiți ca să putem fi fericiți împreună.

– Acum, aici, tu nu ești fericit cu mine?

– Ba da, dar nu despre asta este vorba. Suntem aici, împreună pentru un week-end, nu pentru toată viața.

Din păcate, se gândi Krista.

– Acum, gata. Ce-ar fi să mâncăm? propuse Rafael. Nu ți-e foame?

– Ba da, dar nu văd nici un restaurant prin preajmă, pe distanță de kilometri! răspunse Krista, făcând un efort să surâdă.

– Totul este aici, o liniști el, dându-și rucsacul jos de pe umeri.

Scoase mai întâi o față de masă pe care așeză niște sandvișuri pregătite înainte de a se duce s-o ia pe Krista de acasă.

– Iată: pateu, jambon, brânză, enumeră el, golind sacul de conținutul său. Am mai luat și...

– Rafael... îl întrerupse Krista încet. Știu că nu vrei să asculți aceste cuvinte și că, oricum n-au mare importanță pentru tine. Rafael, te iubesc.

Roșiile pe care tocmai le scosese din sac se rostogoliră în dezordine pe fața de masă, în timp ce Rafael se întoarse brusc spre Krista și-i luă mâinile în ale sale.

– Krista... Cum poți să spui că asta nu are importanță pentru mine? șopti el, cu privirea plină de o vie emoție.

– Asta are importanță, desigur, dar numai pentru mine, murmură Krista cu tristețe. Știu că tu nu vrei dragostea

mea. Mai știu și că mărturisindu-ți că te iubesc, nu se va schimba nimic între noi, dar trebuia să ți-o spun.

Rafael o cuprinse în brațe și o strânse cu toată puterea lângă inima lui.

– Dacă lucrurile n-ar fi așa cum sunt, șopti el cu fața cufundată în părul ei, aș fi cel mai fericit dintre bărbați, draga mea. Și... și cred că te-aș iubi cel puțin tot atât cât mă iubești tu. Dar..

Lăsă fraza neterminată, apoi reluă cu o voce atât de șoptită încât Krista abia îl auzi:

– Cine știe, poate într-o zi...

Când ancheta asupra tatălui ei se va termina și când ea va ști ce rol a jucat el în arestarea lui, atunci poate se va simți liber s-o iubească, își spuse el în gând. În acea zi, Krista îl va urî pentru că-i distrusese viața...

*
* *

Trăiră împreună două zile minunate. Făcură dragoste de mai multe ori, leneviră duminică dimineața în pat și plecară să se plimbe ca doi îndrăgostiți, în cursul după-amiezii. Seara, Rafael o duse la restaurant iar pe drumul de întoarcere făcură un ocol pe la ea pe acasă ca să-și ia mașina. Apoi, pentru ultima oară, se regăsiră în căsuța din Moreno Valley. Nu mai aveau nevoie să-și vorbească pentru a se înțelege. Cu același elan, se aruncară unul în brațele celuilalt și se dezbrăcară unul pe altul, cu grabă. Apoi, se iubiră din nou, îndelung, tandru, ca și cum fiecare vroia să-și graveze în memorie amintirea corpului celuilalt, pentru a nu-l uita niciodată... niciodată...

Se despărțiră târziu, lângă mașina Kristei. Amândoi aveau sufletul greu, așa cum și tăcerea dintre ei o mărturisea. Cu un fel de patimă disperată se îmbrățișară

pentru ultima dată, strângându-se atât de tare în brațe încât li se opri respirația. Apoi Rafael murmură:

– Iartă-mă, Krista. Aș fi fericit într-adevăr să pot să-ți ofer altceva, dar nu am acest drept.

Printre lacrimi, Krista găsi puterea să-i surâdă.

– Nu înțeleg de ce și cred că nu voi înțelege niciodată, dar am încredere în tine. Știu că tu nu m-ai face să sufăr atât dacă ai putea evita acest lucru. Deci, oricare ar fi motivele pentru care te porți astfel, eu le respect. Dar trebuie să-ți mărturisesc, dragostea mea, că îmi este greu... Foarte greu...

– Știu, draga mea, zise el mângâind-o cu tandrețe pe părul lung și blond. Și mie îmi este greu.

Privirile îndurerate li se întâlniră și se sărutară pentru ultima oară. Apoi, Krista reuși să se elibereze din brațele lui Rafael și, abia reținându-și lacrimile, se așeză la volanul mașinii sale.

– Adio, carina, șopti Rafael.

– Nu, nu adio, Rafael, îl corectă Krista. Doar la revedere. Nu uita că „poate într-o zi"... adăugă ea amintindu-i propriile cuvinte. Te iubesc...

El îi închise portiera și ea demară. Mult timp după aceea, el rămase în același loc, nemișcat, fixând cu ochii orizontul unde luminile mașinii ei dispăruseră în noapte...

Poate într-o zi... Era singura speranță care le mai rămânea...

*

* *

– Fata lui Mac Laren, de când este aici, trimite mereu pachete cu destinația New York. Nici unul dintre voi nu are nici cea mai mică idee despre ce conțin aceste pachete?

Privirea lui Houseman se fixă succesiv pe Martin Thompson, apoi pe Rafael. Dar amândoi rămaseră tăcuți.

– Contreras? insistă agentul departamentului. Nu ai nimic să-mi spui despre ea?

– Nu. Este creatoare de modă și lucrează la New York. Este tot ce știu. Dar sunt sigur că nu este implicată în traficul tatălui său.

– Cum poți fi atât de sigur?

– O cunosc, asta-i tot.

Thompson scoase un mic râs sarcastic.

– Darren Carter o cunoaște mai bine ca tine, îți garantez! Dealtfel, mă gândesc dacă n-ar trebui să te scutesc de această anchetă și să i-o încredințăm lui Carter. Pare mult mai dotat ca tine...

– Suntem deja prea mulți care ne ocupăm de această anchetă, interveni Houseman, neînțelegând că Thompson nu căutase decât să-l tachineze pe Rafael. Nu mai vreau să-i pun și pe alții în temă. Contreras, menții ceea ce ai afirmat despre Krista Mac Laren?

– Da. Dacă Krista este implicată în această afacere, poate fi doar pentru că tatăl ei se folosește de ea, fără știrea ei. Krista nu știe nimic despre afacere.

– Este adevărat că nu arată a traficant de droguri, fu de acord Houseman. Nu bea, nu fumează, nu se droghează, se pare chiar că viața ei sexuală este din cele mai normale. Mă întreb cum poate Mac Laren să aibă o asemenea fată.

– Nu el a crescut-o, explică Rafael scurt.

Se sculă cu nervozitate de pe scaun și se îndreptă spre fereastră. Era de acum mai mult de o săptămână de când n-o văzuse pe Krista și-i lipsea pe zi ce trecea mai mult.

– Rafe? Vino să mănânci cu mine la „Blue Parrot", sugeră Houseman ridicându-se la rândul său. Mi-e foame

și am oroare să mănânc singur. Pe curând, Thompson. Am să te anunț dacă am noutăți.

Cei doi bărbați ieșiră împreună și Houseman se felicită în sinea lui pentru idea pe care o găsise pentru a putea sta de vorbă numai cu Rafael, fără a-l șifona prea mult pe șeful lui. Acum va putea să-l întrebe mai amănunțit despre afacere, ceea ce nu putea face de față cu Thompson. Relațiile dintre cei doi grăniceri nu erau prea bune pentru a putea lucra eficient împreună.

– Cât de bine o cunoști pe Krista? întrebă Houseman imediat ce se așezară la masă.

– O cunosc bine, răspunse Rafael cu răceală.

– Adică?

De această dată Rafael tăcu. Știa bine că Houseman îl chestiona numai pentru mersul bun al anchetei, dar nu suporta să se amestece cineva în viața lui particulară. Or, a ancheta despre Krista însemna acum a ancheta asupra vieții lui.

– Rafe, o cunoști atât de bine încât ai fi gata să minți pentru a o acoperi? reluă Houseman.

Rafael simți cum devine stacojiu de furie. De data asta Houseman mersese prea departe. Nimeni, niciodată, nu îndrăznise să-l acuze de corupție.

– O cunosc mai bine ca oricine, Houseman și de aceea pot să afirm că ea nu are nici o legătură cu afacerile tatălui ei. Nici măcar nu-l suspectează că ar putea face cea mai mică afacere necurată.

– Bun. Și dacă te înșeli? Dacă, în final, ancheta va dovedi că și ea este implicată? De care parte vei fi?

– Nu este implicată, repetă Rafael cu încăpățânare.

– De acord. Dar să presupunem că este...

– Nu este...

Houseman oftă. Ar fi mai bine să schimbe subiectul conversației, altfel se vor găsi în același punct mort și la sfârșitul mesei.

– Cum se înțelege cu tatăl ei?

– Mai degrabă rău.

– Ah? Asta ar putea să însemne că eventual am putea conta pe ajutorul ei? întrebă Housemna, plin de un interes subit.

– Nu trebuie să exagerăm. Este totuși tatăl ei!

Richard Houseman nu mai insistă. Simțise că raporturile dintre Rafael și Krista erau mult mai intime decât și le imaginase Thompson. Fără îndoială că o cunoștea bine. Aceasta nu excludea ipoteza că ar fi complicea tatălui ei...

Rafael nu mai întârzie la „Blue Parrot". Toate aceste discuții îi tăiaseră pofta de mâncare. Imediat ce avu ocazia, pretextă o afacere urgentă și-l părăsi pe Houseman.

Rămas singur, acesta hotărî să se ducă la poștă, în speranța că va afla mai multe despre misterioasele pachete ale Kristei.

Era ziua lui norocoasă. În minusculul birou de poștă era o singură clientă și aceasta era ea. Văzuse destule fotografii ale ei în dosarul tatălui ei, pentru a o putea recunoaște imediat.

– Îmi datorați treizeci de dolari și cincizeci și cinci de cenți, domnișoară Mac Laren, îi spuse funcționarul lipindu-i o serie de timbre pe pachetul pe care ea tocmai i-l dăduse.

Krista plăti și luă recipisa pe care acesta i-o întinse. Apoi se întoarse să plece și era gata să-l lovească pe Houseman.

– Oh, scuzați-mă! exclamă ea imediat.

Dintr-odată, agentul departamentului îi înregistră surâsul, albastrul foarte viu al ochilor, ovalul perfect al feței și concluzionă că era chiar mai frumoasă decât o știa din fotografii. În orice caz, înțelese de ce Contreras o apăra așa de mult. Oricare alt bărbat, destul de norocos pentru a-i deveni amant, ar fi procedat probabil la fel.

– Mi s-a părut că am auzit că sunteți somnișoara Mac Laren? Domnișoara Krista Mac Laren, presupun?

– Într-adevăr, eu sunt.

– Bună ziua, domnișoară. Mă numesc Houseman. Richard Houseman. De când am ajuns aici, trebuie să vă mărturisesc că ard de nerăbdarea de a vă cunoaște. Toată lumea nu vorbește decât despre dumneavoastră în oraș! Eu...

– Ce dorește domnul? îl întrerupse funcționarul, nu fără o oarecare nerăbdare.

– Ăăă... Voi reveni, bolborosi Houseman, grăbindu-se, galant, în fața Kristei pentru a-i deschide ușa.

Krista ieși, cu Houseman în urma ei. Acesta reluă conversația imediat.

– Sunteți din New York, cred? Și eu. Sunt doar provizoriu la Nueva Vida.

– Detașat? întrebă Krista pe un ton interogativ.

– Da. Lucrez cu paza de frontieră.

– Ah? Atunci cred că-i cunoașteți pe cei doi prieteni ai mei... Jim Stone și Darren Carter.

– Până acum nu i-am întâlnit decât pe Martin Thompson și Rafe Contreras, răspunse el, întrebându-se de ce nu-l citase și pe ultimul printre prietenii ei.

– Rafael, îl corectă Krista automat.

Imediat, privirea i se întunecă și lăsă ochii în jos. Deși se despărțiseră de mai mult de o săptămână, simplul fapt de a-i pronunța numele trezea în ea o suferință intensă.

Houseman îi remarcă tulburarea, ceea ce-i întări convingerea că Rafael și Krista erau amanți. Era, desigur, o situație periculoasă deoarece Rafael ar fi putut, chiar involuntar, să-i dea informații asupra anchetei în curs.

Dar aceasta putea fi, de asemenea, la momentul oportun, un atu prețios pentru ei...

– Scuzați-mă, reluă ea, forțându-se să pară naturală, dar trebuie să plec. Sunt foarte grăbită.

– Desigur, înțeleg! La revedere, domnișoară Mac Laren. Am fost într-adevăr încântat să vă cunosc.

– Și eu. La revedere.

Se întoarse și se îndepărtă. Houseman o urmări o clipă cu privirea, gânditor.

El era departe de a fi convins, ca Rafael, de inocența ei. După ce se despărți de Houseman, Krista se hotărî să-i facă o vizită prietenei sale Royce Ann. Era prea deprimată pentru a avea curajul să înfrunte solitudinea căminului ei. Avea nevoie să audă o voce prietenoasă.

Royce Ann o primi cu căldură. Vinerea următoare era patru iulie, ziua independenței americane și se pregătea să participe la sărbătoarea ce se organiza în oraș în fiecare an cu această ocazie.

– Vei veni cu noi, sper! La prânz m-am gândit să facem un mare picnic cu toți prietenii noștri, iar seara vom organiza un foc de artificii. Noaptea târziu vom face un grătar imens. Chiar și Juana a fost mobilizată să ajute la prepararea lui și știi bine ce grozav gătește! Se pare că va fi o petrecere reușită.

Krista ezită, dar în final acceptă invitația. Oh, desigur, nu avea chef să se distreze, dar nu avea chef nici să rămână acasă, să-și plângă dragostea sfărâmată în timp ce tot orașul era la petrecere.

Cele două prietene petrecură împreună după-amiaza, apoi Krista se hotărî să plece. Royce Ann o conduse până la mașină, nu fără a-i arunca din când în când o privire pe furiș. În sinea ei era uimită. Nici măcar o dată, Krista nu pomenise de aventura ei cu Rafael Contreras. Asta o intriga în cea mai mare măsură.

Doar când ajunseră lângă mașină, văzând că nu va afla nimic dacă nu va întreba, Royce Ann îndrăzni, în sfârșit, să abordeze subiectul.

– Și Rafael? întrebă ea prefăcându-se indiferentă. Nu te mai interesează?

Fața Kristei se întunecă.

– Ba da, dar am pierdut orice speranță să-i cuceresc inima, mărturisi ea cu tristețe.

– Asta mă miră din partea ta. De obicei nu te retragi din fața nici unei dificultăți când dorești ceva cu adevărat.

– Se poate... Dar, în general, ceea ce doresc este mai puțin inaccesibil. Bun, atunci pe vineri la ora unsprezece, cum am stabilit, încheie Krista această discuție care-i era penibilă.

– De acord, pe vineri.

Krista demară și făcu un ultim gest cu mâna prietenei sale.

*

* *

– Luni, după ce ai plecat de la cafenea, m-am dus să mă plimb până la poștă și am întâlnit-o pe Krista Mac Laren. Tocmai trimitea un pachet la New York.

Rafael ridică o privire glacială spre Houseman.

– Da. Și?

– Și am avut norocul să observ numele și adresa destinatarului. Era adresa lui Tracy Lord Smith. Soția lui Steve Smith, dacă preferi.

Fața lui Rafael se crispă. Îl cunoștea bine pe Steve Smith. Era un prieten intim al lui Jack Marshal, omul de încredere al lui Art Mac Laren în toate operațiunile de droguri. Dealtfel, și Steve Smith lucrase pentru Mac Laren cu câțiva ani în urmă.

– Dacă Smith este în afacere, reluă Houseman, sunt gata să pun pariu că și nevasta lui este. Și, în acest caz, vei fi de acord cu mine că relațiile ei cu Krista sunt mai degrabă suspecte... De aceea te sfătuiesc să o supraveghezi pe Krista de foarte, foarte aproape.

Rafael tresări. S-o supravegheze? Adică... s-o revadă? Când și așa s-au despărțit cu atâta greutate?...

– Ascultă-mă, Contreras, continuă Houseman, înșelându-se asupra tăcerii lui. Știu că nu te amuză s-o spionezi, dar trebuie. Oricum, ai totul de câștigat, ca și ea dealtfel. Pentru că, dacă ea este complice, ai încă timp s-o obligi să iasă din afacere înainte ca să fie prea târziu. Și dacă nu este, vei fi cel mai bine plasat pentru a o proteja de scandalul care nu va întârzia să se declanșeze. Până atunci, va trebui să încerci să descoperi natura exactă a relațiilor ei cu Tracy Lord. Asta cred că este posibil, nu?

Rafael nu răspunse. Era consternat. Desigur, dintr-un anumit punct de vedere, propunerea lui Houseman era binevenită, pentru că-i dădea ocazia s-o revadă pe Krista și să facă din nou dragoste împreună. Pe de altă parte însă, asta însemna să-i trădeze încrederea folosind-o în ancheta contra tatălui ei... Și asta nu numai că Rafael refuza să facă, dar își dădea seama că dacă vreodată Krista va afla, nu i-o va ierta niciodată.

Și totuși nu avea de ales. Houseman fusese clar: Krista trebuia supravegheată de aproape. Dacă el nu va face acest lucru, atunci va trebui s-o facă altcineva. Or, numai gândindu-se la această posibilitate, Rafael era bolnav de gelozie. Va trebui ca el să fie acela.

Încet, fără tragere de inimă, Rafael acceptă, cu un semn din cap. Da, o va revedea pe Krista. Da, o va săruta din nou, o va dezbrăca din nou, va fi din nou a lui. Da, se va folosi de ea pentru a-l băga la închisoare pe tatăl ei. Da, îi va distruge viața...

*
* *

Pentru o ultimă oară, se privi în oglindă. Îi era silă de el... Peste câteva ore va începe s-o caute pe Krista prin mulțime, în această zi de 4 iulie, apoi după ce-o va găsi, îi va spune că s-a gândit, că are nevoie de ea, că nu putea trăi fără ea. De fapt, toate acestea erau adevărate și, în alte circumstanțe, ar fi fost emoționat și fericit de a putea, în sfârșit, să i le spună. Dar acum, în aceste condiții, se simțea de-a dreptul bolnav. Bolnav de disperare și de rușine.

Niciodată nu-și imaginase că într-o zi va fi obligat să înșele încrederea femeii pe care o iubea mai mult decât orice pe lume, cu riscul de a pierde pentru totodeauna dragostea ei. Și astăzi se găsea în acest punct. Se ura pentru asta...

CAPITOLUL IX

În ciuda mulțimii care se înghesuia pe străzile din Nueva Vida, nu-i fu greu s-o localizeze. Nimeni alta nu avea ca ea părul atât de blond și, oricum, ar fi recunoscut-o cu ochii închiși, numai după felul cum inima lui începea să bată imediat ce-o simțea în apropierea lui, după un parfum, după un hohot de râs, după o șoaptă chiar. Totuși, nu se apropie de ea imediat. Pe de altă parte, ea nu era singură și apoi, încerca să întârzie momentul când o va aborda și când, în același timp, va începe să trădeze dragostea lor. Așa că se mulțumi s-o urmărească de la distanță toată după-amiaza, ca un admirator timid sau un îndrăgostit cuprins de teamă.

Târziu, spre seară, când organizatorii se pregăteau să dea drumul focurilor de artificii, se hotărî în sfârșit. Profitând că, pentru prima oară, ea era singură, se apropie pe la spate și-i puse încet mâna pe umăr, murmurându-i în același timp numele.

Krista tresări și se întoarse brusc.

– Rafael! exclamă ea, surprinsă și bucuroasă în același timp.

Se priviră cu pasiune câteva clipe și apoi Krista păru că-și amintește de târgul lor și privirea i se întunecă.

– Nu mă gândeam că o să te revăd... șopti ea.

– Mi-ai lipsit, Krista. Mi-ai lipsit îngrozitor.

– Și tu mi-ai lipsit, știi...

– Vino.

Luând-o de mână, o trase mai departe de mulțime. Apoi o cuprinse cu brațele și fără un cuvânt, îi sărută buzele care i se ofereau.

– Oh, Krista, Krista... Credeam că o să înnebunesc fără tine. Mă mai iubești?

– Sigur că da, te iubesc!

– Atunci sunt al tău. Atâta timp cât mă vei dori, voi fi al tău.

Lacrimile o înecau. Așteptase atât de mult această clipă...

– Te iubesc, Rafael, te voi iubi mereu.

Rafael închise ochii și o strânse și mai tare la pieptul lui. Era îngrozitor... El o iubea, ea îl iubea și cu toate astea, acest moment care ar fi trebuit să fie unic, minunat, era irosit de gândul că făcea toate astea la comandă, că deci nu era pe de-a-ntregul sincer cu ea.

Îi mai rămânea doar o speranță, una singură. Aceea că ea va crede suficient de puternic în dragostea lor pentru a-i putea ierta duplicitatea, pentru a înțelege că nu avusese de ales și că, în ciuda trădării lui, el o iubea cu adevărat, din tot sufletul. Nu știa dacă asta va fi posibil, dar trebuia să creadă măcar în atât. Altfel nu credea că ar mai fi avut curajul să depășească momentele care l-ar fi așteptat...

– Să plecăm, Rafael. Să mergem la tine.

– Nu vrei să vezi focurile de artificii?

– Cum vrei tu. Vrei să mai stăm?

– Da. Doar dacă nu te deranjează să te afișezi cu mine în public.

– Glumești?! se indignă Krista.

– Ai accepta chiar să te sărut în public?

– Sigur că da!

– Atunci, hai.

Mână în mână, se duseră spre locul unde mulțimea de curioși admira focurile de artificii. De departe, Krista îi văzu pe Jim și Royce Ann împreună cu Nick Morris și soția lui, precum și pe Mike Hughes cu ultima lui cucerire.

– Până adineaori am fost cu ei, șopti ea arătând cu bărbia spre micul grup. Probabil că se întreabă unde am dispărut... Te-ar supăra dacă ne-am duce la ei?

– Cât timp sunt cu tine, merg oriunde, răspunse Rafael cuprinzând-o pe după umeri.

Își surâseră complice apoi se îndreptară spre prietenii Kristei.

Șase perechi de ochi se măriră de uimire văzându-i apropiindu-se.

– Noi... noi începusem să credem că te-ai rătăcit, bolborosi Royce Ann încurcată.

– L-am întâlnit din întâmplare pe Rafael și ne-am plimbat puțin înainte de a veni la voi, explică Krista cu un surâs radios.

Royce Ann încruntă sprâncenele. Deși era încântată pentru prietena ei, că aceasta reușise în final să-l seducă pe mexican, nu putea să nu se simtă vexată că ea nu-i făcuse confidențe. Pentru că se vedea cu ochiul liber că erau amanți! Și după privirile tandre și complice pe care și le aruncau, Royce Ann înțelese că asta dura de mai mult timp...

Nu avu însă timp să-i reproșeze ceva prietenei ei pentru că, imediat ce focul de artificii se termină, Krista și Rafael își luară la revedere de la toți și se eclipsară rapid, vizibil grăbiți de a se regăsi singuri.

Odată ce momentul ce surpriză a trecut, Royce Ann uită de supărarea ce i-o provocase prietena ei. Știa bine că blamându-l pe Rafael, așa cum făcuse de mai multe ori, n-o încurajase deloc pe Krista în a face confidențe. Și apoi, dacă aceasta era fericită, ceea ce se vedea clar, nimic atceva nu mai avea importanță. În fine, dacă îl iubea pe Rafael, însemna că ea, Royce Ann, se înșelase asupra lui și că merita să fie iubit. Deci, cântărind bine totul, nu avea ce să-i reproșeze prietenei ei. Și astfel, fără idei preconcepute, o văzu pe Krista depărtându-se la brațul lui Rafael, cu chipul transfigurat de atâta iubire.

*

* *

Krista deschise ochii și se ridică brusc într-un cot. Rafael, în picioare în fața ei, era deja îmbrăcat, gata de plecare.

– Unde pleci? întrebă ea cu voce somnoroasă.

– La lucru, o informă Rafael așezându-se pe marginea patului. Nu că m-ar amuza în mod special... dar trebuie, adăugă el aplecându-se spre ea pentru a o săruta.

– Oh, Rafael... protestă Krista agățându-se de gâtul lui pentru a-l opri.

Regăsirea lor durase o bună bucată din noapte și fusese delicioasă. Din păcate, totul avea un sfârșit, chiar și momentele cele mai frumoase și realitatea își intra în drepturi.

În fine, ceva se schimbase, pentru că Rafael îi spusese seara trecută, în timp ce ea își arunca în valiză niște haine, sub privirea amuzată dar și neliniștită a Juanei, că de data asta putea să rămână la el cât va dori.

– Mă întorc pe la trei și jumătate, draga mea, o asigură el mângâind-o pe obraz.

– Bine, oftă Krista dând la o parte cearșafurile pentru a se scula. Dacă trebuie neapărat să pleci, vin și eu cu tine. Mă lași acasă, tot este în drum.

– De ce vrei să te întorci acasă? se miră Rafael, mângâindu-i cu privirea trupul gol.

– Ca să-mi iau mașina. În felul ăsta voi putea profita de absența ta pentru a face câteva cumpărături.

– Poți să iei camioneta, îi propuse el ca și cum era de la sine înțeles.

– Adevărat? Pot s-o iau?! exclamă ea cu o bucurie aproape copilărească.

Pentru ea însemna o probă în plus de încredere pe care el i-o acordase. Apoi, asta va arăta lumii întregi că este amanta oficială a lui Rafael și în fine, faptul de a conduce o camionetă i se părea amuzant, comparativ cu foarte seriosul ei Mustang.

– Da, bineînțeles. Tot ce-ți cer este să vii să mă iei după-amiază de la postul de frontieră și să mă conduci acum, evident...

Krista sări din pat și fugi în baie.

– Fac un duș și sunt gata! promise ea.

Rafael privi o clipă spre patul desfăcut și dădu gânditor din cap. Nu știa cât va dura situația asta, dar deocamndată i se părea minunat s-o aibă lângă el pe Krista.

*
* *

Ziua trecu repede ca de obicei, dealtfel, când Krista se simțea fericită. După ce-l duse pe Rafael la lucru, se întoarse și făcu ordine în casă. Apoi plecă să mănânce în

oraș, făcu câteva cumpărături și așa cum se înțeleseseră, veni la ora trei să-l ia. Nici la cinci minute după ce veni Royce Ann să-și aștepte soțul.

– Ce căldură! oftă aceasta. Îl aștepți pe Rafael?

– Da.

– Krista... Eu... eu aș vrea să-ți spun că... îți doresc toată fericirea posibilă cu el, îi spuse Royce Ann puțin încurcată.

Krista o privi mirată, apoi un surâs radios îi lumină fața.

– Mulțumesc, Royce Ann. Știu că multă lume va condamna dragostea noastră și n-aș fi vrut ca și tu să fii printre ei. Cuvintele tale îmi fac o imensă plăcere.

Cele două prietene se priviră, se înțelegeau din ochi mai mult ca niciodată.

– Ah, iată-i! strigă deodată Royce Ann văzând o mașină de patrulare parcând în apropierea lor.

Jim și Rafael coborâră. Dacă primul părea să transpire enorm în uniforma lui, cel de-al doilea, îmbrăcat doar cu un jeans și cu o cămașă în carouri, nu părea deloc că suferă de căldură.

– Am să-l aștept în birou, zise Royce Ann văzând că soțul său intră să se schimbe. Măcar acolo îmi va fi mai puțin cald.

Krista aprobă cu un semn din cap, apoi își concentră atenția asupra lui Rafael care se îndrepta spre ea cu un pas dezinvolt. Doamne, cât era de frumos, de seducător! Și când se gândea că ea era amanta acestui bărbat! La acest gând, un val de dorință îi parcurse trupul. Fără să mai aibă răbdare pentru a-l strânge în brațe, sări din camionetă și se repezi la el.

– Rafael... şopti ea, aruncându-se în braţele lui. Oh, Rafael, te iubesc!

Fără să le pese de privirile surprinse ale celor câteva persoane care se învârteau prin parcare, se sărutară cu patimă, ca şi cum se revedeau după o lungă despărţire.

– Krista, *querida, carina*... Mi-e sete de tine, sete de corpul tău, şopti Rafael regăsindu-şi suflul. Aş vrea să te duc departe de aici, undeva unde să-mi aparţii numai mie, unde să ne iubim zi şi noapte, fără încetare, până la sfârşitul lumii...

– Dar îţi aparţin numai ţie şi doresc şi eu să facem dragoste zi şi noapte, îi răspunse Krista privindu-i faţa cu adoraţie. Timp îndelungat, o veşnicie... Nu trebuie decât să plecăm acum, imediat dacă vrei.

Alături de ei, pe pământ se profilă o umbră şi ridicând capul cu regret, Rafael îl observă pe şeful lui.

– Ce este, Martin? întrebă el plictisit de prezenţa acestuia, fără însă să-i dea drumul Kristei.

– Unde sunt hârtiile pe care ţi le-am cerut aseară? întrebă Thompson pe un ton agresiv.

Nu suporta să-i vadă pe Krista şi pe Rafael împreună. Asta îl înfuria pentru că dovedea că se înşelase când pusese la îndoială cuvântul lui Rafael precum că o cunoaştea bine pe fata lui Mac Laren. Şi dacă ceva îl înfuria pe Thompson, aceasta se întâmpla când se înşela în privinţa unor oameni.

– Sunt pe biroul tău, acolo unde le-am pus azi-dimineaţă, răspunse Rafael calm. Alături de dosarele în curs. La revedere, Martin, şi pe mâine, continuă el întorcându-i spatele ostenativ.

Martin Thompson strânse pumnii negru de furie, dar trebui să admită faptul că nu avea ce să-i reproşeze

subordonatului său. Cel puțin deocamdată... Dar își promise să-și ia revanșa mai târziu...

Krista urcă în camionetă, lăsându-l pe Rafael la volan.

– De ce tu nu ești îmbrăcat în uniformă? întrebă ea mirată, privindu-l.

– N-o port întotdeauna. Câteodată este de preferat ca interlocutorii mei să nu știe pentru cine lucrez.

Krista îl privi demarând, gânditoare.

– Meseria ta este periculoasă, nu-i așa?

– Poate să fie.

Ea frisonă. Rafael o simți și-i puse o mână liniștitoare pe genunchi.

– Nu trebuie să te neliniștești, draga mea. De fapt nu întâmpin chiar atâtea riscuri. Oamenilor le este prea frică de mine ca să mă atace. Chiar și contrabandiștilor le este frică de mine.

– Mie, nu. Eu te însoțesc și nu mi-e frică de tine.

– Știu, Krista. Ție nu ți-e teamă de nimeni și de nimic, din păcate.

– De ce „din păcate"?

– Pentru că într-o zi asta o să-ți joace feste. Ești prea încrezătoare, prea spontană. Tu nu vezi răul din jurul tău. Or, aici pe pământ, este mai mult rău decât bine și sunt puțini aceia care merită încrederea ta.

– Tu o meriți și asta îmi ajunge, îi răspunse Krista cu siguranță.

Rafael simți o durere acută trecându-i prin inimă. Nu, tocmai el n-o merită. Doamne, cât va suferi când adevărul va ieși la iveală!

– *Carina,* vreau să știi că eu niciodată nu voi face ceva care ți-ar pricinui vreun rău, doar dacă aș fi într-adevăr obligat, îi spuse el cu greutate. Mă crezi, nu-i așa?

– Bineînțeles! exclamă ea râzând ușor. Cruzimea nu este una din „calitățile" tale. Tu ești mult prea sensibil pentru asta.

Privirile li se întâlniră și Rafael se rugă în gând ca ea să-și amintească de această conversație peste câteva săptămâni, când va descoperi rolul infam pe care el trebuia să-l joace și când va înțelege că lui îi datora ruina familiei care-i mai rămăsese, lui pe care-l iubise și o trădase. Atunci poate, dacă-și va aminti și dacă iubirea ei nu va fi fost răvășită de furtună, poate va avea încă puterea să aibă încredere în el și să-l ierte...

Traversară orașul, dar în loc ca Rafael s-o ia spre Moreno Valley, o luase spre vest, către lanțul muntos ce mărginea întreaga vale. Respectându-i tăcerea, Krista admiră peisajul care se desfășura în jurul ei, cu capul pus pe umărul lui. Nu avea nevoie să știe încotro se duc. Era cu el și asta era esențial.

Rafael ieși din șoseaua principală pentru a o lua pe un drum pietruit ale cărui serpentine îi duseră aproape în vârful muntelui. În sfârșit, opri motorul. Oricum, drumul nu mergea mai departe.

Krista coborî din cameră și-și făcu mâinile streașină la ochi pentru a admira peisajul. De aici, orașul, care era clădit la baza unei coline, nu se vedea și cât vedeai cu ochii se întindea deșertul. Era ca și cum s-ar fi aflat într-adevăr singuri pe lume.

Rafael întinse pe pământ o pătură pe care o scoase din mașină, apoi luând-o pe Krista în brațe, o ridică de la pământ și o culcă cu blândețe pe patul improvizat.

– Krista... Draga mea Krista, șopti el acoperindu-i fața cu o ploaie de sărutări. Vorbește-mi, povestește-mi, tot ce-ți trece prin minte. Vreau să știu totul despre tine...

Krista surâse.

– Ce-ți pot povesti? Oh, tu îmi cunoști de acum și visele! Îmi doresc, cum știi, un soț și o droaie de copii.

– Astai tot?

– Da. Pentru mine nimic nu este mai frumos și mai important decât o familie unită, protejată prin iubirea și tandrețea cuplului care o formează. O familie cam așa cum este a ta, din spusele tale... Deși nu înțeleg de ce nu vrei să-ți vezi părinții, Rafael. Dacă aș fi în locul tău, eu...

– Asta nu este treaba ta, Krista, îi tăie el vorba.

– Poate că nu este treaba mea, dar asta te face nefericit și eu nu pot suporta asta! Mai ales că mi se pare ridicol... Te torturezi din cauza unei povești vechi de zece ani și cu aceeași ocazie îi torturezi și pe cei ce te iubesc. Părinții tăi, frații și surorile tale... Sunt sigură că nici unul dintre ei nu mai este supărat pe tine pentru ceea ce s-a întâmplat și toți suferă îngrozitor că nu te pot vedea.

– Tu nu înțelegi, deci, că eu sunt vinovat de ruina lor, Krista?! izbucni Rafael sărind în picioare și începând să se plimbe dintr-o parte în alta, în culmea enervării.

– Nu prea înțeleg, să-ți spun drept, răspunse Krista vrând să pară sigură pe ea. După părerea mea, tu ești mai degrabă victima decât vinovatul. Și oricum, nimic nu mai justifică respingerea dragostei părinților tăi.

Cu un gest furios, Rafael își înfundă mâinile în buzunare, apoi se întoarse cu spatele la Krista, privind spre deșert fără să-l vadă.

Trecură minute lungi fără ca nici unul, nici altul să rupă tăcerea apăsătoare ce se instalase între ei. În sfârșit, Rafael se răsuci și veni să se așeze lângă Krista.

– Iartă-mă, dragostea mea, şopti el încet, fără s-o privească. Am reacţionat violent pentru că... pentru că ştiu că ai dreptate. Ceea ce tu mi-ai spus, eu îmi repet de mult timp, fără a găsi însă curajul să dau ochii cu familia mea. Îmi este ruşine, ce vrei... Ruşine că i-am ruinat, bineînţeles, pentru că orice ai spune, eu mă consider vinovat, dar ruşine, de asemenea, că i-am îndepărtat din viaţa mea atât de multă vreme, numai pentru că acum doisprezece ani mi s-a părut mai comod aşa. Într-o zi, poate voi reuşi să trec peste această ruşine şi mă voi întoarce să-i văd, dar nu acum. Încă nu sunt pregătit.

Cu timiditate, Krista îşi puse mâna pe mâna lui. Atunci Rafael ridică încet capul şi-şi cufundă privirea în ochii ei.

– Oh, Krista... suspină el, cuprinzând-o în braţe. Mica mea Krista... Să nu mai vorbim despre asta, te rog. Acum vreau să mă gândesc numai la tine, la noi, la dragostea noastră.

Krista surâse, înseninată şi-l sărută uşor pe bărbie.

– Adineaori, la postul de frontieră, mi-ai spus că ai vrea să mă duci undeva departe, unde să facem dragoste zi şi noapte, până la sfârşitul lumii... îi aminti ea cu maliţiozitate.

– Da, recunoscu el devorând-o cu privirea.

– Atunci de ce n-am începe acum, dragul meu Rafael?...

CAPITOLUL X

– Nick și Carla Morris organizează o mică petrecere astă-seară la ei acasă. Toți colegii lui Nick cu soțiile sau prietenele lor sunt invitați.

Krista întoarse capul spre Rafael, dar acesta privea în continuare șoseaua.

– Vrei să te duci? întrebă ea.

– Da.

Kristei nu-i venea să creadă. El, care a trăit totdeauna în singurătate, îi propunea acum să meargă la petrecere când ar fi fost atât de simplu nici să nu-i spună?...

– Krista, reluă Rafael. Trebuie să te previn că va fi acolo și... Constancia Aranas. Este acum amanta lui Darren Carter.

Krista se încordă. Constancia... Oare Rafael se va îndrăgosti din nou de ea, văzând-o alături de Krista? Era atât de frumoasă, atât de feminină... Comparația nu putea fi decât în defavoarea Kristei.

Rafael ghici imediat la ce se gândea Krista, după tăcerea care urmă declarației sale. Cu blândețe, îi luă mâna și i-o duse la buze.

– *Carina*... Dacă vrei ne întoarcem acasă, îi propuse el mușcându-i ușor vârful degetelor.

– Nu, hai să mergem, decretă ea prefăcându-se dezinvoltă.

La urma-urmei, această confruntare cu Constancia Aranas nu era o idee era. Cel puțin se va lămuri definitiv asupra naturii exacte a relației ei cu Rafael...

Sosirea lor la familia Morris fu întâmpinată cu un murmur de uimire. În mod evident, nimeni nu se așteptase ca ei să vină...

Carla Morris își reveni prima. Ca o gazdă perfectă, se îndreptă spre ei surâzând și mulțumindu-le călduros că acceptaseră invitația ei. Se asigură că-i cunoșteau pe toți invitații înainte de a-i conduce spre bufet pentru a-și lua ceva de băut.

Imediat ce intrase în încăpere, Krista o căută cu privirea pe Constancia. Dar aceasta nu era aici și Krista se simți ușurată.

– Ce vrei să bei? o întrebă Rafael arătând spre sticlele aliniate în fața lor. Un Martini?

– Deocamdată doar un pahar cu apă.

Rafael căută cu privirea printre sticle.

– Am impresia că nu este. Stai aici, mă duc să caut.

– Nu, nu, mă duc eu. Voi profita să mă spăl pe mâini, în același timp.

– Bine, de acord. Dar întoarce-te repede.

– Îți promit, răspunse Krista surâzând.

După ce-l întrebă pe Nick unde este bucătăria, Krista ieși din salon, traversă holul de la intrare și, așa cum îi explicase, deschise ultima ușă pe dreapta.

Instantaneu, simți că pălește. Constancia era aici cu Carla, care luă repede vasul cu gheață după care venise și se eclipsă discret, închizând ușa în urma ei. Constancia și Krista rămaseră singure, față în față.

Constancia fu cea care, în final, rupse tăcerea.

– Presupun că toți vor fi foarte dezamăgiți că n-au asistat la prima noastră întâlnire, zise ea cu un surâs ușor.

Avea o voce blândă, melodioasă, senzuală.

– Se poate, admise Krista.

Ar fi vrut să mai adauge ceva, dar ce? În fața acestei femei atât de frumoase, perfecte și care, în plus, fusese și amanta lui Rafael, ea se simțea aproape inexistentă.

Constancia păru că-i înțelege gândurile pentru că, fără să mai aștepte, reluă discuția.

– Mă bucur pentru Rafael că v-a întâlnit. Între mine și el, știți, n-a fost niciodată o dragoste adevărată. Doar o prietenie veche care, încetul cu încetul, s-a transformat într-o legătură pentru că nici unul dintre noi nu aveam altceva mai bun de făcut. Am știut întotdeauna că într-o zi ne vom despărți pentru a ne trăi fiecare viața, separat. Această zi a venit și sper să fie cu multă fericire atât pentru Rafael cu dumneata, cât și pentru mine cu Darren.

Se întrerupse câteva secunde pentru a relua apoi, cu veselie:

– Și acum, ce-ar fi să ne ducem la ceilalți înainte de a-și imagina cine știe ce nenorocire despre noi?

Krista aprobă surâzând și, după ce bău un pahar cu apă, amândouă se duseră în salon, susținând cu seninătate privirile pline de curiozitate pe care toți invitații le fixaseră asupra lor.

– Este în ordine? întrebă Rafael, scrutând cu teamă fața Kristei, imediat ce aceasta ajunse lângă el.

Krista dădu din cap afirmativ.

– Este chiar foarte în ordine... confirmă ea radios.

Rafael nu avu nevoie s-o întrebe mai multe pentru a-și da seama că spunea adevărul, îi ajunse ce citise în frumoșii ei ochi albaștri.

Oricum, niciodată el nu se gândise că Constancia ar putea fi un obstacol serios între ei, ținând seama de natura relației lor. Krista îi confirmase acest lucru.

Acum, ea era fericită, ușurată, convinsă că nimic nu se mai poate opune dragostei lor. Dar el, Rafael, știa că răul era încă înaintea lor... Știa, dar nu putea decât să aștepte neputincios ca drama să izbucnească, distrugând în același timp viața Kristei și viața lui.

*

* *

Următoarele zece zile după această petrecere au fost pentru Krista printre cele mai minunate pe care le trăise în viața ei vreodată. Rafael își împărțea toate nopțile cu ea, iar în timpul zilei, când el era dus pe frontieră, ea se întorcea acasă la tatăl său, pentru a-și desena și coase modelele pe care apoi le trimitea la New York. Totul era perfect. Chiar și Art Mac Laren, care nu vedea deloc cu ochi buni legătura fiicei sale cu unul din acei mexicani pe care-i detesta, renunțase să se mai certe cu ea în legătură cu acest subiect, încât Krista avea senzația nemaiîntâlnită de a înota pur și simplu în fericire.

Lucrurile durară până în a treia săptămână din iulie. În acea zi, o miercuri, Krista își făcea de lucru în micul atelier de croitorie, pregătind o rochie pentru Juana a cărei aniversare se apropia. Era bine dispusă pentru că toate îi ieșiseră bine. În plus, Rafael o anunțase că probabil se va întoarce mai devreme decât de obicei și ea se bucura la ideea apropiatei revederi. Era chiar pe punctul de a pleca; auzi deodată telefonul sunând. Era Royce Ann.

– Am un mesaj de la Rafael pentru tine, zise aceasta fără altă introducere.

– A fost reținut la vreo treabă și se întoarce mai târziu, nu-i așa?

– Nu. Mi-a cerut să-ți spun să rămâi la tine acasă astă-seară. De fapt, să rămâi acasă până-ți va spune el, Krista...

Vocea lui Royce Ann se sugrumă.

– Royce Ann! Ce se întâmplă? se neliniști Krista.

– Jim și cu el patrulau pe frontieră mai devreme, când... când cineva a tras în Jim. Rafael a ripostat și în felul acesta i-a salvat viața, dar a... l-a omorât pe cel ce a tras. Oh, Krista, a omorât un băiat de șaisprezece ani!...

*

* *

Krista stinse lustra și lampadarul, nelăsând aprinsă decât mica veioză de lângă patul său. Apoi deschise larg ușa de la balcon și ieși pe terasă.

Noaptea era caldă și umedă și chiar rochia ei ușoară din bumbac i se lipise de piele din cauza transpirației. Era o noapte detestabilă. Poate cea mai detestabilă din viața ei. Îi era cald, se simțea rău, se simțea singură.

Undeva, în această noapte caldă, rătăcea Rafael, Rafael „al ei", și el singur, având pe conștiință moartea unui băiat de șaisprezece ani.

De ce n-a venit la ea? De ce nu s-a refugiat lângă ea, tocmai în această noapte când avea nevoie de ajutor, de înțelegere, de dragoste? Era gata să-i ofere toate acestea... De ce nu venise?

Intră în cameră și se aruncă de-a latul patului, cu ochii ațintiți în plafon. Niciodată n-ar fi crezut că poate să ofere atâtea...

Rafael opri motorul și privi spre micul pătrat de lumină care, singur, spărgea întunericul. Știa că era fereastra de la camera Kristei. Toate camerele tatălui ei dădeau spre partea cealaltă a clădirii. De această parte se găseau camerele de oaspeți, goale în această seară, și camera Kristei.

Ar fi vrut să găsească curajul să coboare din camioneta lui și să se ducă la ea, spre acel pătrat luminos. Avea atâta nevoie de ea... Dar era peste puterile lui. Nu putea decât să rămână aici, nemișcat, la vreo cincizeci de metri de ea, cu ochii ațintiți spre acea mică fereastră luminată.

Krista ieși din nou pe balcon. Căldura, supărarea, teama, totul făcea să nu-și găsească locul.

Măcar dacă ar fi știut unde este el, ce face...

Își plimbă privirea disperată peste copacii care-și trimiteau umbrele negre pe panglica clară ce ducea spre balcon. Și deodată tresări. Acolo, la marginea aleii, i se părea că distinge contururile camionetei. Cu inima bătând să-i spargă pieptul, se aplecă peste balustradă să-l vadă mai bine. Nu era nici o îndoială. Era el! Rafael venise!

Ca o săgeată, Krista traversă balconul, camera, coridorul, coborî scările și se repezi afară. Cu picioarele goale pe pietriș, ea alergă spre el și se regăsi în brațele lui plângând și vorbind în același timp.

– Oh, Rafael... Am fost atât de neliniștită!

– Doream să fiu singur, răspunse Rafael sumbru. Îmi pare rău.

– Nu-i nimic, dragostea mea, îl liniști ea luându-i capul în mâini pentru a-l obliga s-o privească drept în ochi. Acum ești aici și eu te iubesc.

– Mă tem că nu sunt o prezență prea agreabilă astă-seară. Nu sunt în stare să-ți dăruiesc nici cel mai mic semn de tandrețe. Parcă aș fi golit. Golit în întregime.

– Nu are importanță... Eu am toată tandrețea din lume să ți-o dăruiesc. Doar asta contează.

Rafael ridică mâna spre fața ei pentru a-i mângâia obrazul, dar își opri gestul la mijlocul drumului și-și lăsă brațele să cadă cu un oftat.

– Ești atât de pură, Krista, atât de bună... Și eu, eu... am omorât un om astăzi. Nici măcar un bărbat. Un copil. Avea șaisprezece ani și eu l-am omorât.

– N-ai făcut-o intenționat, Rafael.

– Dar el este mort, totuși.

– Rafael, ascultă-mă, te rog. Îți înțeleg durerea. Înțeleg că este îngrozitor pentru tine să știi că ai omorât pe cineva. Dar, sincer vorbind, nu ai nici o vină în această dramă. La șaisprezece ani nu mai ești un copil. El știa ce face când l-a atacat pe Jim. Știa ce riscuri își asumă. Dacă a acceptat să și le asume, nu este vina ta. Tu ai avut reacția pe care a trebuit s-o ai. Ți-ai salvat viața și pe cea a lui Jim.

– Krista... șopti el într-un fel de hohot înăbușit, să nu mă părăsești. Am nevoie de tine.

– N-am de gând să te părăsesc, îți promit. Unde vrei să mergi? La tine?

– Da.

– Atunci, hai, iubitule.

Abia ajunseră în Moreno Valley și Rafael o conduse pe Krista spre pat. Mai devreme n-o mințise că nu se simțea în stare să-i dăruiască un semn de tandrețe... În această noapte el culese doar ce ea îi oferi, căldura ei,

dragostea ei, corpul ei, fără a-i da nimic în schimb. Dar Krista nu se supără. El avea nevoie de ea și asta era tot ce conta.

*
* *

Când se trezi, a doua zi dimineața, Krista era singură. Sări jos din pat, își puse un halat de-al lui Rafael și se repezi în bucătărie. Dar el nu era nici aici. Cu o neliniște surdă în inimă, Krista deschise ușa și ieși afară. Simți o imensă ușurare când îl văzu pe Rafael acolo, în apropierea țarcului unde galopa calul lui.

– Rafael? îl strigă ea încet după ce se apropie de el.

Rafael se întoarce spre ea și o fixă cu o privire inexpresivă. Krista îl găsi obosit. Nu era de mirare, după evenimentele din ajun și după noaptea nedormită în care, tot timpul, corpul neînsuflețit al lui Jose Ruiz îi bântuise gândurile. Nu-i venea să creadă că el îl asasinase.

– Rafael? repetă ea. Cum te simți?

Cum se simțea?! Rău, foarte rău... Cu atât mai rău cu cât își dădea seama că i se arătase Kristei cât se poate de vulnerabil. Asta îl umilea, îl exaspera în așa măsură încât era gata să-i reproșeze că fusese acolo în acele momente...

– Mă simt bine, mulțumesc, răspunse sec.

Krista se întunecă la față. Ce se întâmplase? Noaptea trecută o implorase să nu-l părăsească, el avusese nevoie de ea și-i spusese acest lucru, iar în această dimineață îi vorbea cu răceală, aproape cu ostilitate.

– Vrei o cafea? întrebă ea cu voce ezitantă.

Rafael tăcu. Ar fi vrut să plece, să-l lase singur, dar nu avea curajul să i-o ceară.

– Rafael?... murmură ea punându-i o mână pe braț.

Instantaneu, Rafael își retrase brațul ca și cum acest contact îl arsese. Krista rămase cu mâna în aer, stupefiată. Apoi, încet, stupefacția lăsă locul tristeții și ochii i se umplură de lacrimi.

– Mă duc să pregătesc micul dejun, îi spuse ea cu o voce care-i trăda disperarea.

Fără să aștepte răspuns, se întoarse și intră în cameră.

Când, în sfârșit, Rafael se hotărî să vină și el, ouăle cu șuncă erau deja reci, pâinea prăjită la fel. Dar nu-i păsa. Nu-i era foame. Nu simțea nici măcar nevoia să bea o cafea.

Krista nu mâncase nici ea nimic. Doar gândul la mâncare îi provoca greață.

Trecură câteva minute. Rafael își luă în sfârșit ceașca cu cafea și se duse lângă fereastră, cât mai departe de Krista. Liniștea dintre ei devenise insuportabilă.

– Plantele tale sunt neudate, zise atunci Krista, doar pentru a spune ceva.

Rafael privi o clipă planta din fața lui, de pe pervazul ferestrei, apoi cu un gest brusc o smulse și o aruncă jos.

– Ți-am spus că nu am timp să mă ocup de ele! exclamă el cu furie.

Dominându-și surpriza și supărarea, Krista se ridică încet, calm și se duse la bucătărie după mătură. Se întoarse și începu să curețe cioburile și pământul care umpleau podeaua. Dar Rafael nu-i lăsă această plăcere.

– Sunt destul de mare ca să-mi fac singur menajul! răcni el, luându-i violent mătura din mâini.

– Dar eu...

– Nu vrei să înțelegi că nu mai am nevoie de tine? Nu vreau nimic de la tine, auzi? Nimic!!!

– Rafael, începu ea să-l liniștească cu blândețe, știu că suferi și sufăr și eu alături de tine. Știi că...

– Nu, tu nu știi nimic! îi tăie vorba Rafael cu brutalitate. Nu poți să știi! Câți oameni ai omorât tu? Răspunde-mi! Nici unul, evident... Atunci cum vrei să înțelegi? Tu vrei să pui în ordine totul în viața mea, până și sentimentele mele. Dar nu ai dreptul, Krista, nu ai dreptul! repetă el pe un ton furios.

Krista, nemișcată în fața lui, ca paralizată, nu răspunse. Nu vroia să se certe cu el. Era agresiv acum din cauza nenorocirii. Acesta era felul lui de a reacționa și nu trebuia cu nici un chip să-l oprească.

– Din prima zi de când te-am întâlnit, continuă el nemilos, te-ai amestecat neîncetat în ceea ce nu te privește și ai vrut să-mi rezolvi problemele în locul meu. Dar tu nu ești în stare să ți le rezolvi pe ale tale. Ai deja o mamă care nu te-a dorit, un tată care nu te suportă. Nu-ți ajunge? Tot nu vrei să înțelegi? De ce te încăpățânezi să te agăți de mine când eu nu te vreau?

De data aceasta era prea mult. Atinsă profund de cuvintele lui crude, Krista își ascunse fața în mâini și începu să plângă. Apoi fugi și se ascunse în dormitor.

Rămas singur, Rafael închise ochii și-și blestemă soarta în gând. Nu avea dreptul s-o trateze astfel, mai ales după felul cum ea i se dăruise noaptea trecută, tandră, generoasă, fără să aștepte nimic în schimb. Ea nu merita furia lui.

Când el intră în cameră, ea era deja îmbrăcată și termina de aranjat lucrurile în valiză. Avusese timp s-o sune pe Royce Ann spunându-i că vine la ea. Nu dorea să se întoarcă la tatăl său. Își imagina prea bine privirile și

vorbele răutăcioase pe care acesta i le-ar fi aruncat în față în legătură cu băiatul pe care-l ucisese Rafael...

– Ia camioneta și du-te acasă, Krista, îi ordonă el cu voce plictisită.

– Nu este nevoie. Vine Royce Ann să mă ia.

Rafael, cu mâinile pe lângă corp, o privea în liniște închizându-și valiza și așezându-se pe pat să se încalțe. Se simțea îngrozitor, prăbușit. Ea venise spre el cu dragoste, iar el drept mulțumire o atacase nedrept în legătură cu indiferența părinților ei față de ea, când el știa mai bine ca oricine cât suferea din cauza asta... Cum putea să fie atât de aspru, de crud cu ea când el avea nevoie de blândețea ei, de dragostea ei, de ea?

– Cum se simte Jim? întrebă el cu efort.

– Destul de bine. Poți să vii cu noi dacă vrei să-l vezi.

– Pentru nimic în lume nu pun piciorul într-un spital.

Krista nu mai insistă.

Royce Ann sosi câteva minute mai târziu și claxonă în fața casei, așa cum se înțeleseseră. Krista, cu valiza în mână, era gata de plecare. Totuși, înainte de a deschide ușa, se mai întoarse o ultimă dată spre Rafael. Părea și mai nenorocit decât acum câteva clipe când o văzuse închizându-și valiza. Aproape fără să vrea, ea se apropie și-i mângâie obrazul cu mâna.

– Te iubesc, Rafael, șopti ea. Dacă vreodată ai nevoie de mine, mă găsești la Royce Ann.

El aprobă din cap și sărută mâna care-i atingea buzele. Simți că ar fi nevoie doar de un cuvânt ca ea să rămână, dar știa de asemenea că era mai bine ca ea să plece. Atâta timp cât nu va fi depășit durerea și furia care-l măcina, prefera să fie singur.

Royce Ann își aștepta prietena în mașină. Părea și ea foarte obosită, gândi Krista când se așeză alături. Și pentru ea noaptea fusese îngrozitoare.

– Rafael s-a trezit? întrebă Royce Ann. Aș fi vrut să-i mulțumesc pentru... pentru ieri.

– Nu este momentul, Royce Ann. Așteaptă vreo două-trei zile.

– Nu este în regulă, nu-i așa?

– Nu, nu prea. Dar nu vreau să vorbesc despre asta acum. Mai târziu, poate.

Royce Ann demară.

Din spatele ferestrei, Rafael urmări cu privirea mașina depărtându-se. El a vrut să rămână singur? Ei bine, iată-l singur. O dată în plus, Krista plecase. Din cauza lui. Și deja îi lipsea.

CAPITOLUL XI

Trecuseră cinci zile de la plecarea Kristei și până acum Rafael nu avusese curajul nici să-i telefoneze, nici să se ducă s-o vadă. Încet-încet, începu să se gândească mai puțin la Jose Ruiz și mai mult la ea. Și azi se simțea în stare să-i înfrunte, în sfârșit, privirea.

Se îmbrăcă repede și, înainte de a ieși mai verifică o dată în oglindă că vesta anti-glonț pe care și-o pusese sub cămașă, era invizibilă pentru un neinițiat. Ceea ce i se întâmplase lui Jim îi servise drept lecție. Rana lui Jim nu era gravă, dar dacă acesta ar fi purtat vesta anti-glonț, ar fi fost scutit de asemenea neplăcere. Și chiar dacă, pe căldura asta, a suporta această vestă se putea numi eroism, Rafael considera că este ridicol să-și riște viața când și-o putea proteja atât de ușor.

*
* *

– Ce ai de gând să faci, Krista?

Krista ridică o privire uimită spre prietena ei.

– În legătură cu ce?

– Ghici... Jim și cu mine suntem gata să te adăpostim luni de zile dacă trebuie, dar pentru tine asta nu este o soluție. Și cum tatăl tău te-a dat afară, acolo nu te mai poți întoarce. În locul tău, m-aș duce să-l văd pe Rafael. Tu trebuie să rămâi cu el și nicăieri în altă parte.

Krista oftă. Trecuseră cinci zile și nu avea nici o veste de la el. De fiecare dată când suna telefonul tresărea, sperând nebunește că va fi el. Dar niciodată n-a sunat pentru ea. Ba da, doar o dată când tatăl său a sunat-o să vină acasă. Bineînțeles, Krista a refuzat și de furie Art Mac Laren i-a închis definitiv ușa.

Gândurile îi fură întrerupte de zgomotul unei mașini care parca.

– Jim vine să ia masa cu noi astăzi? se miră ea, încruntând sprâncenele.

– După câte știu, nu. Oh, Doamne, să nu fi pățit iarăși ceva! continuă Royce Ann devenind subit palidă.

Amândouă se repeziră la fereastră exact pentru a-l vedea pe Rafael sărind din camioneta lui.

– Cred că ai musafiri, Krista... șopti Royce Ann cu un surâs malițios. Voi profita și voi merge să pregătesc masa.

Cu inima bătându-i nebunește, Krista ieși pe peron. Se priviră timp îndelungat, în tăcere, nemișcați. Apoi Rafael străbătu încet distanța care-i separa și o învălui cu brațele sale.

– Iartă-mă, *carina*... Știu că te-am făcut să suferi dar, te rog, iartă-mă. Aveam nevoie să fiu singur. Oh, Krista, dacă ai ști cât mi-ai lipsit...

– Rafael... Dragostea mea...

Se sărutară cu patimă, apoi Rafael se eliberă din îmbrățișare și, în ciuda protestelor ei, o ținu la distanță.

– Dacă continui să te sărut astfel, voi fi incapabil să te mai părăsesc. Or, eu trebuie să mai lucrez astăzi.

Krista îl privi cu pasiune. Chiar dacă avea un aer obosit, pentru ea era la fel de seducător.

– Se pare că n-ai dormit prea mult după plecarea mea, îi reproșă ea cu blândețe.

– Fără tine? Cum aș putea să dorm?

– Doar de tine depinde să mă mai întorc.

– Astă-seară, dragostea mea. Aș vrea să te întorci astă-seară în casa noastră.

– Dragul meu Rafael, eu... începu ea să vorbească, punându-i mâinile pe umeri pentru a și-l apropia mai bine.

Nu-și termină fraza. Mai întâi îi pipăi umerii, apoi pieptul. În sfârșit, își lăsă mâinile să cadă, înspăimântată.

– Porți o vestă anti-glonț, nu-i așa?

El aprobă, tăcut..

– Crezi că... într-adevăr ești în pericol?

– Nu cred nimic, Krista. Îmi iau doar măsurile de prevedere.

– Oh, Rafael! șopti ea agățându-se de gâtul lui. Te implor, dragostea mea, fii prudent. Mi-e atât de teamă pentru tine...

– Te iubesc prea mult, *querida* și pentru asta nu vreau să risc nimic. Vreau să pot să mă bucur de tine încă mult timp, murmură el strângând-o la pieptul lui. Voi ajunge acasă spre ora patru și jumătate, continuă el după o scurtă pauză. Mai ai cheia?

– Da.

– Și... vei veni?

– Da. Te ador, Rafael, nu uita asta.

– Cum aș putea să uit? răspunse el surâzând.

Se sărutară o ultimă oară, apoi Rafael se urcă în camionetă și plecă.

Krista se întoarse în casă dansând. Trecuse printr-o încercare grea, dar acum totul se terminase și, în sfârșit, vor putea fi fericiți.

– Ei? întrebă Royce Ann ieșind ca o bombă din bucătărie.

– Mă întorc la el în astă-seară, o anunță Krista triumfătoare.

– Nemaipomenit! Știi, nu îndrăzneam să-ți mărturisesc, dar privindu-te cum îți rozi unghiile șaisprezece ore pe zi și ascultându-te plângând în camera ta restul de opt ore rămase, începuse să mă deprime foarte serios.

– Îți mulțumesc pentru tot, Royce Ann. Ai fost extraordinară suportându-mă, afirmă Krista radioasă.

În timpul orelor ce urmară, Krista își adună toate lucrurile pălăvrăgind vesel cu prietena sa. Apoi se pregăti de plecare. Era încă devreme dar, înainte de a se duce la Moreno Valley, vroia să treacă pe la tatăl său să-și mai ia niște haine și o parte din lucrările ei în curs.

– Când te mai văd? o întrebă Royce Ann privind-o punându-și valiza în mașină.

– Nu știu. Poate luăm prânzul împreună într-una din zilele următoare?

– De acord. Îmi telefonezi tu?

– Da.

Un zgomot de motor le atrase atenția. Întoarseră amândouă capul spre direcția de unde venea zgomotul și văzură una din mașinile patrulei de frontieră în interiorul căreia îi observară pe Darren și Martin Thompson.

– Ei bine, exclamă Royce Ann, faptul că Jim nu poate efectua acum decât muncă de birou, se pare că le creează probleme dacă Martin a trebuit să iasă chiar el în patrulă. Are oroare de asta.

– Bun, eu am plecat, declară Krista așezându-se în spatele volanului. Pe curând!

– Pe curând! Și mult...

Dar Royce Ann fu întreruptă de această dată de zgomotul unui elicopter care trecea destul de jos, și abia câteva secunde mai târziu își termină fraza.

– ...noroc în toate!

*
* *

Cu ajutorul Juanei, Krista își trie lucrurile, punând ce avea de gând să ia cu ea la Rafael în două valize mari, restul închizându-le în niște cufere. Pentru moment, viitorul ei era încă destul de neclar pentru a putea să știe în mod precis unde se va afla peste două săptămâni. Va trebui să mai vorbească totuși cu Rafael pentru a lua hotărârea să se mute definitiv la el.

Tocmai terminase de împachetat când sună telefonul. Krista, care se spăla pe mâini în baie, o rugă pe Juana să răspundă.

Era Royce Ann. Nu spuse mare lucru, doar că era împreună cu Jim și Krista ar trebui să-i aștepte. Dar, după vocea tulburată a acesteia, Juana, căreia Krista nu-i ascunsese nimic despre legătura ei cu Rafael, ghici imediat că i se întâmplase ceva acestuia și că era grav.

Krista nu remarcă tăcerea neliniștită a guvernantei. Fără nici o grijă, ieși din baie, făcu un rapid înconjur al camerei pentru a se convinge că n-a uitat nimic și luă una din valize pentru a coborî la parter. Cu inima strânsă, Juana o luă pe a doua și o urmă.

Abia când ajunseră la ușa de la intrare, Krista își aminti de telefon. Dar nu avu timp s-o mai întrebe pe Juana despre acest subiect. Îi atrase atenția zgomotul unei mașini care se oprise în fața casei și imediat se auzi și soneria.

Văzând-o în fața ei pe Royce Ann și mai ales pe Jim, Krista înțelese și se făcu brusc lividă.

– Rafael? murmură ea cu voce gâtuită.

– A încasat trei gloanțe de revolver, răspunse Jim pe un ton lugubru. Vesta anti-glonț i-a oprit două, dar al treilea a mers direct în abdomen!

Royce Ann se apropie de prietena sa și o luă în brațe, cu afecțiune.

– A fost transportat cu elicopterul la spitalul din El Paso. Hai, te ducem acolo. Juana? Astea sunt valizele ei?

Juana dădu din cap și-l ajută pe Jim să le ducă până la mașină.

– Cum s-a întâmplat? întrebă Krista.

– A nimerit într-o ambuscadă pe care i-a întins-o Grigorio Ruiz.

– Grigorio Ruiz? repetă Krista mecanic.

– Fratele lui Jose.

Jose... Băiatul pe care-l ucisese accidental săptămâna trecută Rafael. Nu... nu se poate, nu este posibil! Se despărțiseră abia de două ore, sănătoși. Nu se putea să fie acum la spital, rănit, poate muribund.

Drumul până la El Paso a fost pentru Krista un coșmar. La spital îi întâmpină un grănicer care se recomandă Dave Brown. Acesta îi informă că starea lui Rafael este considerată de medici critică și că se află încă pe masa de operație. Grigorio, pe care Rafael îl atinsese cu un glonț, se simțea bine și așteptau să se trezească dintr-o clipă în alta.

În sinea ei, Krista se simți mai liniștită când află că Grigorio nu murise. Dacă, din nenorocire, Rafael l-ar fi omorât și pe el, chiar fiind în legimită apărare, probabil că nu și-ar mai fi revenit niciodată.

Trecu o oră, apoi două. În sfârșit, ușa sălii de operație se deschise iar bărbatul înalt, cu halat alb, care ieși, fu imediat țintuit de patru perechi de ochi îngrijorați.

– Dumneavoastră așteptați vești despre domnul Contreras? Sunt doctorul Sawyer, continuă el după ce Jim dăduse din cap afirmativ. Eu v-am operat prietenul și starea lui mi se pare satisfăcătoare, ținând cont de gravitatea rănii. A lipsit puțin să nu fie omorât. Unul din gloanțe, care a fost oprit de vesta anti-glonț, trebuia să-l lovească drept în inimă. Într-adevăr, a scăpat ca prin minune... Bun, l-am trasferat la terapia intensivă unde va sta până își va recăpăta cunoștința. Puteți să-l vizitați la pat dacă doriți. Dar nu mai mult de două-trei minute.

Krista se ridică încet. Se simțea atât de slăbită, încât se mira că o mai țin picioarele.

– Doctore? Eu... eu aș vrea să rămân lângă el până se trezește, dacă se poate. Lui... nu-i plac spitalele și sunt sigură că prezența mea îl va ajuta să depășească această încercare.

Doctorul o privi câteva secunde în tăcere, apoi o întrebă:

– Sunteți soția lui?

Krista se tulbură.

– Nu, dar... aproape, răspunse ea încet.

Doctorul Sawyer se gândi o clipă, apoi hotărî:

– Iată ce vă propun, domnișoară. Vă duceți să mâncați cu prietenii dumneavoastră și vă întoarceți. Dacă până atunci starea domnului Contreras ne va pune probleme, veți putea petrece noaptea la căpătâiul lui. De acord?

Krista aprobă din cap și mulțumi doctorului cu o privire plină de recunoștință.

Jim și Royce Ann o duseseră să mănânce într-o autoservire din apropierea spitalului. Dar nici unuia dintre ei nu le era foame și abia dacă se atinseseră de mâncare. Apoi se întoarseră toți la spital, iar aici Krista își luă rămas bun de la prieteni pentru a o urma pe infirmiera care o conducea spre rezerva unde se afla Rafael.

Văzându-l, Krista nu se putu împiedica să nu încerce un șoc violent. Rafael era întins pe pat, nemișcat, cu ochii închiși și mai palid ca fața de pernă. În brațe avea înfipte ace de perfuzie și de jur-împrejur se aflau tot felul de ecrane, mașinării, un întreg material sofisticat care-i veghea viața. În mijlocul tuturor, Rafael părea extrem de vulnerabil, aproape fragil. Nu mai avea nimic din bărbatul mândru și neîmblânzit pe care-l cunoscuse. Fusese gata să moară și asta se vedea.

Impresionată, Krista se apropie în liniște și-i atinse mâna. Aceasta era înghețată și Rafael nici nu tresări la atingerea ei. Pentru o clipă, Krista fu cuprinsă de panică. Și dacă era în comă? Dacă era pe moarte și nimeni nu observase? A pierdut atâta sânge... Poate îi supraapreciaseră forțele, poate nu era în stare să depășească traumatismul suferit...

Aproape imediat însă, își reveni. Rafael respira calm, regulat, iar pe ecranele de control totul părea normal. Desigur, era încă sub efectul anesteziculului. În curând își va reveni.

Dar orele treceau una după alta, încet, interminabile, fără ca Rafael să dea nici cel mai mic semn de viață. Așezată la capul lui, Krista nu se mișcă, în ciuda scaunului incomod pe care stătea, în ciuda somnului care-i îngreuna pleoapele și în ciuda descurajării care o cuprindea cu

încetul. Pentru nimic în lume nu s-ar fi mișcat de la locul ei. Cu orice preț, dorea să fie lângă el când va deschide ochii...

*
* *

Eter. Mirosea a eter și dezinfectant. Mai erau și zgomotele. Scârțâitul ușor al tălpilor de cauciuc pe linoleum, zumzetul mașinăriilor... Totul. Fără îndoială, se afla la spital.

Rafael făcu un efort imens ca să-și amintească. Dar totul era tulbure în capul lui. Ca și cum creierul nu-i mai funcționa.

Gândurile îi erau traversate de nume: Jose Ruiz, Grigorio Ruiz, Grigorio... Fratele lui Jose... El îl omorâse pe Jose. Dar ce căuta Grigorio în toate astea? Iar el, Rafael, de ce-l ucisese pe Jose? Cine-l rănise? Tatăl Rebeccăi, din nou? De ce naiba nu putea să-și amintească nimic?

Adunându-și toate puterile, reuși să deschidă ochii. Mai întâi nu văzu nimic. Nimic, doar o lumină albastră acolo, în tavan, care nu lumina mare lucru. Apoi, o imagine se interpuse între el și lumina albastră. O imagine de femeie. O femeie blondă care-i surâdea.

– Rebecca? șopti el.

Krista, care se aplecase asupra lui imediat ce-i văzuse genele tremurând, se ridică brusc, șocată. Rebecca... Încă aproape inconștient, nu pe ea o chemase ci pe Rebecca. Rebecca, pe care spusese că n-o mai iubește...

Lacrimi fierbinți de disperare îi umplură ochii. Oare o mințise? Sau crezuse într-adevăr că nu mai simte nimic pentru ea dar în realitate doar îi îngropase amintirea cât mai adânc în sufletul lui fără măcar să știe? Oare de asta

se îndrăgostise de Krista?Pentru că îi semăna? Fusese oare un transfer de afectivitate?

Nu, nu era posibil... Ar fi nedrept. Ea nu putea să creadă că iubirea lor, atât de frumoasă, de puternică, n-ar fi putut fi decât un înlocuitor, un reflex palid al unei realități îndepărtate din care ea era exclusă.

Pe patul său, Rafael începu să se agite. Cu toată suferința ei, Krista întinse mâna și-i atinse brațul.

– Liniștește-te, Rafael. Totul este bine.

El o ascultă și închise iarăși ochii. Câteva secunde mai târziu, adormi.

Ea rămase lângă el toată noaptea și o bună parte din ziua următoare. Rafael dormea un somn greu, întretăiat de perioade de trezire în care însă delira, bolborosea fraze incoerente în care spaniola se amesteca cu engleza. Niciodată nu pronunță numele Kristei, dar aceasta se consolă că nu-l mai auzea nici pe al Rebeccăi.

În sfârșit, își reveni definitiv. Încet, deschise ochii și privi scaunul gol de lângă patul lui. Singur. Era deci singur la spital.

– Krista! strigă el cu o voce slabă, încercând să se ridice în un cot. Vreau s-o văd pe Krista...

Răsucindu-se brusc, aceasta plecă de lângă fereastra lângă care se refugiase și dintr-un salt fu lângă el.

– Sunt aici, Rafael, sunt aici... îl liniști ea, obligându-l cu blândețe, dar ferm, să se culce. Liniștește-te, dragul meu, și mai ales nu încerca să vorbești. Ești rănit destul de grav, dar se ocupă doctorul de tine. Totul este bine.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el, trecând peste recomandările ei.

– Ai încasat un glonț în abdomen.

– Ah, da... Grigorio. Gata, îmi amintesc totul acum. Am crezut că a reînceput totul. Rebecca, spitalul, totul...

Krista lăsă ochii în jos și-și înghiți cu dificultate nodul din gât. Se gândise mult la ce-i va spune când el se va trezi. Acum era momentul.

– Vrei s-o revezi pe Rebecca? îi sugeră ea, cu curaj. Aș putea s-o găsesc, dacă vrei. Mi-ar lua câteva zile, desigur, dar...

– Ce idee este asta? De ce aș vrea s-o revăd pe Rebecca?

Krista rămase tăcută. Din nou lacrimile o sufocau.

– Krista... Ce ai? întrebă el blând. De ce-mi vorbești de Rebecca?

– Ai pomenit numele ei în noaptea asta, când ți-ai revenit prima dată, mărturisi ea.

Un surâs ușor apăru pe buzele lui Rafael.

– Nu știam unde sunt, Krista, explică el. Singura dată când am mai fost în spital a fost din cauza ei. Am crezut că sunt pe cale să retrăiesc un coșmar, asta-i tot. În sfârșit, draga mea, cum îți închipui că ea ar mai avea vreo importanță pentru mine, când te am pe tine în viața mea?

Ea ridică privirea și se cufundă în ochii lui. Nu putea s-o mintă. Era prea sincer.

Cu grijă ca să nu-i facă rău, ea se aplecă asupra lui și-l sărută. Apoi îi surâse.

– Te iubesc, Rafael.

– *Carina*... Frumoasa mea, iubirea mea, murmură Rafael întinzând mâna spre ea pentru a-i mângâia părul. Pari atât de obosită. Ar trebui să mergi să te culci.

Krista ar fi vrut să mai rămână cu el, dar nu protestă, fiind conștientă că era frântă. După un ultim sărut, plecă și urmând sfaturile unei infirmiere, se duse într-un hotel

din apropiere. Luându-şi în primire camera, se dezbrăcă, făcu un duş şi se culcă. Nu trecură nici cinci minute, că deja dormea dusă.

*
* *

Se întoarse la spital a doua zi dimineaţa după ce luă un mic dejun copios. Rafael o aştepta. Părea că-i este mult mai bine şi Krista se bucură.

Abia apucă să-l sărute şi să-i zică bună dimineaţa, că o infirmieră intră în încăpere cu o tavă pe care o puse lângă Rafael. Krista privi cu mirare paharul plin cu un lichid portocaliu care se afla pe tavă.

– Ce este asta? o întrebă ea pe infirmieră.

– Micul dejun.

– Adevărat? Ei bine, nu regret că am mâncat înainte de a veni aici! exclamă ea râzând. Nu pare prea apetisant.

– Fie-vă milă şi tăceţi! glumi infirmiera. Este la regim. Nu are voie să bea decât apă şi suc de fructe, nu are voie să mănânce nimic. Totuşi, poftă bună, domnule Contreras.

Krista se aşeză pe marginea patului, apoi luă paharul şi-l întinse lui Rafael.

– Poftim, dragul meu.

– Nu vreau, mormăi acesta întorcând capul.

– Dar trebuie să-l bei!

– Nu mi-e sete, mi-e foame!

– Poate să-ţi fie, dar deocamdată bea asta.

În faţa încăpăţânării lui, Krista se hotărî să întrebuinţeze altă tactică.

– Ascultă, dragul meu, presupun că eşti la fel de grăbit ca şi mine să te întorci în casa noastră din Moreno Valley

și la lungile noastre nopți, nu? începu ea cu un aer foarte candid.

Ochii lui Rafael se iluminară.

– Desigur...

– Atâta timp cât medicii vor considera că nu ești vindecat, nu te vor lăsa să ieși de aici. Și ca să te vindeci repede, nu sunt o mie de soluții; trebuie să le urmezi sfatul cu sfințenie. Așa că bea sucul de fructe, dragul meu, dacă vrei să fim cât mai repede împreună.

Rafael surâse și în fine duse paharul la gură.

– Ești diabolică, Krista dragă... șopti el înainte de a goli paharul.

– Nu, dragul meu, doar te iubesc, îi răspunse ea simplu.

CAPITOLUL XII

Pentru lumea întreagă era, fără îndoială, o zi ca celelalte. Dar nu pentru Krista.

Alături de ea în mașină era Rafael pe care-l ducea, în sfârșit, acasă...

După o lungă tăcere, acesta începu pentru prima dată să-i povestească în ce circumstanțe exacte a fost rănit.

– Mi-a fost foarte teamă, știi, mărturisi el, în loc de concluzii.

Teamă de a n-o mai vedea, desigur...

– Este normal, dragul meu, răspunse Krista. Asta înseamnă că ești și tu o ființă umană.

Rafael dădu din cap surâzând.

– Cunosc mulți care ar fi complet uimiți să te audă vorbind așa!

– Pentru că nu te cunosc cu adevărat. Altfel n-ar fi atât de uimiți.

Când ajunseră în Moreno Valley, Rafael care era abia în convalescență, vru să se culce pentru a se odihni puțin.

– Dar nu singur, adăugă el. Vreau să te simt în brațele mele și să dorm în brațele tale.

Krista se supuse și, după ce-l ajută să se dezbrace, se dezbrăcă și ea și se duse lângă el.

– Oh, Krista... murmură el strângând-o în brațe. Tu ești rațiunea mea de a trăi, speranța mea, micul meu colț de

rai. Să nu mă părăsești vreodată, *carina*. Am atâta, atâta nevoie de tine...

Ochii i se închiseră fără să vrea, iar brațul care o cuprinsese pe Krista se făcu mai greu.

– Iubirea mea... șopti el înainte de a adormi profund.

Krista îl înveli cu cearșaful și se ghemui lângă el cu o nespusă bucurie. Era atât de minunat să-l regăsească... Timp de două săptămâni fusese lipsită de el, de tandrețea lui, de căldura lui. Două săptămâni... O veșnicie!

Dar asta nu se va mai întâmpla, își promise acest lucru. Nu mai dorea să se despartă de el niciodată... Niciodată...

*

* *

Krista era, fără îndoială, infirmiera cea mai devotată și răbdătoare, cea mai fermecătoare pe care Rafael ar fi putut-o visa și datorită îngrijirilor ei atente, acesta se restabili repede.

Mai ales că de acum Krista locuia în permanență la el. După ce ea îi povestise conflictul cu tatăl ei, el îi propusese să se instaleze definitiv la el. Bineînțeles că ea a acceptat fără rezerve. Se grăbi să scrie și două scrisori: una lui Tracy Lord, o prietenă din New York care se ocupa de difuzarea modelelor ei și de procurarea comenzilor, căreia îi comunică noua adresă fără să-i dea amănunte; și cealaltă, proprietarului apartamentului ei căruia îi comunica hotărârea de a rezilia contractul la întâi septembrie. Pentru că, deși nu știa încă dacă și cât timp va rămâne la Moreno Valley, știa însă sigur că nu se va mai întoarce la New York: era prea departe de Rafael... Spera ca până la întâi septembrie să-și facă timp să meargă

la New York pentru a-şi goli apartamentul de ultimele lucrări pe care le mai lăsase acolo.

Rafael începu să lucreze după o convalescenţă de vreo două săptămâni doar. Imediat a fost asaltat de o grămadă de probleme. Pe de altă parte, Houseman şi Thompson erau furioşi că o adusese pe Krista să locuiască la el, pentru că în sinea lor îl suspectau că făcuse acest lucru doar pentru a o sustrage pe tânăra femeie de la ancheta pe care o făceau şi mai ales să nu poată fi folosită ca informator. De fapt, din acest punct de vedere, se înşelau.

Pe de altă parte, ochiurile plasei se strângeau în jurul lui Art Mac Laren şi dacă pe plan profesional Rafael nu putea decât să se bucure, pe alt plan, mai personal, aştepta fără nici un entuziasm sfârşitul anchetei. Deoarece, pentru el însemna că în curând Krista va şti totul, cu consecinţele pe care le bănuia...

La câteva zile după ce Rafael îşi reluase lucrul, Houseman îl informă că Mac Laren se pregătea să expedieze la New York mai multe kilograme de cocaină pură. Era, dealtfel, una din ultimele cantităţi pe care se gândea să le mai trimită. Mai erau prevăzute încă două tranşe de trimis spre sfârşitul lunii, după care părea că se hotărâse să se retragă deocamdată din afaceri. Ceea ce nu bănuia probabil, era că Departamentul de Informaţii spera să-i facă această retragere definitivă. Arestarea fusese prevăzută în ziua ultimei expedieri, în scopul de a prinde întreaga bandă în flagrant delict. Dacă operaţiunea reuşea, Mac Laren era asigurat că-şi va petrece restul zilelor în închisoare.

Dar, în mod ciudat, expedierea prevăzută pentru a doua zi nu mai avu loc. Aceasta îl făcu pe Houseman să intre

într-o stare de agitație extremă. Nu era normal... De luni de zile de când erau pe urmele lui Mac Laren, era pentru prima dată când acesta își modifica programul în ultimul moment.

– Bun, dacă-i așa, noi vom lua primul avion spre New York mâine dimineață, îl anunță el pe Rafael.

Acesta păru încurcat.

– Și Krista pleacă mâine la New York.

– Ia te uită! Descurcă-te să afli numărul zborului său și ora sosirii la New York. Și mai ales nu-i spune că tu vei fi acolo. Inventează orice, că ești convocat la El Paso, pentru ancheta asupra atentatului a cărui victimă ai fost, de exemplu.

Rafael îl privi cu un amestec de dezgust și tristețe, apoi se ridică și ieși.

După o jumătate de oră, Rafael deschidea din nou ușa postului de gardă. Fără un cuvânt, aruncă pe biroul lui Houseman o bucată de hârtie împăturită în patru, apoi se întoarse și trânti ușa în urma lui. Houseman luă hârtia și o desfăcu. Pe ea era totul: numărul zborului, numele companiei aviatice, orele de plecare și sosire. Thompson care observase ce făcuse Rafael, se apropie de colegul său de la Departamentul de Informații.

– Ai necazuri cu Contreras?

Houseman dădu din cap negativ.

– Nu, nu. Din contră.

*

* *

Krista avea impresia că trăiește un coșmar. Până să ajungă la aeroportul din New York, voiajul său se derulase totuși normal. Și aici, brusc, totul se transformase în

coşmar. Doi bărbaţi se apropiaseră de ea în timp ce, la fel cu ceilalţi pasageri, aştepta să-şi recupereze bagajele şi fără prea multă vorbă, îi băgaseră sub nas legitimaţiile de poliţişti. Apoi o informară cu răceală că era arestată şi, sub privirile curioase ale mulţimii, o conduseseră ca pe un răufăcător obişnuit spre o maşină care aştepta cu motorul pornit în faţa aeroportului. Mai târziu, a aflat că găsiseră mai multe kilograme de cocaină în bagajele sale, ceea ce însemna că era acuzată de trafic de droguri. Ea, Krista Mac Laren, la care consumul de droguri se limita la câteva nenorocite de aspirine din când în când, când o durea capul sau avea febră... Era un coşmar, un adevărat coşmar!

Agentul departamental care-o interoga de vreo jumătate de oră, un anume Tyler Mc Kenzie, se aplecă spre ea şi-i întinse telefonul.

– Dacă vreţi să sunaţi pe cineva, poftim.

Krista privi telefonul fără să-l vadă. Pe cine să cheme? Rafael? Era la El Paso pentru toată ziua. Pe tatăl ei? Ridică din umeri. Pe cât îl interesau pe el problemele fiicei sale...

– Nu, nu văd pe cine aş putea suna, răspunse ea ridicând capul. Oh, staţi puţin! Bărbatul acela de acolo, îl cunosc!

Mc Kenzie aruncă o privire în direcţia pe care o arăta ea, de cealaltă parte a uşii de sticlă.

– Houseman?

– Da. El lucrează cu cei de la frontieră, la Nueva Vida.

– El? Glumiţi!? Este unul din agenţii noştri. În schimb, cel care este cu el, mexicanul, acela da, este grănicer.

Krista făcu ochii mari, buimăcită. Mergând încet, Houseman şi bărbatul cu care vorbea se văzură mai bine

și atunci îl observă pe Rafael. Rafael pe care-l credea la El Paso... De ce-o mințise? Și ce căuta el aici, în clădirea Departamentului de Informații?

McKenzie, care o observa cu atenție pe Krista, fu mai mult decât interesat de reacția ei. De ce o tulburase atât apariția lui Houseman?

Fără un cuvânt, se ridică de pe scaun, deschise ușa și-l strigă pe Houseman. Acesta veni imediat împreună cu Rafael. Amândoi încremeniră în prag, uluiți.

– Krista! strigă în sfârșit Rafael, repezindu-se spre ea. Dar ce faci aici?

– Este arestată, răspunse Mc Kenzie în locul ei.

– Arestată? repetă Rafael stupefiat.

O privi neîncrezător pe Krista și-i luă mâinile în ale sale cu tandrețe.

– Tu? Arestată? Este o glumă...?

– Este acuzată de trafic de droguri. Transporta cocaină în bagaje.

Rafael tresări și întoarse capul spre Richard Houseman. Privirile li se întâlniră. Amândoi, evident, se gândeau la același lucru. Art Mac Laren... Expedierea care nu avusese loc în ajun... Totul era acum clar. Mac Laren anulase expedierea pentru că știa că fiica lui venea a doua zi la New York și se gândea să profite...

– Tyler? Pot să-ți vorbesc un minut în particular? întrebă Houseman.

Mc Kenzie fu de acord și cei doi bărbați dispărură pe coridor. Rafael o cuprinse atunci pe Krista de umeri și, încet, o trase spre el. Uitând pentru o clipă că o mințise și că din acest motiv ea ar fi putut să fie furioasă pe el,

Krista se lăsă strânsă în brațe și își ascunse fața în umărul lui.

– Nu știu cum a ajuns această cocaină în bagajele mele, șopti ea cu voce slabă. Îți jur, Rafael.

– Știu, *carina,* știu... o liniști el.

Când Mc Kenzie și Houseman reveniră în încăpere, o informară pe Krista că era liberă. Înainte însă de-a o lăsa să plece cu Rafael, Houseman ținu să-i pună câteva întrebări.

– Cine știa că vii la New York, Krista?

– Rafael, Royce Ann, Juana...

– Juana? repetă el.

– Este guvernanta tatălui meu. De fapt și tatăl meu știa, și Jack Marshal și Tracy Lord.

Rafael și Houseman evitară să se privească pentru a nu se trăda.

– Trebuia să vină cineva să te ia de la aeroport? continuă Houseman întrebările.

– Da, Tracy. Dealtfel, acum îmi dau seama că n-am văzut-o la aeroport... Probabil că a întârziat. Va trebui să-i telefonez, altfel se va neliniști.

– O să-i telefonezi mai târziu.

Era clar, gândi Rafael. Tracy Lord venise cu siguranță la aeroport pentru a ridica marfa care-i fusese expediată prin Krista, fără ca aceasta să știe. Fără îndoială că se ascunsese cu intenția de a se arăta doar când va fi sigură că Krista își recuperase bagajele fără probleme. Și când, de departe, fusese martoră la arestarea ei, a preferat să se eclipseze înainte de a fi văzută.

– Și de unde a știut tatăl tău despre acest voiaj? continuă Houseman. I-ai spus tu?

– Da. Când i-am telefonat lui Tracy pentru a o anunța de sosirea mea, ea mi-a cerut să-i dau noutăți de la tatăl meu. I-am telefonat deci Juanei rugând-o să pună totul în valiza pe care o voi lua în drum spre aeroport. Dar a răspuns la telefon tatăl meu. Mi-a promis că-i va transmite mesajul Juanei, și asta-i tot.

– Când te-ai dus să iei valiza cine mai era acolo?

– Tatăl meu și Jack Marshal. Mi-au dat valiza, am pus-o în mașină, fără să mă gândesc ce poate fi în ea și am plecat. După părerea voastră, cum a ajuns această cocaină în bagajele mele?

– Este prea devreme să știm, răspunse Houseman, evaziv.

– Și cum ați găsit-o?

– Au mirosit-o câinii noștri când au fost descărcate bagajele din avion. Sunt dresați pentru asta.

– Și acum vreau să-mi explicați ce faceți voi doi la New York, când trebuia să vă petreceți ziua la El Paso?

Rafael lăsă ochii în jos, încurcat. Din nou Richard Houseman vorbi primul.

– În ultima clipă am fost chemat urgent la New York. Așa că ne-am schimbat planurile. Și cum aveam nevoie de cineva care să vină cu mine, l-am luat pe Rafael. Asta n-o să-l deranjeze prea mult pe Thompson pentru că, oricum, Rafael trebuia să lipsească toată ziua de la serviciu.

– Dar azi-dimineață când ai plecat știai asta! observă Krista privind spre Rafael. De ce nu mi-ai spus nimic?

– Houseman m-a făcut să înțeleg că lucrează la o afacere ultra-secretă și am simțit că nu am dreptul să spun nimănui nimic, nici chiar ție.

Krista îi aruncă o privire câteva clipe, apoi hotărî să-i accepte explicațiile. Houseman declară atunci întrevederea încheiată și se despărțiră.

*
* *

– Rafael? murmură Krista.

În loc de răspuns, Rafael scoase un fel de mormăit vag. Ca întotdeauna după ce făceau dragoste, se simțea prea bine pentru a avea chef să vorbească.

– Dacă Richard este agent departamental, asta înseamnă că nu lucrează direct cu voi?

– Nu chiar, admise Rafael.

– Deci, dacă a venit la Nueva Vida, asta înseamnă că supraveghează pe cineva. Mă întreb cine ar putea fi...

Rafael se făcu că nu aude.

– Rafael? reluă Krista.

– Da...

– Nu crezi că acesta ar putea fi Jack Marshal? Nu știu de ce, dar nu pot să-l sufăr. Nu are o față cinstită.

Rafael își strecură un braț pe sub talia Kristei și o întoarse spre el.

– Nu vrei să dormi, draga mea? îi sugeră el. Sunt obosit și mâine ne trezim în zori pentru a prinde avionul. O să vorbim despre asta altă dată, dacă vrei.

Sigur că vroia, dar cu condiția ca Rafael să-i mai dovedească încă o dată ce mult o iubește, cât de puternică, de voluptuoasă, de magică era dragostea lor...

Rafael adormi greu în noaptea aceea. Pe de o parte, patul Kristei, produsul pur al unei anumite mode new-yorkeze, era atât de vast încât se simți de-a dreptul pierdut în imensitatea lui. Apoi, și mai ales, se gândi că acum

devenea urgent s-o pună pe Krista la curent cu întreaga afacere. Era prea aproape de a descoperi ea însăși adevărul. Era mai bine să i-l spună el mai înainte. Mâine va vorbi cu Houseman despre asta.

Zarurile au fost aruncate. Peste câteva ore, peste câteva zile, cel mai târziu, viitorul său, fericirea sa, iubirea sa vor fi definitiv masacarate.

*
* *

Krista se așează pe scaunul pe care i-l arătase Thompson și își plimbă privirea interogativă asupra celorlalte două persoane care se aflau în încăpere: Houseman, a cărui expresie sumbră nu prevestea nimic bun și Rafael care părea hotărât să-i evite cu orice preț privirea. Ceva în sufletul ei îi prevestea că era pe punctul de a petrece cea mai îngrozitoare zi din viața ei și simți cum inima i se strânge.

Houseman îi propusese de nenumărate ori lui Rafael să-i explice el însuși toată povestea Kristei, dar acesta refuzase cu încăpățânare. Houseman nu mai avea de ales. Lui îi revenea acum sarcina dificilă de a-i aduce la cunoștință tinerei femei veștile proaste.

– Krista, noi știm cine a pus cocaina în bagajele tale. De un an și jumătate, Departamentul urmărește afacerea. Acum cinci luni, noi am prevenit punctul de frontieră de la Nueva Vida pentru că aveam convingerea că drogurile provin din America de Sud și treceau frontiera prin acel loc. Rafe și cu mine și Thompson lucrăm încă de atunci și suntem în legătură cu agenții din New York și Miami. Este o afacere foarte, foarte mare, după cum vezi... Și

după venirea ta, alaltăieri, la New York, ne-am gândit că devenea periculos dacă nu te puneam la curent.

– Jack Marshal este vinovatul, nu-i așa?

– Este implicat până peste cap în afacere, dar nu el este responsabilul.

Fața Kristei se descompuse. Responsabilul... Nu, nu putea fi adevărat, nu putea să fie... tatăl ei?!

– Dar el nu are nevoie de bani! șopti ea. Câștigă deja atât de mult... Nu, nu se poate, vă înșelați. Nu poate fi el.

– Din păcate, nu există nici o îndoială, Krista. Îmi pare rău.

Prăbușită, Krista ridică privirea spre Rafael în speranța că va primi din partea lui o încurajare, dar acesta rămase tăcut, cu privirea în pământ.

Și deodată Krista își dădu seama de implicațiile acuzațiilor lui Richard. De cinci luni el lucra împreună cu Rafael. Or, ea venise în Nueva Vida cu patru luni în urmă. Rafael era deci deja la curent cu afacerile tatălui ei când începuseră să se întâlnească. De aici, până la gândul că făcuse dragoste cu ea pentru a obține informații, nu mai era decât un pas...

Krista avu impresia că totul se sfărâmă în sufletul ei și, pentru o clipă, crezu că va leșina, aici, în fața tuturor. Erau prea multe dintr-odată: dezamăgiri, trădări, suferințe.

În liniștea care urmă, Houseman se ridică să iasă.

– Cred că aveți de vorbit amândoi, zise el. Vino, Martin.

Krista și Rafael rămaseră singuri. Urmă o tăcere lungă, apoi Krista murmură cu lacrimile în ochi:

– Cum ai putut, Rafael? Cum ai putut să joci comedia dragostei atâta timp?

– N-a fost o comedie, Krista, răspunse Rafael trist. Tu ești cu adevărat totul pentru mine. Am nevoie de tine în viața mea, *carina,* și eu...

– Ajunge! îl întrerupse Krista cu o voce sugrumată de suferință, fie-ți milă.

Rafael înțelese că nu era momentul explicațiilor. Deocamdată, ea primise foarte rău lovitura. Poate mai târziu, după ce se va mai fi liniștit.

– Bine, Krista. Pleacă și urăște-mă. Într-o zi când ura va fi murit, vei vedea că încă mă mai iubești. Iar eu, te voi aștepta.

Krista se ridică și porni spre ușă.

– Dacă măcar te-aș putea urî... șopti ea înainte de a ieși. Totul ar fi cu mult mai puțin dureros...

CAPITOLUL XIII

După ce-şi aruncă toate lucrurile în valize, Krista părăsi Moreno Valley şi se refugie într-unul din cele două moteluri din Nueva Vida. Ştia că Royce Ann ar primi-o cu plăcere ca mai înainte, dar voia să fie singură.

Trecuseră de acum câteva ore de când se încuiase în cameră, întinsă pe pat, nemişcată, incapabilă de a plânge deşi ar fi avut atâta nevoie, când telefonul sună. Mai întâi nu vru să răspundă, dar cel ce suna era, evident, încăpăţânat, pentru că suna din sfert în sfert de oră, lăsând telefonul să sune lung de fiecare dată.

După două ore încetă în sfârşit şi Krista răsuflă uşurată, când cineva bătu la uşă.

– Nu vreau să văd pe nimeni!

– Dă-mi voie să intru, Krista, se auzi vocea lui Houseman. Vreau să-ţi vorbesc.

– Nu!

– Deschide uşa sau o sparg! ameninţă el.

Cu un oftat, Krista se ridică şi se duse să deschidă. Apoi, fără un cuvânt, se întoarse şi se aşeză pe pat cu genunchii sub bărbie, aşteptând.

Richard închise uşa şi se lăsă să cadă pe unicul scaun existent în cameră.

– Rafael este îngrozitor de nefericit, trebuie să ştii, o anunţă el fără menajamente.

Pentru o clipă, Krista se simți tulburată. Se așteptase ca Richard să-i vorbească despre tatăl ei, nu despre Rafael. Dar își reveni destul de repede.

– Mă uimești, Richard. N-aș fi crezut că voi doi puteți fi prieteni, declară ea cu răceală.

– Și tu mă uimești, Krista. Te credeam suficient de inteligentă încât să-ți dai seama că Rafael nu are nevoie de prieteni. De tine are nevoie.

Umerii Kristei se încovoiară.

– Fără îndoială că m-ai supraapreciat. Dacă aș fi fost într-adevăr inteligentă, Rafael n-ar fi putut să se joace cu mine atât de ușor.

– Krista... El te iubește.

– Dacă m-ar fi iubit, nu s-ar fi folosit de mine așa cum a făcut, în scopuri strict personale.

– Nu te-a folosit. Îți garantez. N-am obținut nici cea mai mică informație despre tatăl tău care să fi venit de la tine. Încă de la început, Rafael te-a protejat cu înverșunare. În ceea ce mă privește, trebuie să-ți mărturisesc că te-am crezut complice cu tatăl tău. În meseria mea cam avem obiceiul să suspectăm pe toată lumea, adăugă el în loc de scuze. Și m-am certat de multe ori cu Rafael pe acest subiect. El era convins de nevinovăția ta și nici măcar nu admitea să fie pusă la îndoială. Te asigur că s-a bătut ca un leu pentru ca tu să nu fii amestecată în nici un fel în toate acestea.

Krista oftă.

– Pentru asta te-ai deranjat să vii? Atunci, îmi pare rău să te dezamăgesc, dar ai pierdut timpul degeaba. Nu te cred.

– Krista, te rog, lasă-i măcar o ultimă șansă de a se justifica în fața ta...

– Nu pot să cred! Dar se pare că el te-a trimis?! Pentru că n-a avut curajul să vină el însuși, fără îndoială! îl luă ea în zeflemea, cu răutate.

– Nu, Krista, nu m-a trimis el. Nici măcar nu știe că sunt aici. Doar că eu am multă admirație și mult respect pentru el, imaginează-ți. Și, în consecință, găsesc că ești foarte nedreaptă cu el.

– Nedreaptă? întrebă ea pe un ton în care se amestecau furia și amărăciunea. Eu, nedreaptă? Pleacă, Houseman, și să nu te mai văd vreodată! Ieși! Lasă-mă singură!!! strigă ea izbucnind în hohote de plâns.

Houseman se ridică.

– Mai gândește-te, Krista, înainte de a fi prea târziu... La revedere!

Și ușa se închise în urma lui.

*

* *

– Expedierea mărfii are loc mâine.

Houseman așteptă câteva clipe ca Rafael să-i răspundă, dar nu se auzi nimic.

– M-ai auzit? Expedierea mărfii se face mâine. Cel puțin cinci sute de kilograme de cocaină pură.

Rafael dădu din cap în semn că auzise.

– Unde are loc transferul mărfii?

– Aici, îl informă Houseman, arătând cu degetul un punct pe harta agățată pe perete. La câteva sute de metri de postul de frontieră. Dacă asta nu se poate numi provocare!... Vrei să fii cu noi mâine când îi vom aresta pe Mac Laren și banda lui?

– Da.

În situația în care se afla acum, măcar să-și îndeplinească misiunea până la capăt. Oricum, pe Krista o pierduse probabil pentru totdeauna.

– Atunci ne întâlnim la mine acasă mâine dimineață la ora opt, încheie Houseman.

Rafael aprobă în tăcere, apoi se duse în biroul lui. Aici îl aștepta un mesaj de la Art Mac Laren. Acesta îi cerea să vină imediat la el; viața Kristei era în pericol.

Viața Kristei? Rafael puse hârtia pe birou și se repezi afară. Ce se întâmplase? Ce putuse să i se întâmple dragei lui Krista? Prefera să nici nu se gândească.

*
* *

Art Mac Laren îl aștepta. În fața neliniștii lui Rafael, el avu un mic surâs enigmatic, apoi se îndreptă spre un Land-Rover și-l invită să urce. Rafael se supuse. L-ar fi urmat și la capătul lumii pentru a putea avea vești despre Krista.

Mac Laren îl duse până în vârful colinei celei mai apropiate. Aici opri motorul si-i făcu semn lui Rafael să coboare. Apoi îi întinse un binoclu și-i arătă cu degetul un punct în deșert.

– Privește acolo. Este Krista cu Diablo. Hai, uită-te! îi ordonă el aspru.

Rafael își duse binoclul încet la ochi și privi. Nu era nici o îndoială. Ea era.

– Acum privește puțin mai spre vest. Cred că-i vezi pe cei patru călăreți?...

Da, el îi observase pe călărețiii care-l aveau pe frunte pe Jack Marshal. Mâinile lui Rafael se crispară pe binoclu. Începea să întrevadă oribila manevră...

– Te previn, Contreras, continuă Art Mac Laren. Dacă încerci ceva mâine pentru a mă împiedica să-mi expediez marfa, ea va muri. Și știi cum se moare în deșert? Încet, în suferințe atroce, uscându-te, puțin câte puțin, în soare. Nu dorești să i se întâmple așa ceva Kristei totuși, nu?

Cei patru călăreți se apropiaseră de Krista și acum o duceau cu forța. Rafael lăsă jos binoclul, incapabil să mai suporte scena. Ar fi dorit să-l omoare pe acest om de lângă el. Dar nu se putea. De acum înainte soarta Kristei era legată de cea a tatălui său.

– Ce dorești de la mine, mai exact?

– Vreau să mă lași să-mi termin micile mele afaceri în liniște. Și mai vreau ca prietenii tăi de la Departament să înmormânteze dosarul. M-am hotărât să-mi încetez activitățile, Contreras, și vreau de acum încolo să trăim în pace. Așadar? Pot conta pe tine?

– Da, răspunse Rafael dintr-o suflare, știind totuși că decizia finală nu-i va aparține lui.

– Perfect! Știam că vei fi rezonabil... Hai să mergem, te conduc. Și dacă totul merge bine, Krista îți va fi înapoiată mâine seară. În viață.

Rafael intră în biroul lui Houseman fără să mai bată la ușă.

– Au răpit-o pe Krista, spuse el cu disperare.

– Cine „au"? întrebă Houseman prudent.

– Oamenii lui Mac Laren. O vor omorî dacă noi vom interveni mâine.

Richard Houseman avu o tresărire.

– Dar cum au aflat că vrem să-i arestăm mâine?

Rafael ridică din umeri.

– N-am nici cea mai mică idee.

– Și... unde au dus-o? întrebă Houseman.

– Închipuiește-ți că nu mi-au spus!

Houseman se ridică brusc din fotoliul său și începu să se plimbe prin încăpere, nervos.

– Îmi pare rău, Rafe, dar nu putem anula acțiunea de mâine, declară el, în sfârșit.

– Vrei într-adevăr s-o ucidă?

– Nu vorbi prostii! exclamă Richard agasat. Se întâmplă că nu sunt numai eu implicat în această acțiune. Întreg Departamentul este în spatele meu. Am cheltuit mulți bani și mult timp pentru a-l avea pe Mac Laren. Nu pot să-mi anunț acum superiorii că m-am hotărât să abandonez, atât de aproape de țintă, doar pentru că viața unei nevinovate este în pericol. Mi-ar râde toți în obraz.

Se întrerupse o clipă și, brusc, privirea i se lumină.

– Rafe, știi să urmărești o pistă?

– Da.

– Atunci ascultă-mă. Nu pot să te ajut, dar nici nu pot să te împiedic să te duci să-ți riști viața, dacă așa vrei. Ai până mâine dimineață timp să te duci să încerci s-o găsești pe Krista și s-o eliberezi. Mi-ai spus că erau patru indivizi. Crezi că o să izbutești?

– Va trebui să izbutesc.

Era pregătit să moară încercând s-o salveze din ghearele paznicilor ei.

Pentru a putea urmări pe cineva cu succes prin deșert, îți trebuia, în aceeași măsură, șansă și talent. Șansa era cu Rafael pentru că, datorită lui Art Mac Laren, știa în ce direcție o luaseră răpitorii Kristei. În ce privește talentul, Rafael nu avea mare nevoie de el. Ca măsură de precauție

trebuia să aștepte căderea nopții pentru a se lansa pe urmele lor, ceea ce le dădea patru ore avans. Or, el știa că în nisipul deșertului urmele dispăreau, din nefericire, foarte repede.

După ce Richard îi urase noroc, Rafael se dusese acasă pentru a se pregăti de încercarea care-l aștepta în cursul nopții. Își ascuți cu grijă cuțitul, curăți și verifică mecanismul Colt-ului său precum și al Magnum-ului, apoi își adună materialul de care credea că va avea nevoie: o lanternă putenică cu baterii de schimb, un bloc-notes, un creion, un metru și un vas cu apă. Cu astea, era pregătit pentru orice eventualitate.

Porni imediat ce se lăsă seara, călare. Își aminti locul unde o văzuse pe Krista și direcția din care veniseră cei patru călăreți. Asta îi permise să diferențieze urmele lăsate de Diablo și cele ale celorlalți cai. Apoi începu urmărirea propriu-zisă.

Timp de trei ore, totul merse bine. Înainta pe drumul bun fără ezitări. Apoi apăru prima dificultate. După numeroase urme ce se vedeau în nisip, Rafael înțelese că aici se opriseră pentru mai mult timp. Caii dăduseră din copite nerăbdători, iar doi dintre ei o apucaseră spre sud, în timp ce altul venise dinspre sud pentru a se alătura grupului rămas și împreună, plecaseră, de această dată spre nord.

Rafael rămase o clipă foarte încurcat. Pe care din cele două grupuri va trebui să-l urmărească? Bineînțeles, urmele lăsate de Diablo duceau spre nord. Dar oare era el călărit în continuare de Krista? Nu cumva răpitorii ei o obligaseră să călărească alt cal pentru a încurca urmele?

Gândindu-se bine, Rafael hotărî totuși să-l urmărească pe Diablo. Se vedea că acesta era în continuare călărit de

cineva, iar în urmele pe care le lăsa nu se observa nici un pic de enervare a calului. Or, Rafael știa că numai Krista putea stăpâni armăsarul. Deci, în mod obligatoriu, ea era cea care-l călărea pe Diablo.

Raționamentul lui fu confirmat după încă doi kilometri. Grupul se oprise din nou, dar de această dată pentru a se odihni. Toată lumea coborâse de pe cai și în urmele de pași lui Rafael nu-i fu greu să descopere urmele Kristei, care era singura femeie din grup. Constată dealtfel că profitase de această oprire pentru a încerca să fugă, căci urmele ei se depărtau considerabil de cele ale celorlalți și Rafael știa să diferențieze urmele cuiva care merge și ale celui care fuge. Puțin mai departe, fusese însă ajunsă și trântită jos. Se vedeau încă bine urmele unei lupte. Apoi fusese adusă cu forța înapoi. Fără îndoială că se rănise în timpul luptei pentru că se observa că acum șchiopăta cu piciorul stâng.

Rafael strânse pumnii cu furie. Își imagina teroarea prin care trecea Krista, disperarea ei și suferea pentru ea. Dar o va răzbuna, își promisese. Răpitorii ei vor plăti scump.

Abia în zori simți un miros de fum. Aprinseseră un foc peste noapte, probabil nu departe de aici. Rafael avu un ușor sentiment de triumf. Aproape că o regăsise.

Pista pe care o urma îl duse repede la intrarea unui mic canion și, instinctiv, știu că ajunsese la țintă. Dacă organizaseră un loc de popas pentru noapte, acesta nu putea fi decât aici. În altă parte ar fi prea descoperiți.

Rafael verifică totuși că urmele pătrundeau în canion, apoi, sigur de acest lucru, își legă calul de un copac mai departe de drum și se angajă și el în strâmtoare.

O văzu. Era aici, culcată direct pe pământ, cu mâinile și picioarele legate, la mai puțin de un metru de el.

Rafael se mișcă cu grijă, cu inima bătând să-i iasă din piept. De cealaltă parte a focului, cei trei bărbați dormeau profund. Se gândi că avusese noroc că răpitorii nu puseseră pe nimeni de pază.

Încet, Rafael scoase cuțitul și-l desfăcu. Apoi se târî până aproape de Krista și, dintr-o singură mișcare, tăie sfoara care-i lega picioarele. Observă cu această ocazie că, așa cum bănuise, avea o gleznă umflată și, fără îndoială, foarte dureroasă. Krista va putea merge cu greutate până la ieșirea din canion. Despre fugă nici nu putea fi vorba. Deci el va trebui s-o ducă pe sus.

Prin somnul ei agitat, Krista simți că este atinsă. Deschise ochii și fu cuprinsă de teroare văzând un bărbat aplecat asupra ei. Adunându-și tot curajul, își ridică mâinile legate deasupra capului și-l lovi cu toată puterea în ceafă. Bărbatul scoase un mormăit înfundat și-i puse fără menajamente mâna peste gură pentru a o opri să strige.

– Sunt eu, *carina*... șopti el repede.

Ochii tinerei femei se măriră de stupoare când își dădu seama că este Rafael. Acesta îi luă mâna de pe gură și-i eliberă mâinile.

– Poți să mergi? întrebă el șoptit.

Krista dădu din cap afirmativ, deși era departe de a fi convinsă. Dar nu era acum momentul să-și plângă de milă. Dacă va trebui să meargă, ei bine, va merge.

Rafael se ridică pentru a-și pune la loc cuțitul și încremeni pe loc simțind un obiect rece, metalic atingându-i ceafa. Reținându-și respirația, stătu mai nemișcat ca o statuie.

Krista se mișcă și ea, strâmbându-se de durere, apoi îi surâse bărbatului care era în spatele lui Rafael. Acestuia nu-i venea să creadă. Oare nu vedea ea că bărbatul acela îl amenința cu un revolver?

Ba da, îl văzuse, dar după toate aparențele, acesta n-o neliniștea.

– E-n ordine... șopti ea. Este Rafael.

Bărbatul lăsă imediat arma în jos și murmură, cu o voce care nu-i era chiar necunoscută lui Rafael:

– Nu este prea prudent că te lași fascinat de o femeie frumoasă într-atât încât să uiți ce se întâmplă în jurul tău, Contreras...

Rafael se întoarse brusc. Eduardo îl privea drept în ochi, cu un surâs ironic pe buze. Se aplecă apoi spre Krista, pentru a o ajuta să se ridice.

– Vin și eu cu voi, șopti el fără altă explicație.

Rafael i-ar mai fi pus și alte întrebări, dar momentul era prost ales.

O plasară pe Krista între ei doi, ca astfel ea să se poată sprijini de umerii lor pentru a-și mai ușura suferința din cauza gleznei umflate. Apoi Rafael o prinse pe după talie și plecară.

Abia parcurseseră vreo sută de metri când, din nenorocire, Krista se lovi de o piatră cu piciorul sănătos, fiind obligată să-l pună în pământ pe celălalt pentru a nu se dezechilibra. Durerea fu atât de vie încât, fără să vrea, lăsă să-i scape un țipăt ușor.

Din nefericire, Diablo o auzi și-și recunoscu imediat stăpâna. De bucurie, dădu drumul unui nechezat lung, ceea ce avu ca principal efect trezirea imediată a lui Jack Marshal și a prietenilor săi. Aceștia observară dispariția

prizonierei lor și, cu exclamații furioase, își adunară armele și porniră în urmărirea fugarilor.

Dintr-o privire, Rafael constată că în afara unei stânci după care s-ar fi putut adăposti doar o persoană, nu mai exista altă posibilitate de a se ascunde. În schimb, nu erau prea departe de intrarea canionului. Singura salvare era deci fuga.

– Eduardo, ia-o pe Krista cu tine și fugi până la capătul canionului. Acolo o să găsești calul meu. Plecați cu el. Eu rămân aici să vă acopăr.

– Nu vreau să plec fără tine! strigă Krista.

– Și te previn, Eduardo, adăugă Rafael neținând cont de intervenția Kristei, dacă i se întâmplă ceva, te omor!

Privirile celor doi se încrucișară și Eduardo înțelese că nu glumea. Fără un cuvânt, se aplecă, o luă pe Krista în brațe și începu să fugă, încărcat cu prețioasa lui povară.

Marshal și complicii săi câștigaseră teren și deja numeroase gloanțe ricoșau din pământ. Rafael se aruncă pe burtă în spatele stâncii și-și scoase magnum-ul. Apoi, ridicându-se pe jumătate, ținti și trase. Primele două gloanțe își greșiră ținta dar îi obligară pe urmăritori să se adăpostească, permițându-i astfel lui Eduardo să scape tirului lor.

Krista era furioasă. Degeaba striga și-l ruga pe Eduardo s-o ducă lângă Rafael, era ca și cum vorbea cu un perete. Numai după ce ajunseseră lângă calul lui Rafael, băiatul o lăsă jos din brațe. De fapt, o sui imediat pe cal și-i dădu ordin să se îndepărteze.

– Și tu? Tu unde te duci?

– Mă întorc să-l ajut.

– Atunci vin cu tine.

– Nici nu poate fi vorba, senorita; nu-i puteți fi de nici un folos și riscați să fiți omorâtă. Și dacă i se întâmplă și lui vreo nenorocire, asta ar însemna că a murit degeaba. Plecați, senorita, îi comandă el ferm. O să vă ajungem din urmă.

În canion împușcăturile începură să se audă din nou. Krista, cu obrajii uzi de lacrimi, ținea strâns frâul și se îndepărta spre sud. Eduardo avusese dreptate: ea nu mai putea să-i fie de folos acum lui Rafael. Dar nu putu merge mai departe. Aproape fără să vrea, opri calul la vreo două sute de metri de intrarea canionului și, nemișcată, cu inima strânsă, asculta schimburile de focuri, își imagina ce este mai rău și se ruga lui Dumnezeu să nu se întâmple.

*
* *

Rafael tocmai reîncărca revolverul când Eduardo ajunse în preajma lui târându-se.

– Ce faci aici? îl certă Rafael încruntându-și sprâncenele. De ce nu ești cu Krista?

– Totul este în ordine, ea este în siguranță.

Un glonț lovi stânca chiar deasupra capetelor lor, făcând să cadă o ploaie de așchii de piatră și praf. Culcat pe burtă, Rafael se hazardă în afara adăpostului și-și reglă tirul. La vreo treizeci de metri el observă o umbră care se mișca prin tufișuri. Încet, fără ca mâna să-i tremure, Rafael apăsă pe trăgaci. Se auzi un țipăt și umbra se prăbuși.

– Stai pe loc, Marshal... spuse Eduardo.

Abia terminase, că acesta și ieși din ascunzătoare cu mâinile deasupra capului.

– Nu trage, Contreras! Mă predau! strigă acesta avansând spre ei cu pași măsurați.

– Este un laș, murmură Eduardo cu dispreț. Doar cu femeile se simte curajos.

Rafael întoarse capul spre el.

– A maltratat-o pe Krista? întrebă el, încet.

Eduardo simți că de răspunsul său depindea soarta lui Marshal și simți o ușurare putând să răspundă „nu" fără a minți.

Rafael se ridică încet și, ținând neglijent revolverul în mână, porni în întâmpinarea lui Marshal. Când nu mai erau separați decât de câțiva metri, acesta lăsă brusc mâna dreaptă în jos și-și apucă pistolul ce se afla în spate, la centură. Apoi îl îndreptă spre pieptul lui Rafael rânjind cu răutate.

– Poți să mă omori, Contreras, dar vei muri și tu.

Împușcătura îl surprinse pe Rafael. Era sigur că el nu trăsese și totuși, în fața lui, Marshal se prăbușea, cu o pată mare de sânge care se lățea din ce în ce mai mult pe cămașa lui. Își aminti atunci de revolverul cu care-l amenințase Eduardo mai devreme și se întoarse brusc. Eduardo era în spatele lui, cu arma încă fumegândă în mână.

– Este mort? întrebă el cu greutate.

– Da. Îți datorez viața, Eduardo. Mulțumesc...

Eduardo lăsă ochii în jos spre cadavru, și păli. Înțelegându-i tulburarea, Rafael se apropie de el și-i puse o mână pe umăr cu afecțiune.

– A fost pe viață și pe moarte, Eduardo. Eu sau el.

O imensă bucurie năvăli în inima Kristei când îi văzu ieșind din canion împreună. Îndemnându-și calul cu pintenii, ea se repezi spre ei în galop și se opri într-un nor de praf lângă Diablo pe care-l călărea Rafael. O clipă, amândoi se priviră în tăcere. Apoi ea întinse mâinile spre

el și Rafael, prinzând-o de talie, o ridică de pe cal și o instală alături de el, pe Diablo. În sfârșit, se îmbrățișară cu atâta patimă încât amândurora li se tăie respirația.

– Krista, dragostea mea... șopti Rafael. În sfârșit, tu...

Aceste cuvinte parcă o treziră pe Krista la realitate. Depărtându-se ușor de el, întoarse capul și spuse cu răceală:

– Mulțumesc, Rafael. Și ție, Eduardo, adăugă ea cu o voce mai blândă. Vă mulțumesc că mi-ați salvat viața.

Rafael se crispă. Chiar după tot ce se întâmplase, ea încă era supărată pe el. Cu disperare, îi prinse bărbia forțând-o să-l privească.

– Krista, te implor, iartă-mă. Te iubesc, *querida,* te iubesc ca un nebun... Îți jur că nu m-am folosit de tine, îți jur că atunci când îți șopteam cuvinte de iubire la ureche, credeam într-adevăr în ele. Iartă-mă, iubirea mea. Dacă te-am mințit vreodată, a fost pentru că nu aveam de ales.

Krista dădu din cap cu tristețe.

– Aș vrea să te pot ierta, oftă ea, dar nu sunt sigură că voi reuși.

– Dă-ne o șansă de a fi, în sfârșit, fericiți, dragostea mea. Am nevoie de tine și știu că și tu ai nevoie de mine. Niciodată nu voi putea să-mi șterg din minte trădarea, nici răul pe care ți l-am făcut. Dar cu dragostea ce ți-o pot da și cu trecerea timpului, poate nu vei mai suferi atât. Te implor, dă-ne o șansă... Te iubesc atât...

Krista nu răspunse. Fără îndoială că el avea dreptate. Îl iubea și ea prea mult pentru a nu-l ierta, într-o zi...

După tăcerea ei, Rafael înțelese că el câștigase. Dragostea lor rezista furtunii și de acum încolo nimic nu-i va mai putea despărți.

În trap ușor, se întoarseră în oraș. Rafael o conduse pe Krista direct la prietena ei Royce Ann, unde știa că putea să se îngrijească și să-și revină liniștită din emoții.

Jim Stone, care era pe punctul de a pleca la lucru, îl primi nu fără o oarecare încruntare. Îi salută pe Krista și pe Eduardo cu un semn scurt din cap și-l luă pe Rafael de braț, trăgându-l mai la o parte.

– A fost o încăierare azi-dimineață la Art Mac Laren. Mi-a telefonat Martin adineaori. Au arestat pe toată lumea, dar se pare că a fost cu bucluc. Sunt doi morți și mai mulți răniți. Se pare că Mac Laren face de mai multe luni un trafic serios cu cocaină. Mi se pare că erai și tu la curent.

– Da. Și pe el? L-au arestat?

– Într-un fel, da, răspunse Jim aruncând o privire în direcția Kristei. Este mort.

*
* *

Rafael se așeză pe scările verandei cu o cutie de Coca-Cola în mână și, pentru a mia oară, scrută deșertul. Krista plecase să se plimbe de mai bine de două ore și, după toate probabilitățile, trebuia să se întoarcă. Rafael ar fi vrut s-o însoțească, dar i s-a părut mai înțelept să rămână acasă, să facă niște reparații pentru care nu avusese timp până acum.

Adevărul era că, după ce primise conducerea postului de frontieră de la Nueva Vida, nu mai avusese timp să se ocupe de mare lucru, mai ales că ținea neapărat să-i consacre puținul timp liber Kristei și copiilor lor.

Îi atrase atenția o mișcare la vreo sută de metri în stânga lui. De departe, îi recunoscu pe Krista și pe cei trei copii. Puse cutia goală de Coca-Cola jos și sări în picioare pentru a porni în întâmpinarea lor.

După ce-și îmbrățișară tatăl și-i povestiseră despre plimbarea lor vorbind toți deodată, Alejandro, Miguel și Julia se îndepărtară, fugind spre casă. Rafael își cuprinse atunci soția pe după umeri și amândoi îi urmară, mai încet.

– A fost o plăcere plimbarea de astăzi și copiii sunt obosiți, declară Krista. Poate vrei tu să le faci baie până pregătesc eu masa, în felul acesta vor fi mai repede în pat.

– Și tu, cu atât mai repede în brațele mele, adăugă Rafael, strângând-o cu dragoste la piept.

– Ia te uită!... Ai cumva vreun gând? îl tachină Krista surâzând.

– S-ar putea, într-adevăr. Vrei să-ți spun acum care ar fi acela? întrebă el, mângâindu-i cu delicatețe sânii ce-i alăptaseră pe cei trei copii ai lor.

– Nu, nu în fața copiilor! strigă ea, râzând.

– Atunci, hai să ne ocupăm cât mai repede de ei, înainte ca eu să le dau un foarte prost exemplu, o amenință Rafael, râzând și el.

Așa cum se înțeleseseră, Krista se ocupă de pregătirea mesei iar Rafael de baia copiilor. Apoi toată familia trecu la masă și imediat ce terminară de mâncat, Krista și Rafael duseră copii la culcare. În sfârșit rămaseseră singuri, ca doi îndrăgostiți.

Rafael închise încet ușa camerei lor și se întoarse spre Krista. Aceasta începuse să se dezbrace și, o dată în plus,

o învălui cu o privire plină de pasiune. În ciuda celor cinci ani de căsătorie şi chiar a celor cinci ani şi jumătate de convieţuire, dorinţa lor unul faţă de celălalt era încă vie. Rafael avea chiar impresia că, pe măsură ce timpul trecea, el devenea şi mai nebun după ea...

Încet, se apropie de ea şi-şi puse mâna cu blândeţe pe rotunjimea abdomenului ei.

– În curând, patru copii în cinci ani de căsătorie... murmură el. Eşti lacomă, draga mea.

– Da. Vreau o familie numeroasă, ca a ta.

Ridicând ochii spre fotografia pe care o pusese pe perete deasupra noptierei, ea surâse.

– Îmi place atât de mult familia ta... oftă ea cu nostalgie.

Rafael privi şi el fotografia. Fusese făcută cu doi ani în urmă, cu ocazia reuniunii anuale a clanului Contreras. Krista se afla în mijloc împreună cu Alejandro. Părinţii lui Rafael erau alături, iar el se afla în spatele lor cu Miguel în braţe. Toată familia se afla aici; veri, unchi, mătuşi, bunici şi toţi fraţii şi surorile lui Rafael. Lipsea la apel micuţa Julia, dar motivat: ea se născuse abia două luni mai târziu.

– Oh, Rafael, iubitule... şopti Krista înnodându-şi braţele pe după gâtul lui. Sunt atât de fericită! Şi te iubesc atât de mult... adăugă ea strângându-se tare la pieptul lui.

– Şi eu, *carina*, răspunse Rafael mângâindu-i părul lung şi mătăsos. Te iubesc şi te doresc la fel ca-n prima zi.

O ridică în braţe şi o aşeză cu tandreţe pe pat. Apoi continuă s-o dezbrace şi făcură dragoste cu voluptate, cu blândeţe şi patimă, scăldându-i corpul într-un ocean

de plăcere și prăbușindu-se împreună cu ea spre infinit.

Afară, luna strălucea rotundă și argintie, ca în prima noapte când se iubiseră pe malul iazului, iar sclipirea ei umplea camera de o lumină aproape ireală. Era o noapte fermecătoare. O noapte făcută pentru îndrăgostiți...

SFÂRȘIT

Krista Mac Laren, hotărât lucru, este foarte încăpățânată ! I-a fost de ajuns o singură întâlnire cu Rafael Contreras pentru a ști că-l dorește pentru totdeauna, cu pasiune. Și totuși, totul îi desparte. Ea este americană, el mexican. Ea este bogată, el are o situație modestă. Ea este îndrăgostită nebunește de el, pe când el pare total indiferent la farmecele ei. Dar când Krista își pune în minte ceva, nimic n-o poate opri....

Trăiră împreună două zile minunate. Făcură dragoste de mai multe ori, leneviră duminică dimineața în pat și plecară să se plimbe ca doi îndrăgostiți, în cursul după-amiezii. Seara, Rafael o duse la restaurant. Apoi, pentru ultima oară, se regăsiră în căsuța din Moreno Valley.

THE BEST

I.S.B.N. 973-9197-655

Lei 1800
36 TL

1836